

Дженифър
Ашли

МОЯТ
СЪСЕД
ПИРАТЪТ

ИРИС
БИБЛИОТЕКА

ДЖЕНИФЪР АШЛИ МОЯТ СЪСЕД ПИРАТЪТ

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

Лондон, 1810 г.

Лейди Александра Алистър се чуди на иронията на съдбата. Нейни съседи в Мейфеър са Грейсън Финли и дванайсетгодишната му дъщеря. Преди години Грейсън изчезва от салоните на висшето общество и скоро се понася слухът, че е станал пират. Но сега отново е в Англия и дори се кичи с титлата виконт. Бъркотията около красавеца става пълна, когато веднъж Александра вижда как няколко груби моряци заплашват да го обесят, ако издаде нещо на Адмиралтейството. Когато бандитите си тръгват, Александра буквално спасява живота на Грейсън, защото онези все пак са успели да го окачат на въжето. Като награда младата спасителка получава целувка от благодарния си съсед.

А щом го опознава по-отблизо, вече е безумно влюбена в него. Но когато Грейсън отвърща на нежните ѝ чувства, неговият враг Джеймс Ардмор потрива от задоволство ръце. Защото е получил нов коз в играта за унищожаването му...

1

Лондон, юни 1810 г.

Александра Алистър лежеше в голямото си легло. Зелените копринени завеси на балдахина бяха спуснати, ръката ѝ почиваше върху завивката. Спокойно отпусната, тя размишляваше дали не би било добре да прибави и виконта от съседната къща към списъка с подходящи кандидати за женитба.

Грейсън Финли, виконт Стоук.

Лейди Фийдърстоун и тя не знаеха почти нищо за него. Говореше се, че напуснал Англия още като младеж и се върнал само преди седмица, за да приеме титлата виконт Стоук, преминала към него от втория му братовчед. Лейди Фийдърстоун бе разпитала навсякъде и беше открила, че новоизпеченият виконт е тридесет и пет годишен и неженен. Това я накара веднага да изкаже предположението, че се е настанил в къщата на Гросвенър скуеър само за да си намери жена.

Александра се взираше с широко отворени очи в резбованите лозови листа, които се извиваха по колоните на леглото.

Самата тя не бе така уверена като лейди Фийдърстоун. Вече беше юни, сезонът почти бе свършил и виконтът вероятно щеше да остане в града съвсем за малко, преди да се завърне в провинциалното си имение.

Във всеки случай той се различаваше значително от всички други джентълмени в списъка ѝ. Господата бяха без изключение добре възпитани, почтени и всеки от тях несъмнено щеше да ѝ бъде спокоен и солиден втори съпруг. Първият ѝ мъж беше съвсем друг. Накрая падна по стълбата в къщата на една от многото си любовници и си счупи врата.

Александра изохка тихо. Главата не преставаше да я боли. В същото време топлият въздух на юнската нощ се плъзгаше като кадифе по пламтящите ѝ бузи. Когато мислеше за мъртвия си съпруг, винаги получаваше главоболие. Точно по тази причина двете с лейди Фийдърстоун бяха съставили списъка много грижливо. Първо

разговаряха с всеки от джентълмените, за да го преценят, да открият слабостите му. Накрая единодушно включиха в списъка трима джентълмени: херцог Сейнт Клер, лорд Хилдебранд Калдикот и мистър Бартоломю. И тримата бяха неженени, почтени и достойни за доверието на Александра. Младата жена присви очи и въздъхна. Й тримата бяха безнадеждно скучни.

За разлика от тях виконтът изглеждаше безкрайно интересен. Тя го бе срещнала няколко пъти — все така ставаше, че когато слизаше от каретата си, той излизаше от своята къща. Дори външният му вид беше необичаен. Александра отказваше да използва изразите на лейди Фийдърстоун: „Този мъж изглежда страхотно и е супер елегантен.“ Но и тя признаваше, че виконтът не прилича на типичен джентълмен от Мейфеър. Под палтото се очертаваха широки рамене, а когато ѝ се усмихваше, сърцето ѝ забиваше бързо. Загорялата от слънцето кожа намекваше, че е прекарал дълго време извън мъгливия Лондон, в непознати, далечни страни. В косата му имаше светли кичурчета и той я носеше дълга и вързана на опашка на тила — напук на новата мода. Очите му бяха сини, тъмносини като юнското небе на здрачаване, и Александра се заглеждаше в тях много по-дълго, отколкото допускаше приличието.

Освен това не се обличаше като джентълмените от списъка ѝ. Понякога излизаше само с широко палто върху риза и панталон, скрит в лъскави кожени ботуши над коленете. Каретата и конете, които беше наел, бяха първокласни. Близначките Ани и Ейми, които прислужваха в къщата на Александра, ѝ разказаха, че обитавал само няколко стаи от къщата. Всички други помещения били тъмни и прашни.

Виконтът имаше едър, силен слуга с много тъмна кожа и гол, осеян с белези череп. Джефри, лакеят на Александра, се страхуваше от него. За съжаление тя трябваше да признае, че Джефри се страхува от всичко и от всеки.

Между джентълмените, посещаващи виконта, бяха забелязали две впечатляващи лица: млад мъж, горе-долу на нейната възраст, който се обличаше също като домакина, и един дребосък с обрулено от вятъра лице, който се смееше безгрижно и говореше с ясно изразен ирландски акцент. Нито един от двамата не изглеждаше солиден и надежден.

Но и не беше скучен. Александра отвори очи и пое дълбоко въздух, за да облекчи пулсирането в слепоочията си. Тя искаше да се омъжи повторно за почтен и надежден джентълмен, нали така? Мъж, който да обича децата. Ако много скоро не се омъжи за солиден джентълмен от списъка, нямаше да може да стане майка.

Преди време бе дарила живот на дете. Когато малкото момченце почина няколко часа след раждането, съпругът ѝ изрази шумно облекчението си. Александра плака дълго за бебето. Тъгата ѝ премина в дълбока потиснатост, от която така и не успя да се освободи. След раждането Теофил престана да идва в леглото ѝ и тя загуби надежда за друго дете.

Хладният полъх изсуши сълзите по бузите ѝ. Спалнята ѝ гледаше към градината и през прозореца нахлуваше аромат на рози. Да, градината беше просто един тесен заден двор, но дори това малко зелено петно я утешаваше в тази презастроена метрополия — дори тук, в елегантния Мейфеър, къщите нямаха градини. Александра обичаше своя заден двор. През петте години на брака ѝ с Теофил Алистър градинката бе станала нейно убежище. Място за уединение и размисъл.

Внезапно отвън се дочуха раздразнени мъжки гласове.

Бръшлянът покрай прозореца зашумоля като коприна от вятъра. Александра отново чу заплашителни звуци. Гласовете звучаха остро, гневно, опасно. Смутена, тя изтри сълзите си и скочи от леглото.

О, не, шумовете не идваха от нейната градина, а от съседната къща. Явно прозорците срещу стаята ѝ бяха отворени, затова гласовете стигаха до нея. А там се беше разгорял ожесточен спор.

Александра стъпи на пода и потърси пантофите си. Взе халата от високия стол и се наметна. Докато връзваше тесния колан, отиде до прозореца и дръпна завесата.

Сега чуваше словесната престрелка съвсем ясно. Непознат, повлечен глас попита гневно:

— Добре тогава, Финли, кажи ми защо днес имаше гости от Адмиралтейството. Ако отговорът ти ми хареса, ще те оставя жив. Може би.

2

Той поемаше отчаяно въздух, докато грубото въже се впиваше все по-силно в шията му, а стъпалата напразно търсеха опора. Ръцете му бяха вързани на гърба. През цялото време се вкопчваше в мисълта, че веднъж вече е преживял номера с въжето на Джеймс Ардмор. Някога Ардмор го помилва и преряза въжето — ала едва след като изтръгна от него ужасно обещание.

Грейсън не можеше да се отпусне с цялата си тежест върху пръстите на краката, а само толкова, че въжето да не се стегне докрай. Ардмор искаше той да се бори за живота си и почти да успее да се спаси. Да се бори, докато се изтощи и вече не е в състояние да се крепи на пръсти. Тогава ще се отпусне и сам ще се удуши.

Грейсън наблюдаваше внимателно мрачния тъмнокос мъж, когото някога наричаше свой приятел. Преди много, много време го бе спасил от клетка на пиратски кораб. После пък Ардмор му помогна да вдигне бунт и да победи. Това беше началото на приключенията на Ардмор и Финли — двамата капитани на „Маджести“, ужаса на седемте морета. По онова време двамата бяха точно на по осемнайсет години.

А сега Ардмор държеше в дясната си ръка в кожена ръкавица въжето, минаващо през една кука в тавана и стегнато около шията на Грейсън.

— Губя търпение, Финли — изръмжа той с непоправимия си чарлстънски акцент. — Искам да чуя истината.

Дробовете на Грейсън пареха, сякаш дишаше пясък. Поне Маги беше на сигурно място. Каквото и да станеше с него, Маги беше спасена. Оливър и Джейкъбс щяха да се погрижат за нея. Ако той загине, няма да завърши онова, което бе започнал. А толкова искаше Маги да наследи всичките му пари и да живее като богата млада дама...

— Върви по дяволите! — изпъшка той.
Въжето се стегна около шията му.

— Кажи ми, или Джейкъбс ще умре.

Джейкъбс лежеше ранен долу на партера, охраняван от двама наемници на Ардмор. Тази вечер някогашният му партньор бе нарушил примирието. Нахлу с хората си в къщата на виконта и сега заплашваше живота му. Грейсън не знаеше колко време ще мине, докато Оливър се върне с подкрепление. Той беше преместил хората си от Гринич в Грейвсенд, след като Адмиралтейството изпрати при него човек с предложение да му осигури пълно помилване — разбира се, в замяна на помощта му.

Няма да позволи на Ардмор да осуети плановете му. Още не. Ардмор бе обещал на Сара, майката на Маги, че Грейсън ще заведе момиченцето в Англия. Ардмор даде думата си на умиращата, че дъщеря ѝ ще израсне като почтено момиче, ще живее в краста къща, ще носи скъпи дрехи и ще я обслужват изискани слуги. От любов към майката на Маги Ардмор потисна убийствената си ярост и разреши на Грейсън да се върне с детето в Англия. Разбира се, срещу ответна услуга.

Ардмор стегна въжето и Грейсън загуби опора под краката си. Пред очите му затанцуваха звезди.

— Кажи най-после!

Грейсън се опита да поеме въздух.

— Френският крал.

Ардмор присви очи.

— Няма френски крал.

— Има. В изгнание. Крие се.

Ардмор отпусна въжето и Грейсън можа да стъпи на пода. Все още не му достигаше въздух.

— Луи Бурбонски? — Ардмор изглеждаше искрено изненадан. Плъзна палец по устните си и попита: — Англичаните са изпуснали френския крал? Много интересно! И каква е твоята роля?

Гласът на Грейсън стържеше като пила върху метал.

— В Адмиралтейството смятат, че е намерил убежище при пирати, на които плащат френски агенти. Според тях само аз знам кой има начини да го прехвърли във Франция. — И след кратка пауза добави: — Кой друг, ако не ти.

Ардмор го изгледа студено.

— Не съм в настроение за игрички.

— Това не ме интересува — изръмжа Грейсън.

Зелените очи на Ардмор святаха от омраза. Грейсън го наблюдаваше недоверчиво. Да, двамата имаха споразумение, но противникът му беше непредвидим. Ардмор беше дързък и нагъл мръсник — така го наричаше дори Иън О'Мали, първият офицер на Ардмор. Той играеше само по собствените си правила.

А сега се усмихваше. Грозна, зловна усмивка, която обезобразяваше остро изсеченото му лице. Върза въжето за стълба на леглото и го стегна така, че Грейсън едва да се докосва до пода. Ардмор имаше седемнайсет години опит във връзването на възли. Грейсън знаеше, че бившият му приятел няма да отстъпи.

— Остани си тук и потанцувай — изрече тихо Ардмор. — Дано пък твоят Оливър се върне навреме, за да те спаси. Но не ми се вярва. Докато го чакаш, ще висиш тук и ще размишляваш какво има след смъртта.

Грейсън се опита да поеме въздух. Ардмор се приближи и вдигна лице към него.

— Брат ми умря много бавно — изсъска той. — Мисли за него.

Светлозелените очи станаха ледени. Враждебността между двамата се разгоря, когато Грейсън се ожени за таитянка на име Сара, и скоро се превърна в дива омраза. Тази омраза преживя много години и големи разстояния — до днешния ден, когато Джеймс Ардмор гледаше нагоре към него и желаше смъртта му.

Ардмор го погледна за последен път, обърна се рязко и излезе от стаята. Стъпките му отекнаха шумно в празния коридор и по стълбището. После Грейсън го чу да дава заповеди на хората си, които го очакваха на партера. Чу отварянето и затварянето на входната врата. Възцари се тишина.

Въжето скърцаше в куката на тавана, от която висеше и прастарият железен полилей. Ако дръпне с все сили, може би ще изтръгне куката от гредата. Но ще си счупи врата — ако полилеят не го размаже преди това. Леглото беше твърде далеч, за да се опре на него, но столът с права дървена облегалка може би ще му помогне. Само след миг обаче установи, че Ардмор нарочно го е оставил така, че да не може да го достигне.

Докато се опитваше да достигне стола с пръстите на краката си, Грейсън проклинаше лекомислието си. Ардмор и хората му бяха

изненадали него и Джейкъбс на вечеря, тъкмо когато се питаха къде ли се крие Йън О'Мали, вярното куче на Ардмор. Сега вече знаеха. Първият офицер бе уведомил Ардмор за посещението на херцог Сейнт Клер, който заемаше висока длъжност в Адмиралтейството.

С крайно напрежение на волята Грейсън успя да стигне до крака на стола с големия пръст на дясното си стъпало. Опита се да го придърпа към себе си, ала загуби равновесие и падна тежко на въжето. Пред очите му причерня.

Чу гласове по стълбището, последвани от тих вик на жена. Приблжиха се стъпки, придружени от шумолене на коприна. Две нежни ръце го обгърнаха и се опитаха да го изправят.

— Помогни ми — изпъшка женски глас. — Бързо, Джефри, прережи това проклето въже!

Малко по-силни мъжки ръце го хванаха през кръста и го повдигнаха. Примката около шията му се разхлаби. Той пое дълбоко дъх и пред очите му затанцуваха пламтящи искри.

— Нямам нож, мадам! — изохка мъжът. Не, ако се съдеше по гласа, той беше по-скоро момче.

— Вземи това — извика сърдито женският глас.

Междувременно Грейсън си възвърна зрението. Столът се премести и изскърца — явно някой се бе покатерил на него. Момъкът вдигна ръце, сръчно преряза въжето и из стаята се разнесе миризма на немиото тяло.

Грейсън се свлече на пода. Коленете му поддадоха и той падна по лице върху вехтия килим. Аромат като нежен морски бриз проникна в носа му. Някой нежно сложи ръка на рамото му.

— Джефри, тичай след тях! И повикай полиция!

— Но те са убийци, мадам! Ами ако ме убият!

Грейсън едва не се изсмя, докато дишаше дълбоко. Килимът миришеше на гнило, но за него беше като омайващ парфюм. Хладно острие на нож се докосна до китките му и въжето се разхлаби. Усети как ножът одраска кожата му и потече кръв. Но какво от това, след като бе свободен! Ръцете му увиснаха безсилно, а после, когато кръвта отново започна да циркулира, запариха болезнено. Той остана да лежи, наслаждавайки се на болката — тя означаваше живот.

Нежна ръка попипа рамото му и той вдигна глава.

Над него се бе навела жената от съседната къща. Красивите ѝ очи бяха загрижени. Откакто се нанесе в новия си дом, той я беше срещал няколко пъти и винаги я намираше достойна за внимание. Толкова я хареса, че всеки път, щом видеше каретата ѝ, намираше повод да излезе от къщи. Възложи на Джейкъбс да разузнае коя е дамата. Лейтенантът го уведоми, че е вдовица и се казва мисис Алистър. Преди това била мис Александра Симингтън, дъщеря на лорд Алексис Симингтън, внучка на херцог. Със синя кръв, от най-добро семейство.

И негова спасителка. Грейсън беше на път да се влюби. Великолепните кестеняви коси падаха на буйни къдрици по раменете ѝ. В кафявите очи святкаха зелени точици, зениците бяха спокойни и хладни като планинско езеро. Носеше много женствен халат от бледозелена коприна, които подчертаваше нежните ѝ форми. Ако развърже колана, сигурно ще види и по-интимни части от прекрасното ѝ тяло.

Александра масажираше изтръпналите му ръце. Той искаше да ѝ благодари, но от израненото му гърло не се изтръгна нито звук. Вместо това се претърколи по гръб и шумно пое въздух.

След малко измъкна ръка от нейните и помилва копринените къдрици, паднали близо до лицето му. Отново вдиша дълбоко, за да се наслади на женствения ѝ аромат.

— Намерихме един човек в коридора — съобщи тихо тя. — Ранен е.

Грейсън чу думите, но не ги разбра. Тя свъси червеникавите си вежди, сякаш имаше пред себе си обект за научно изследване. Смелостта му се върна и той обви ръка около талията ѝ. Топлата, гладка дреха го подканваше да продължи. Меката закръгленост под нея беше невероятно изкусителна.

Внезапно в слабините му пламна желание. Близостта на смъртта и присъствието на жената бяха еднакво силни стимулатори. Привлече я по-близо до себе си. В очите ѝ се появи нервност, дългите мигли затрепкаха, но тя се постара да скрие несигурността си. Лицето ѝ беше прелестно, малкото носле беше обсипано с лунички. Брадичката бе меко закръглена, а пълните устни сияеха нежнорозови. Грейсън повдигна глава и впи устни в нейните.

Александра се дръпна назад и се скова. Той сложи ръка на тила ѝ, притисна я съвсем леко и започна да я милва. След малко тя се успокои и той я целуна отново, този път по-предпазливо, по-нежно.

Тя въздъхна тихо и се поддаде на натиска. Приблужи се и започна да отговаря на целувката.

Възбудата заплашваше да го надвие. Той желаше тази възхитителна, сладко ухаеща жена, която го бе спасила от смъртта. Целувката му се задълбочи, стана по-страстна. Тя извика изненадано, но тялото му явно бе поело контрола над действията му.

Той плъзна език по устните ѝ и за негова радост тя не се възпротиви. Малко несръчно притисна уста към неговата, сякаш не беше свикнала с толкова интимни целувки. Под натиска на устните му устата ѝ се отвори и движенията ѝ издадоха събуждаща се страст.

Виеше му се свят, но не можеше да я пусне. За малко прекъсна целувката, обърна се настрана и я увлече със себе си. Тънкият халат и нощницата не бяха сериозна преграда между него и изкусителното ѝ тяло. Целуна я отново и езикът му проникна в горещата ѝ влажна уста.

Тя отново издаде тих стон — той не знаеше дали на протест или на отдаване. Беше възбуден, желанието пулсираше във вените му. Раздели бедрата ѝ и усети през коприната колко е гореща. Трескаво започна да развързва колана, за да отвори халата и да се наслади на тялото ѝ.

Силна ръка го изтръгна от замайващото блаженство.

— Достатъчно, млади човече — заяви строг женски глас.

Грейсън напълно бе забравил другата жена и страхливия, тромав момък, появили се със спасителката му. Сега вдигна глава и ги видя да стоят над него. Жената го наблюдаваше със смръщено чело, момчето изглеждаше шокирано и възхитено едновременно.

Грейсън се отдели от прекрасното, изпълнено с копнеж тяло на мисис Алистър и седна. Отново пое въздух и изведнъж избухна в освобождаващ смях. Смееше се от радост, че е оцелял и се е запознал с прекрасната жена, която все още лежеше замаяна на пода до него.

Тя също седна и го погледна объркано. Той вдигна ръка и помилва бузата ѝ.

— Благодаря ви. — В гласа му имаше искрено вълнение. — Благодаря ви, че съм още жив.

Грейсън Финли, виконт Стоук, беше невероятен мъж. Прекара едва четвърт час на пода, дишайки мъчително, но после се изправи и Александра видя как силата се завръща в тялото му. А до преди миг беше щастлив, че е оживял. Вратът му беше изранен от въжето, но иначе беше в добро състояние. Сините му очи святкаха. Веднага нареди на Джефри и готвачката да слязат на партера, за да се погрижат за раната на мистър Джейкъбс, после се обърна към Александра:

— Елате с мен.

И толкоз. Никакви обяснения, никакво забавяне. Даже не си направи труда да се облече прилично. Е, все пак не е без дрехи, защити го Александра. Носеше кожен панталон, отворена до корема риза и високи ботуши. Но нямаше яка, жилетка и сако. Бял белег пресичаше ключицата му и слизаше по мускулестата гръд, преди да изчезне под бялата ленена риза. Александра едва устоя на изкушението да надникне под ризата, за да види къде свършва белегът.

Светлината на свещите в коридора позлати дългата, избледняла от слънцето коса и наболата брада по страните му. Починалият съпруг на Александра много държеше винаги да е гладко избръснат. Щом откриеше наболи косъмчета, изкрещяваше на камериера си да ги махне. Искаше лицето му да е гладко и меко. Носеха се слухове, че искал от любовниците си да бръснат интимните си части, но Александра никога не събра смелост да го попита.

Виконтът хвана ръката ѝ и я поведе нагоре по стълбата. Дланта му беше твърда и мазолеста, съвсем различна от меката, месеста ръка на съпруга ѝ с винаги грижливо направен маникюр. Кожата на старите ботуши прилепваше плътно към краката му. Носът му изглеждаше леко крив, сякаш е бил чупен, а малък белег отляво на устата теглеше долната му устна надолу. Да, лицето му не беше свършено, както изискваше днешната мода, но със сигурност предизвикваше възхищение.

Въпреки свещите къщата тънеше в мрак. Дървената ламперия на стените изглеждаше почти черна. Стълбата издаваше възрастта си, като скърцаше жално под стъпките на виконта. Леките крачки на Александра почти не предизвикваха шум. През отворените врати се виждаха мебели без защитни калъфи. Навсякъде имаше сандъци, някои отворени, на други все още висяха катинари.

Влязоха в спалня на най-горния етаж. Помещението не бе проветрявано отдавна. Малкото мебели бяха покрити с прах, а в камината отдавна не беше пален огън. Съседът ѝ се запъти с уверена крачка към един от панелите в облицовката. Натисна парче гипс и стената се отмести. Пред очите на Александра се разкри малка четириъгълна стая.

Каква беше изненадата ѝ, когато от стаичката изскочи около дванайсетгодишно момиче, облечено в мръсна розова рокля с много рюшове и панделки, повечето скъсани. В дясната си ръка стискаше дълъг нож. Момичето приглади назад гарвановочерната си коса и разкри две искрящи черни очи под красиво извити черни вежди.

— Татко! — извика момичето, втурна се към виконта и го прегърна, без да изпуска ножа. — Добре ли си, татко?

3

Александра не можа да скрие учудването си. Виконтът имаше дъщеря? Как така лейди Фийдърстоун не беше разбрала, че е женен и има дете — екзотично, сякаш произхождаше от някой тихоокеански остров, открит лично от капитан Кук.

Виконтът прегърна момичето и го притисна до гърдите си. Затвори очи и нежно целуна буйните къдрици. Пръстите му затрепериха леко.

— Той те измъчваше, нали, татко? — попита детето, притиснало глава до гърдите му. — А аз си мислех, че мистър Ардмор е наш приятел.

Виконтът се изправи и внимателно отстрани ръцете на момичето от кръста си. Мрачното му лице се разведри.

— Както виждаш, малката ми, жив и здрав съм. — Приглади косите ѝ и я обърна към Александра. — Виж, тази красива лейди ме спаси.

Бадемовидните очи на момичето огледаха непознатата без никакво стеснение. Закръглеността на брадичката, устните, предизвикателният блясък в очите — всичко това беше от виконта, но кожата на малката беше тъмна, с цвета на кафе с мляко. Прекрасно дете, каза си Александра, но изобщо не е на мястото си в елегантния, изискан Мейфеър.

Главата ѝ забръмча от въпроси. Коя е майката на момичето? Женен ли е виконтът? Сърцето ѝ заби неравномерно. Май не можеше да го сложи в списъка си.

Но детето беше възхитително. Начинът, по който се притискаше към баща си, показва на Александра, че много го обича. Усети пробуждане в сърцето и разтърси глава. Но защо, за бога, малката носеше тази отдавна излязла от мода копринена рокличка, отрупана с рюшове, чието място беше по-скоро в бална зала, отколкото в тази прашна спалня?

— Как се казвате? — попита я самоуверено детето.

Александра беше много впечатлена от будните, интелигентни очи.

— Мисис Алистър. Ваша съседка съм.

— И много смела, много красива дама — допълни виконтът и ѝ се усмихна очарователно над главата на дъщеря си. — Спаси ме наистина в последния момент.

Момичето явно беше впечатлено. Силната ръка на виконта почиваше върху рамото на малката и Александра буквално усети колко здрава е хватката му. Двата бяха наистина необикновена двойка.

— Ще я възнаградим ли? — попита момичето.

Бащата отново измери Александра със синия си поглед. Недостатъчното му облекло я правеше нервна. Даже съпругът ѝ, готов да свали панталона си за всяка минаваща жена, не си позволяваше да се явява пред нея само по риза, и то отворена. Този мъж обаче показваше широките си, мускулести и загорели от слънцето гърди съвсем спокойно, сякаш това беше най-естественото нещо на света.

Фактът, че и двамата я наблюдават с неприкрито възхищение, увеличи неловкостта ѝ. Почувства се разголена, сякаш бяха проникнали до дъното на душата ѝ. Явно обучението и възпитанието на високоплатени и уж много способни гувернантки не е било достатъчно, каза си раздражено тя.

— Възнаграждение? — повтори смутено тя. — Не ми е нужно възнаграждение. Чух разговора ви с онзи господин през отворения прозорец и побързах да ви предложа помощта си. Ако вие...

Виконтът вдигна ръка.

— Виждал съм дори най-дивите пирати да пребледняват, когато си имат работа с Джеймс Ардмор. Вие наистина сте невероятно смела. — Сините му очи изведнъж потъмняха.

— Притежавам няколко опала, които ще святкат в тъмните ви коси като полярно сияние. Веднага ще наредя на бижутера си да ги обкове за вас.

Александра си представи как той лично подрежда опалите в косата ѝ и гърлото ѝ пресъхна. А после, в леглото, ще започне да ги сваля един по един...

— Не ми трябва опали — отговори с треперещ глас тя. — Честно казано, не обичам накити. Съпругът ми непрекъснато ми купуваше разни неща.

Виконтът я изгледа засегнато и лицето ѝ пламна. Да, Теофил я обсипваше с бижута, защото искаше съпругата му да блести, а не да го позори. Сигурно виконтът знаеше всичко за унизителния ѝ брак. Бедната мисис Алистър — бяха му казали клюкарките.

— Съпругът ѝ беше ужасно недискретен. Да, в нейното общество недискретността бе много по-страшен порок от изневярата.

Александра пое дълбоко въздух и кимна.

— Много се радвам, че сте невредим, милорд, но вече е време да се върна в дома си.

— Още не. — Той хвана ръката ѝ и я стисна. — Трябва да намеря начин да ви възнаградя.

Вдигна ръката ѝ към устните си и я целуна. Докосването се усещаше като хладно кадифе, ала когато почувства топлия му дъх, по гърба ѝ пробяга гореща тръпка. Устните ѝ още тръпнеха от натиска на неговите. Той сигурно не бе осъзнал какво прави, когато я притисна на пода и я целуна с дива страст. Александра плъзна език по долната си устна, където бяха минали зъбите му. Никой мъж досега не я беше целувал по такъв начин. Виконтът ще е първият и последният, каза си меланхолично тя.

— Татко — намеси се в този момент момичето, — защо капитан Ардмор иска да те убие?

Грейсън се обърна към дъщеря си, без да пуска ръката на Александра.

— Той не иска да ме убие, Маги. Само ме предупреди.

Александра си спомни какви думи беше чула през прозореца, преди да повика Джефри и готвачката и да дотича в съседната къща. Уплаши се много, като чу за изчезването на френския крал, но веднага разбра, че това няма нищо общо с враждата между виконта и непознатия на име Ардмор. Омразата в гласа му ѝ показа, че тази вражда е дългогодишна и дълбока.

Виконтът най-сетне пусна ръката ѝ и смени темата:

— Трябва да помогнем на лейтенант Джейкъбс. Раниха го.

Смуцението по лицето на момичето отстъпи място на загриженост.

— О, бедният мистър Джейкъбс! Ще се погрижа за него. Къде е Оливър?

Малката мина покрай баща си и изскочи от стаята, все още с нож в ръка, сякаш възнамеряваше да отмъсти на враговете.

Александра понечи да я последва, загрижена, че може да се нарани с ножа, но изведнъж политна назад като риба, уловена на въдицата. Обърна се и видя, че виконтът я е хванал за колана на халата.

— Останете при мен, красива лейди.

— Но Маги може би е в опасност! Онези може да са се върнали. Или някой да е останал скрит на партера.

— Няма да се върнат — отговори спокойно той. — Или поне не тази нощ.

Държеше се смайващо за човек, в чийто дом са проникнали хора с лоши намерения и който едва не е изгубил живота си.

— Кои са нападателите? Кой е този мистър Ардмор? Веднага трябва да изпратите някого в полицията.

Мъжът дръпна колана по-силно и я приближи до себе си.

— Много е важно да забравите всичко, което видяхте и чухте тази нощ, мисис Алистър. Ще го направите ли за мен?

— Но кой...?

Погледът му се вкамени.

— Повярвайте ми, моля ви. Мога да ви кажа само, че животът ми е твърде опасен, за да въвлека в проблемите си вас или полицията. Вървете си вкъщи и останете моята красива съседка. — Лицето му се смекчи и той й се усмихна по начин, който стопли сърцето й. — Може би следващия път, когато се срещнем, няма просто да си кимнем и да се разминем, а ще си побъбрим. Това ще ме направи много щастлив.

Александра беше достатъчно честна да си признае, че тази възможност и е приятна.

— Но вие не можете да отминете случилото се! Онзи мъж се опита да ви убие. Трябва да се доверите на някого. Може би на Адмиралтейството.

На челото му се появи бръчка. Защо ли се учудваше, че тя не е изпълнила желанието му незабавно? Явно не беше свикнал да оспорват думата му. Смяташе, че всички са задължени да го слушат. И не беше нужно да крещи — една дума и един поглед бяха достатъчни.

Александра обаче мразеше от дън душа ролята на покорната съпруга.

— А какво става с френския крал?

Лицето му остана напълно безизразно.

— Какво да става с него?

— Мистър Ардмор смята да ви попречи да го търсите, така ли? Как ще го откриете, като не искате да приемете помощ дори от Адмиралтейството?

В погледа му блесна студенина.

— Заради вашата сигурност, мисис Алистър, и заради моя живот и този на Маги, трябва да ми дадете думата си, че ще престанете да задавате въпроси. Аз ще се оправя с мистър Ардмор и с френския крал по моя си начин. — Изглежда я така строго, че тя потръпна. — Закълнете се. Никаква полиция. Никакви въпроси.

Тя се взираше в него като замаяна. Сърцето ѝ заби страхливо.

— Е, добре. Щом смятате, че бих могла да изложа дъщеря ви на опасност, аз се заклевам да не говоря за това с никого друго, освен с вас.

Той кимна кратко, но лицето му си остана мрачно.

— Обаче — продължи дръзко тя — вие самият би трябвало да ми разкажете какво се случи.

Той примигна смаяно. Тя упорито вирна брадичка. О, не, милорд, няма да се подчиня лесно на желанията ви.

Внезапно той се засмя, сложи ръце на раменете ѝ и се наведе към нея. Горещият му дъх се плъзна по устните ѝ. Тя си спомни вкуса му, докато я целуваше на пода в спалнята си. Див, екзотичен, замайващ... невероятно мъжествен. Тогава се почувства... удовлетворена. И сега беше така.

— Явно ще се наложи да ви затворя красивата уста по друг начин — прошепна той и върхът на езика му нежно се плъзна по устните ѝ. Александра извика тихо. Местата, по които минаваше езикът му, пареха като огън. Александра се постара да запази равновесие и отчаяно се опита да намери точка, в която да съсредоточи погледа си. Ала видя само отворената му риза, бронзовата гръд и небръснатата брадичка. Мястото, което според слуховете съпругът ѝ предпочитал гладко и без нито едно косъмче, изведнъж стана влажно и горещо.

Александра се покашля и отговори колкото можеше по-високомерно и изискано:

— Сър, вие се държите крайно неприлично!

Грейсън изобщо не се впечатли.

— Не, разбира се. Просто ви вкусих. Ако ви целуна, вече ще е неприлично.

— Наистина ли? — Тя го изгледа с леко объркване. — Не мисля, че има голяма разлика.

Той се поклони отново.

— Имате вкус на мед.

— Вие май още не сте дошли на себе си, милорд. Вероятно от облекчение, че останахте жив.

— Може би сте права. Да, малко съм объркан.

— Тогава си починете. Утре рано ще сте възстановили физическите си сили и ума си.

Той отмахна една къдрица ѝ помилва бузата ѝ. Кожата ѝ запари.

— Вие също трябва да си починете, мисис Алистър. Преживяхте ужасна нощ.

— По-скоро бих я нарекла необикновена. — В малката вдлъбнатинка на шията му блестеше пот и за свой ужас Александра изпита желание да я — вкуси. — На колко години е дъщеря ви?

Той я погледна, учуден от бързата смяна на темата.

— На около дванайсет, предполагам.

Нима не знаеше точно? Александра много искаше да научи повече за детето. Сигурно е прекрасно да имаш такава очарователна дъщеря, каза си тя с лека завист.

— Ще позволите ли... ще позволите ли да ви задам още един въпрос?

— Да, но внимавайте. Ако не го харесам, ще си позволя отново да се държа неприлично.

Александра преглътна. Явно съм полудяла, каза си тя. Трябваше да се махне оттук, докато още можеше, да се прибере в спокойния си дом. Вместо това докосна с треперещ показалец белега на ключицата му.

— Докъде стига това?

Като видя усмивката му, тя се стресна. Той улови пръста ѝ и го опря върху панталона си, малко над десния хълбок.

— Дотук.

Александра усети как кожата там се опъна и сама се разтрепери още по-силно. Веднага изтръгна ръката си и попита:

— На дуел ли го получихте?

Грейсън поклати глава.

— Нападнаха ме със сабя. Бях се втурнал да помогна на слугата си, който бе нападат с абордажна кука.

— И вие спечелихте битката и спасихте мистър Оливър?

— Не. Загубих и Оливър ме спаси.

— О... — Подобна бруталност ѝ беше чужда. В нейния свят имаше дуели, но те протичаха цивилизовано и се провеждаха по ясни правила. Каква е била тази варварска битка? — Е, тогава... — Тя отстъпи крачка назад. — Трябва да се погрижите за приятелите си. Лека нощ, милорд.

Виконтът я гледаше мълчаливо. Явно разбираше, че тя говори несвързани неща, защото трепери с цялото си тяло. Сърцето ѝ биеше като на уплашено зайче. Ако я докоснеше, тя щеше да се свлече на пода и да го моли да я вземе.

Александра събра цялата си сила, обърна се и излезе от стаята.

— Мисис Алистър...

Каdifеният звук на гласа му я накара да се обърне рязко. Коленете ѝ омекнаха и тя се улови за парапета на стълбата.

— Да? — Едва успя да придаде на гласа си безгрижно звучене.

— Искам да ви помоля за една услуга.

Александра преглътна.

— И каква е тя?

Той впи поглед в очите ѝ и блясъкът им я замая.

— Когато тази нощ се върнете в леглото си... свалете нощницата.

Александра се вкопчи с две ръце в парапета. Едва се държеше на краката си.

— Какво казахте?

Той се облегна на касата на вратата. Погледът му обходи тялото ѝ.

— Преди да си легнете, махнете нощницата. Искам да си ви представя така, докато лежа от другата страна на стената.

Зави ѝ се свят. От тялото ѝ струеше горещина.

— Защо? — попита дрезгаво.

Той я изгледа невярващо и се усмихна така, че сърцето ѝ за малко да изскочи от гърдите. Тя се отдели от парапета и хукна с

треперещи крака надолу по стълбата. Дълбокият му гърлен смях я преследваше до вратата на къщата.

— Александра винаги ни поднася вкусни неща — засмя се Синтия Уотърс и се облегна на крехкия стол в стил Шератон. Посегна и внимателно си взе още една петифура от платото на масата. Напъха я цялата в устата си и задъвка доволно.

Лейди Фийдърстоун, която седеше редом с домакинята на дивана в стил ампир, стисна ръката на Александра.

— Е, решихте ли? — попита шепнешком тя, докато мисис Уотърс и мисис Тейтли превъзнасяха качествата на сладките.

— Какво да съм решила? — отвърна разсеяно Александра.

— За виконт Стоук.

Александра с мъка успя да скрие уплахата си. Нощното приключение бе оставило видими следи. От сутринта се чувстваше уморена, даже се скара на камериерката Алис — въпреки че иначе беше най-любезната господарка на света. Сега гледаше в развълнуваното лице на лейди Фийдърстоун и трепереше вътрешно. Всички ли знаеха, че е лежала на пода в спалнята на виконт Стоук и му е позволила да я целува?

Да не говорим, че наистина бе спала без нощница. Сигурно затова се държа зле с Алис. Камериерката бе влязла в спалнята ѝ, преди Александра да облече халата си и да се престори, че всичко е нормално. Алис обаче беше отлично възпитана камериерка и се бе престорила, че не вижда нищо неприлично във факта, че господарката ѝ лежи в леглото си без никаква дрешка. „Нося ви чая, мадам“ — каза само тя и веднага излезе.

— Какво за виконта? — попита нервно Александра.

— Ще го добавим ли в списъка?

Александра приглади роклята си и не отговори. Миналата година по Коледа, докато гостуваше у семейство Фийдърстоун, тя изказа съкровено си желание да се омъжи отново и да роди деца. Когато изрази загрижеността си, че вторият ѝ съпруг може да се окаже като първия, лейди Фийдърстоун, най-близката приятелка на починалата ѝ майка, реагира с пълно разбиране и заяви, че веднага ще състави списък с подходящи ергени. След това двете ще проучат внимателно всеки кандидат и ще оставят в списъка само онези, които изпълняват високите изисквания на Александра.

Отначало Александра се колебаеше, но после се съгласи, че планът на лейди Фийдърстоун е разумен. Ако беше внимавала повече с първия си съпруг, вместо зарадвано да приеме първото предложение за женитба, сега щеше да живее щастливо. Може би дори вече щеше да има децата, за които копнееше, и съпруг, чиято най-голяма грешка ще е, че по време на хранене пъха салфетката в жилетката си. Тя, разбира се, няма да обръща внимание на това дребно провинение. Теофил беше винаги безупречно облечен и имаше съвършени маниери. Неопитната Александра беше сбъркала това внимателно подбрано поведение с дружелюбие и доброта. Да, той наистина играеше убедително ролята си.

— Няма ли поне да го поканите на соарето? — попита лейди Фийдърстоун.

Александра въздъхна недоволно. Достойната дама я бе убедила, че в края на сезона трябва да даде соаре и да покани всички хора с ранг и име, останали в града. Много скоро всички ще потеглят към провинцията и ще стане ужасно скучно, настояваше лейди Фийдърстоун. Днес обаче Александра се чувстваше твърде изтощена, за да мисли за предстоящото забавление. Лейди Фийдърстоун я дари с окуражителна усмивка.

— Аз няма да... — започна тя, но точно тогава в салона се втурна видимо възбуденият Джефри с накривена перука.

— Виконт Стоук! — буквално изкрещя той.

Гостенките на Александра вдигнаха глави. Разговорите около масата замлъкнаха.

Виконтът се появи на прага на отворената двукрила врата. Изглеждаше съвсем спокоен, едва ли не равнодушен, сякаш не се беше борил за живота си миналата нощ. Жакетът му беше толкова тъмносин, че изглеждаше почти черен и подчертаваше очите му по съвършен начин. Под жакета носеше батистена риза, косата му беше вързана на опашка на тила. Вместо яка и вратовръзка беше украсил шията си с копринено шалче — вероятно за да скрие по-добре следите от въжето, съобрази Александра.

Джефри се поклони и бързо излезе, опитвайки се да поправи перуката с дебелите си пръсти. Виконтът се облегна небрежно на вратата и изпълни салона с усмивката си.

— Добър ден, уважаеми дами.

4

Трите гостенки отвориха широко очи и зяпнаха съвсем не като светски дами, но бързо се овладяха и отговориха в хор:

— Добър ден, милорд!

Александра стана и тръгна насреща му.

— Милорд...

Можеше само да се надява, че гласът ѝ не трепери.

Той скръсти ръце, обходи помещението с поглед и накрая спря очи върху нея. Сините зеници я огледаха изпитателно. Сигурно бе отгатнал, че е изпълнила желанието му и е спала без дрехи. И че цяла нощ е сънувала как горещият му език гали устните ѝ.

— Търся дъщеря си — обясни спокойно Грейсън.

Маги се бе появила малко вреди първите гости на Александра, придружена от мистър Оливър, тъмнокожия слуга на виконта. Поздравя весело домакинята и помоли да я заведат при Джефри и готвачката. Мистър Оливър я отведе долу. Днес, слава богу, не беше облечена в розовата копринена рокля, затова пък носеше момчешки панталон, ботушки и широка, дълга риза.

— О, разбира се — отговори с леко предрезгавял глас Александра. — Тя е долу в кухнята.

— Радвам се. Малката обича кухнята.

Виконтът нито си направи труда да обясни загадъчната си забележка, нито се опита да влезе в салона — остана си на вратата, сякаш смяташе да прекара там целия следобед.

Ако обаче си мислеше, че може да уплаши лейди Фийдърстоун, много се лъжеше.

— Нямах представа, че имате дъщеря, лорд Стоук. На колко е години?

— На дванайсет. — Този пък виконтът не се поколеба с отговора. В очите му блесна гордост. — Истинско малко дяволче.

— Ще се укроти — увери го лейди Фийдърстоун. Все пак беше огледала три дъщери и разбираше от тези работи. — Ще ѝ намерите

добра гувернантка да я шлифова. И най-големите дяволчета се превръщат в изискани млади дами.

Обясненията ѝ явно не заинтересуваха виконта. Цялото му внимание беше съсредоточено върху Александра.

— Благодаря ви, мисис Алистър.

Дявол да го вземе, каза си Александра, дори тези прости думички звучат в устата му като любовно обяснение.

— Ще отида да взема Маги и веднага ще се сбогувам.

Тя отчаяно се помъчи да намери остроумен, интелигентен отговор. Думи, които да не издадат как се чувства в момента.

Той явно прочете мислите ѝ и усмивката му стана по-широка. Изправи се, поклони се пред дамите и напусна салона.

Александра въздъхна, другите дами също, и то много по-шумно от нея. Мисис Тейтли отвори ветрилото си, защото се бе задъхала. Мисис Уотърс замечтано посегна към нова петифура.

Александра се отпусна на дивана с омекнали колене. Лейди Фийдърстоун се наведе към нея и я потупа с ветрилото си по ръката.

— Със сигурност ще го включим в списъка.

Александра понечи да протестира, но бързо се отказа. Как да обясни на майчината си приятелка, че виконтът не е подходящ кандидат? След смъртта на съпруга си тя водеше спокоен живот без събития, който ѝ се отрази много добре след унизителния ѝ брак.

Миналата нощ раздруса този мир из основи. Джентълмени като виконт Стоук, които се биеха със саби, целуваха като диваци и изискваха дамата да спи без дрехи, изобщо не се срещаха в живота ѝ. Тя не беше подготвена за такъв мъж. Досега единственото ѝ вълнение беше какъв чай да избере за закуска. Беше съставила списъка с кандидати, защото много държеше следващият брак да ѝ осигури спокоен, предвидим живот. О, не, виконт Стоук със сигурност не принадлежеше към подходящите кандидати.

Освен това ѝ бе направило впечатление, че с целувките и изразеното желание тя да спи без дрехи виконтът е постигнал основната си цел: тя да престане да задава въпроси.

Мисис Уотърс изтри пръстите си със салфетката.

— Знаете ли какво чух, мили дами? Разбира се, новината е строго секретна...

Лейди Фийдърстоун и мисис Тейтли се наведоха любопитно към приятелката си.

— Мистър Уотърс ми съобщи, че някой му разказал, че виконтът... — тя понижи глас до драматичен шепот — ... бил пират.

Мисис Тейтли ужасено плесна с ръце.

— О, не!

— О, да. Той изглежда точно като пират, не е ли така?

Мисис Тейтли отново разтвори ветрилото си.

— Спомням си, че отиде в морето още много млад... след ужасната трагедия, която се случи с родителите му.

Мисис Уотърс изглеждаше много заинтересувана.

— Трагедия ли? Но аз не съм чувала нищо за родителите му!

Любопитството на Александра също се събуди. Мразеше да слуша клюки за човек, току-що напуснал дома ѝ, освен това виконтът беше още тук и можеше да чуе разказа на мисис Тейтли.

Сигурно ще се ядоса много, ако някой извади на бял свят кирливите ризи на семейството му. А тя беше домакинята и носеше отговорност какво се приказва в салона ѝ. Ала преди да е успяла да се намеси, мисис Тейтли продължи възбудено:

— Ако съдя по онова, което се говореше, е било ужасно. Сестрата на съпруга ми познаваше семейството му. Тогава живееха в Глостършир. Станал чудовищен скандал. Баща му, мистър Арчибалд Финли, в пристъп на ревност застрелял първо съпругата си, а после и себе си. Виконтът бил още момче. Можете ли да си представите!

Александра моментално изпита съчувствие.

— Бедничкият!

— Син на убиец? — Очите на мисис Уотърс святкаха от възхищение и ужас. — Нищо чудно, че е станал пират.

Лейди Фийдърстоун изглеждаше скептична.

— Ако беше пират, нямаше да има дъщеря.

— Хмм... — Мисис Уотърс се взря напрегнато в празното пространство, но само след миг изражението ѝ се разведри. — Сигурно момиченцето е на някоя девица, обезчестена от него.

— Това е било много отдавна — възрази меко мисис Тейтли.

Потънала в мислите си, мисис Уотърс продължи:

— Представете си, че сте пасажер на кораб, нападнат от пиратите... Той влиза в кабината ви... — замечтаният ѝ поглед се

насочи към вратата, през която бе излязъл виконтът — ... и си позволява да се държи непочтено с вас. Какво посегателство над личността. Притиска ви към стената на кабината и...

В салона се възцари дълбоко мълчание, прекъсвано само от шума на каретите навън по улицата.

— А после откъсва огърлицата от шията ви и изчезва в облаци барутен дим... — Мисис Уотърс въздъхна блажено.

Лейди Фийдърстоун решително вдигна чашата си.

— Четете прекалено много романи, Синтия! — Наведе се към Александра и пошепна: — Освен това тежите най-малко сто кила...

Александра побърза да прогони изкусителната представа как се люби с виконта в корабна каюта. Сигурно ще я целува, както я беше целувал снощи на пода в спалнята си — нежно и завладяващо. Тя ще обгърне с ръце голите му рамене и двамата ще се целуват, докато останат без дъх...

Накрая ще се отдели от него напълно изтощена и слаба и той ще я положи върху койката. Ще свали огърлицата от шията ѝ и ще каже: „Ще я запазя като вечен спомен от вас, уважаема лейди.“ Гласът му ще звучи дълбоко и дрезгаво. Ще я погледне със сините си очи, ще я целуне за последен път и ще си отиде...

Александра пое дълбоко въздух и разтърси глава, за да прогони фантазиите си.

— Нямаме никакви доказателства, че е бил пират — заяви тя и прикри пламналото си лице с ветрилото. — За мен виконтът е просто съсед. Мъж, който сам възпитава дъщеря си.

— Тя помълча малко и обясни: — Предполагам, че жена му е починала. Във всеки случай къщата изглежда ергенска...

Лейди Фийдърстоун зяпна смаяно.

— Била сте в къщата му? Кога? Защо? Как така не сте ми казала?

Александра почервеня като рак.

— Аз...

— Е, как беше? — осведоми се възбудено мисис Уотърс.

Александра се поколеба.

— Той се нанесе наскоро и вътре е още... неподредено. Не е сменил мебелите на последния виконт. Не навсякъде е почистено.

Мисис Уотърс изглеждаше разочарована.

— Аз пък чух, че донесъл десетина сандъка със скъпоценни камъни, коприна и екзотични предмети.

Александра си спомни какво ѝ бе казал: „Притежавам опали, които ще светят в тъмните ви коси като полярно сияние.“ Откъде бяха тези опали? Дали наистина щеше да ги занесе при бижутер, за да ги обкове?

— Да, вероятно е донесъл спомени от пътуванията си в далечни страни...

— Посетете го отново, а после ще ни разкажете какво сте видели.

— Точно така, Александра, това е ваш християнски дълг! — намеси се възбудено мисис Тейтли. — Щурмувайте бастиона и разберете дали наистина е пират. — Тя се изкиска съвсем не като дама. — Искам да чуя всяка подробност от живота му.

Александра наблюдаваше гостенките си с нарастващо неодобрение. Съзнаваше, че тя е събудила любопитството им, но нямаше никакво намерение да шпионира в дома на виконта и да ги осведомява какво е видяла. Освен това, като я видят да влиза в къщата му, хората непременно ще почнат да клюкарстват. Не можеше да си позволи скандал — нали искаше да се омъжи отново?

От друга страна обаче... непременно трябваше да поговори с него за дрехите на Маги — по-скоро за липсата на подходящо облекло за детето. Пират или не, виконтът явно нямаше представа как трябва да се облича едно дванайсетгодишно момиче. Добре би било да му предложи знанията и помощта си. Ще излезе на покупки с Маги и ще ѝ помогне да си избере подходящ гардероб. След това ще дойдат шивачките... и ще се наложи да посещава къщата му буквално всеки ден.

Не! Съвестта ѝ решително отхвърли тази представа. Тя няма да шпионира в дома му и най-вече няма да използва едно невинно момиченце като претекст, за да го посещава.

Обаче Маги се нуждаеше от подходящи дрехи. Александра познаваше шивачка, истинска майсторка на тоалети за млади дами. А що се отнася до гувернантка... естествено, мисис Феърчайлд. Александра беше запомнила с най-добри чувства гувернантката, която се грижеше за нея преди дебюта ѝ в обществото. Тя беше най-доброто за Маги. Малко преди сватбата на Александра мисис Феърчайлд се бе

омъжила за преподавател в Оксфорд, но междувременно бе овдовяла. Съвсем наскоро писа на бившата си питомка, за да я уведоми, че отново смята да възпитава млади госпожици.

— Вижте, дами... — започна Александра, но не успя да каже нищо повече, защото навън се чу силен трясък. Последва шум от чупене на стъкло, пронизително цвилене на коне, страхливи викове на минувачи.

Александра скочи и се втурна към прозорците. Гостенките я последваха. Навън цареше хаос. Една карета лежеше преобърната на паважа и покривът ѝ беше само на няколко сантиметра от парапета, който отделяше улицата от каменното стълбище на къщата ѝ. Количка за доставки бе паднала напреки на улицата, а втора карета се бе сблъскала с нея. Конете цвилеха и страхливо теглеха юздите си. Едно от прозорчетата на преобърнатата кола се беше пръснало.

Мъже се втурнаха към мястото на катастрофата. Няколко кочияши, кацнали високо върху изисканите си возила, ругаеха забавянето. Армейски офицер в светлочервена униформа на пехотинец се затича към падналата кола. Рус мъж с очила и скромен костюм слезе от двуколката, която управляваше сам, хвърли юздите на едно момче и също побърза да предложи помощта си.

Виконтът излезе от къщата си.

— Разрежете сбруята — заповяда енергично той. — Освободете конете.

Маги излезе веднага след баща си, все още облечена като момче. Тя скочи умело върху преобърнатата карета и помогна на потресения кочияш да отвори вратичката.

Александра обърна гръб на прозореца и посегна към турския си шал, оставен на дивана.

— Може да има ранени! — извика тя и забърза навън. На вратата се сблъска с Джефри, който политна назад и многословно започна да се извинява. Добре, че се усети навреме и побърза да ѝ отвори вратата.

Гросвенър стрийт беше много оживена улица, връзка между Бонд стрийт и Гросвенър скуеър. По нея минаваха не само елегантните карети на обитателите на Мейфеър, а и доставчици с каруци и колички, ездачи и пешеходци. Често ставаха задръствания и злополуки, но Александра отдавна не беше виждала толкова тежка катастрофа. Миналия път ѝ се наложи да смени един прозорец и любимата си маса

от Хепълуайт, защото дъска от катастрофирала кола влетя в салона ѝ. Слава богу, никой от домакинството ѝ не пострада, само дете Джефри не смееше да влезе в салона през следващите шест месеца. Ако се съдеше по страхливото хълцане, което се чуваше от вътрешността на преобърнатата карета, този път беше станало нещо ужасно.

Смъртноблед лакей помогна на млада жена с руса коса да слезе от пострадалата карета. На челото ѝ зееше рана. Изглеждаше замаяна. Маги моментално сложи ръка на рамото ѝ и я поведе към парапета. Александра се втурна да помогне. Загърна младата жена с плътния си шал, но тя само я погледна с невиждащи очи и сложи ръка върху издутия си корем. Божичко, жената беше бременна!

Александра я отведе по-далеч от каретата. Понеже катастрофата беше станала точно пред къщата ѝ, трябваше да заобиколят. През това време Маги изведе от другата страна възбуден млад мъж — сигурно съпруга на жената. Той се затича след съпругата си.

— Знаех си, че този кочияш е луд! — Гласът му пресекваше от възмущение. — Не биваше да го вземаме на работа. Знаех си, че ще ни създаде ядове.

Жената го гледаше с неразбиращ вид. Явно не беше в състояние да отговори. Александра сложи ръка на рамото ѝ и се опита да я успокои с нежни думи. Ала скоро забеляза, че непознатата не я слуша. Тя се вслушваше вътре в себе си. В своето скъпоценно дете.

Александра усещаше страха ѝ като свой. Много добре си спомняше месеците, през които новият живот растеше в утробата ѝ. Случваше се дори да пее тихичко на бебето си, когато наблизо нямаше никой. Обаче роди няколко седмици преди срока и едва не умря от болка.

Лекарите и акушерката бяха убедени, че и майката, и бебето ще умрат. Тя оцеля, но малкото момченце не живя и един ден.

Александра стискаше ръката на непознатата жена и се молеше детето в утробата ѝ да не е пострадало.

Скоро се появи съседката ѝ лейди Сътън.

— О, милите! — извика тя, като видя пострадалите. — Елате у нас, имате нужда от чай. И от бренди, разбира се!

Александра също беше готова да покани младата двойка в дома си, но реши да не води излишни спорове. Докато вървеше към дома на

лейди Сътън, мъжът продължи да ругае негодния кочияш. Гласът му заглъхна едва със затварянето на вратата.

Александра се обърна отново към мястото на катастрофата. За щастие нямаше други ранени. Виконтът и един колар бяха освободили конете и сега уплашените животни потрепваха нервно и се опитваха да се откъснат въпреки опитите на мъжете да ги успокоят.

Отведоха далече всички други коне. Маги продължаваше да стои върху преобърнатата карета с ръце на хълбоците. Изглеждаше ужасно в момчешкия панталон, но Александра трябваше да признае, че ако беше с пола, момичето изобщо нямаше да може да помогне.

В този момент пред дома ѝ спря елегантна карета. От нея слезе един от шегите, които Александра очакваше: херцог Сейнт Клер, следван от лорд Хилдебранд Калдикот и сестра му. Тримата заобиколиха преобърнатата се карета и се запътиха към Александра, която ги очакваше пред отворената врата на дома си.

— Мили боже! — извика разтревожено херцогът. — Добре ли сте, мисис Алистър?

— О, нищо ми няма. — Александра хвърли бърз поглед към прозорците на лейди Сътън. — Слава на небето, никой не пострада сериозно.

Казвайки това, тя прехапа устни. Дано шокът на младата жена не е бил много силен, иначе можеше да доведе до помятане. Лейди Сътън беше много мила, винаги се държеше майчински... сигурно щеше да настоя бъдещата майка да си отпочине, преди да се върне в дома си.

Лорд Хилдебранд също прояви загриженост.

— По-добре е да влезем, мисис Алистър. Конете изглеждат опасни.

Виконтът все още се опитваше да удържи уплашените животни. Александра видя как мускулите на широките му рамене се опъваха под жакета. Той ще се справи, каза си успокоено тя.

— Аз няма да остана на улицата нито миг повече — заяви решително лейди Хенриета Калдикот. — Гледката ме потресе. — А като забеляза Маги, се намръщи още повече. — Я вижте онова хлапе! Какво търси тук? Би трябвало да забранят на деца от простолудието да се мотаят из Мейфеър!

Това е почтената мис Маги Финли, беше готова да отговори Александра. И баща ѝ чу как нарекохте дъщеря му. Вместо това тя

стисна устни и повика Джефри.

— Бързо, Джефри, въведи лейди Хенриета в салона и ѝ поднеси нещо освежително.

Джефри бе разочарован, че няма да види как ще вдигнат каретата, но се поклони и въведе дамата в къщата. Лорд Хилдебранд ги последва, като непрекъснато се обръщаше.

— Това не е ли виконт Стоук? — попита тихо херцогът и посочи Грейсън Финли.

Той вече бе предал юздите на успокоените коне на смъртнобледия кочияш и маша за поздрав в посока към херцога. Джентълменът с очилата също се приближаваше към херцог Сейнт Клер, но той не го забеляза и отиде да поздрави виконта.

За следващите събития Александра си спомняше съвсем неясно. Виконтът зърна джентълмена с очилата и очевидно го позна, защото дружелюбното изражение на лицето му се замени от дива ярост. Маги, която не напускате мястото си на каретата, също позна човека с очилата и извика изненадано:

— Мистър Хендерсън!

Очилатият бе впил очи в Александра и вървеше право към нея. Имаше ъгловато лице, ясни сиви очи и светлоруса, почти бяла коса. В скромния си костюм приличаше на викарий.

— Мисис Алистър? — попита учтиво той.

Джентълмените рядко си позволяваха да заговарят непознати жени на улицата, но Александра не се разсърди. Вероятно господинът беше забравил за малко добрите си маниери след станалата злополука.

— Да, аз съм — отговори тя.

— Благодаря — отвърна той.

Преди Александра да е успяла да попита за какво ѝ благодари, той я сграбчи за косата, отметна главата ѝ назад и я целуна грубо по устата.

5

Александра се отбраняваше отчаяно. Мъжът я дърпаше за косата и тя изпитваше силна болка. Целувката му беше брутална и безогледна и по нищо не приличаше на пламенните целувки на виконта от миналата нощ. Той също бе проявил безогледност, но в никакъв случай не искаше да ѝ причини болка. Този мъж обаче изобщо не обръщаше внимание на съпротивата ѝ.

След миг я пусна така внезапно, че тя политна и едва не падна.

Шокиран, херцогът се втурна да я подкрепи. Александра чу как лорд Хилдебранд извика нещо от антрето. Виконтът също бързаше към тях. Погледът му гореше от жажда за убийство. Като го видя да приближава, мъжът с очилата се уплаши, обърна се рязко и хукна да бяга. Само с две крачки виконтът го настигна и го обърна към себе си. В следващия миг физиономията на очилатия се промени. Страхът му изчезна и той се ухили подигравателно. Виконтът заби юмрук в лицето му и от гърлото му се изтръгна болезнен вик.

Придружен от своя лейтенант Джейкъбс, Грейсън Финли тичаше по Бонд стрийт в посока Пикадили. Целта му беше хотел „Маджестик“. Не беше на себе си от гняв.

Хендерсън бе успял да избяга с двуколката си, но Грейсън беше твърде бесен, за да чака, докато му приготвят каретата. Извика Джейкъбс и двамата се втурнаха да преследват негодника пеша. Грейсън знаеше къде ще отиде Хендерсън.

Оливър се бе погрижил за раната на Джейкъбс. Лейтенантът имаше болки, но за щастие не бе пострадал сериозно. Готвачката на мисис Алистър беше помогнала на Оливър и той изглеждаше много доволен от нея. Не каза нищо — той никога не говореше, — но от снощи се усмихваше едва забележимо.

Миналата вечер в дома му бяха дошли почти всички прислужници на мисис Алистър. Джефри само погледна кървящата рана и се свлече в безсъзнание на пода в кухнята, обаче близначките Ани и Ейми — като ги видя, Грейсън реши, че вижда двойно, —

изтичаха да доведат помощ и много скоро се върнаха с един полицай. Грейсън го определи като твърде млад и неопитен и го отпрати. После се появи камериерката Алис и подгони прислужниците към къщи.

Гневът на Грейсън растеше с всяка крачка. Знаеше кой е възложил на Хендерсън да изиграе този мръсен малък номер. Не толкова на Александра, колкото на него. Стисна зъби и си пожела да има пистолет и сабя в колана. Само че тук беше Лондон и управата на хотел „Маджестик“ сигурно нямаше да му позволи да нареже Хендерсън на парчета върху килима в салона.

Грейсън си обеща да се погрижи Джеймс Ардмор и бандата му никога вече да не се докосват до прекрасната му съседка. Тя не беше нито пристанищна курва, нито скъпа куртизанка, която знае как да държи в шах двама легендарни пирати с наклонности на Казанова. Не, Александра беше истинска лейди с копринени коси и кафяво-зелени очи и сигурно щеше да рухне от игричките на Ардмор.

Господ явно имаше чувство за хумор. Грейсън вече имаше всичко, за което си струва да живее, но не разполагаше с никакво време на този свят. Преди шест месеца животът му беше пуст и скучен. После научи за съществуването на Маги — дъщерята, за която дълго време не знаеше нищо. Сега пък откри възхитителната мисис Алистър, и то в съседната къща. Истинска дама с вкус на хладно вино в задушна лятна вечер. А очите й... май щеше да се удави в тези очи.

Маги бе започнала да събужда за нов живот мъжа, който дремеше дълбоко скрит под хладната фасада на скандалния капитан Грейсън Финли — ужаса на Карибието, демона на Пасифика. Мисис Алистър притежаваше всичко необходимо, за да го извлече на бял свят, колкото и да се противеше. Днес обаче Грейсън беше длъжен да зарови този мъж дълбоко, дълбоко в душата си.

„Маджестик“ беше прекрасна джорджианска сграда. Намираше се на Пикадили точно срещу Сейнт Джеймс стрийт и наскоро беше преустроена в елегантен, скъп хотел. Много подходящо място за Хендерсън. Този човек притежаваше цели гардероби с костюми от най-добрите шивачи по Бонд стрийт. Нито един шивач от Карибието или от Азия не се осмеляваше да ушие нещо за вискателното конте. Понякога се случваше да развали костюма си и тогава го прибираще грижливо и го съхраняваше, докато се върне в Англия. Тъй като обаче Джеймс Ардмор беше в списъка на търсените от английските власти

престъпници, защото нападаше английски кораби и освобождаваше принудително набрани американски моряци, Хендерсън рядко имаше възможност да се завръща в родината си.

Добре когато бяха в морето, той поддържаше маникюра на ноктите си. Беше издържал няколко изпита в Оксфорд, известно време членуваше в духовен орден, но скоро го напусна разочарован и лишен от наследство. Затова отиде в морето. Целта му беше да стане офицер, но явно беше объркал конците, защото преди няколко години се появи в бандата на Ардмор.

Джейкъбс беше завършил Итън и също беше следвал в Оксфорд. Произхождаше от също толкова изискано семейство като това на Грейсън, но изобщо не беше сноб като Хендерсън. Грейсън достатъчно често беше виждал зад очилатата фасада на Хендерсън да святка стомана и знаеше що за човек е контето. Ардмор понасяше модните залиталия на своя подчинен главно защото Хендерсън наистина беше дяволски добър лейтенант.

Завариха го да седи сам в празния салон на партера и да чете вестник. Устата му се бе оцветила в тъмночервено и вероятно тъкмо затова бе потърсил уединение.

Мисис Алистър също имаше синьо петно над горната устна — Грейсън го видя с очите си. За спомен от Хендерсън. Когато херцогът я отведе в дома ѝ, тя притискаше кърпичката си върху петното, сякаш можеше да го заличи. Маги остана много объркана от случилото се. „Защо мистър Хендерсън постъпи така, татко?“ — попита няколко пъти тя, притискайки се към баща си.

Грейсън също искаше да разбере. Видя как гостите на мисис Алистър я наобиколиха развълнувано, когато херцогът я въведе в салона. Грейсън изобщо не хареса израза върху лицето на лорд Хилдебранд Калдикот. Негодникът гледаше Александра с такъв глад, сякаш завиждаше на Хендерсън за проявената смелост. Грейсън не намери начин дори да се доближи до Александра, камо ли да я докосне и да пошепне в ухото ѝ, че ще отмъсти за нея.

— Хендерсън — проговори той с опасно тих глас.

Негодникът скочи и вестникът падна на пода. Погледна изпитателно двамата мъже насреща си и побърза да се скрие зад високото кресло.

— Финли...

Грейсън пристъпи по-близо и Хендерсън вдигна ръце.

— Стига, Финли — опита се да го спре той. — Веднъж вече ме ударихте, насинихте лицето ми. Виждате ли какво ми причинихте? Имах намерение тази вечер да посетя няколко изискани дами, а сега...

— Защо? — попита подигравателно Джейкъбс. — Те ще се погрижат за вас.

Лицето на Хендерсън моментално се разведри.

— Наистина ли смятате така?

— Хендерсън — повтори със същия тон Грейсън.

Името оказа магическо въздействие. Хендерсън пребледня.

— Идеята не беше моя, Финли, кълна ви се.

— Знам чия е била идеята. — Гласът на Грейсън звучеше тихо и убийствено. — Дошъл съм, за да разбера причината.

Хендерсън облиза пресъхналите си устни и изохка тихо, когато докосна раната.

— Капитан Ардмор я е видял да влиза снощи в къщата ви.

— След като офейка? — учуди се Джейкъбс. — Нали се беше закълел, че няма да ни убие?

— Ами той не ви уби, нали така? — Хендерсън разпери ръце. — Аз нямам нищо общо с нападението. Узнах за него едва тази сутрин от О'Мали.

— Тук ли е О'Мали? — Джейкъбс се огледа, сякаш очакваше дребосъкът всеки момент да изскочи от тайна врата в ламперията.

Хендерсън изпухтя презрително.

— О'Мали? Тук? Наистина ли вярвате, че в такъв хотел ще приемат някакъв си ситен, мръсен ирландец?

— Ще предам на мръсния малък ирландец, че сте ми го препоръчали — отвърна сухо Грейсън. — Продължавайте. Държа да чуя обясненията ви.

Хендерсън скръсти ръце.

— Ардмор иска да разбере какво означава за вас красивата дама. О'Мали заяви, че най-лесно ще разберем, ако някой джентълмен я целуне пред очите ви.

— Разбирам. — Гласът на Грейсън прозвуча хладно и той се поздрави за самообладанието. Въпреки че ужасно му се искаше да разкъса Хендерсън във въздуха. — И вие се обадохте доброволно.

Хендерсън се изсмя сухо.

— Задължиха ме да се явя като доброволец. Заклевам ви се, нямах понятие, че тя е... лейди.

— Точно така, Хендерсън, тя е лейди. — Гласът на Грейсън прозвуча ледено. — А вие какво си мислехте?

Контето нервно вдигна рамене.

— Ами... как да кажа? Бие си знаете. Весела вдовица... скъпа куртизанка. Все пак тя влезе в къщата ви, нали? Посред нощ! Коя изискана дама би постъпила така?

Грейсън усети, че всеки миг ще загуби самообладание. Ей сега ще нападне Хендерсън и ще го убие. Персоналът на „Маджестик“ ще събира остатъците му от килима.

— Дамата дойде, за да ми спаси живота.

Хендерсън намести очилата си.

— Уверявам ви, нямах представа. Разбрах го едва когато заставах пред нея. Но трябваше да я... — Той не посмя да произнесе думата. — Чак тогава ми стана ясно, че Ардмор е допуснал ужасна грешка. — Поколеба се, но все пак попита: — Тя... добре ли е?

— А вие как мислите?

Хендерсън го изгледа учудено. Грейсън сам не разбираше откъде идва гневът му. Александра не беше негова жена, а просто дама, която никой не беше научил да се целува истински. Нейните меки, невинни устни трепереха любопитно под неговите. Да, тя нямаше никакъв опит. Защо, след като е била омъжена? — запита се Грейсън. Явно съпругът ѝ е бил пълен идиот.

— Запомнете какво ще ви кажа, Хендерсън. Ако още веднъж я докоснете с мръсната си уста, ще считам за свой дълг да отмъстя за честта ѝ. Ще постъпя така с всеки, който се осмели да се доближи до нея. Кажете на Ардмор, че това важи и за него. Разбрахте ли ме?

Лицето на Хендерсън побеля като вар.

— Да, разбирам ви. Но що се отнася до капитана, за съжаление не мога да поема гаранция.

Гневът на Грейсън отново пламна. Беше готов да разкъса лейтенанта на парченца, и то само защото бе целунал съседката му! Жена, която го изгледа смаяно, когато я помоли да спи без дрехи.

Тя бе изпълнила молбата му. Разбра го, като видя лекото ѝ изчервяване, когато го посрещна в салона. Въпреки че възрастните дами го наблюдаваха подозрително, той не беше способен да откъсне

очи от нея. Да, тя беше спала гола и сега се чувстваше неловко. Едновременно с това беше възбудена.

Поведението ѝ оказа своето въздействие върху него. Проклет да е Хендерсън! Случката му бе показала от ясно по-ясно какво може да се случи с Александра, ако бившият капитан Финли се поддаде на импулса си и я направи своя. Ардмор ще я сметне за лесна плячка. Животът на Грейсън и без това беше много объркан. Сближаването с Александра щеше да го направи още по-сложен.

Ако убие Хендерсън, ще се почувства по-добре, но това означаваше да пусне в ход цяла поредица от отмъщения. Отмъстителността на Ардмор не знаеше граници, освен това Хендерсън беше само пионка в голямата игра. Също като О'Мали, Маги и дори той самият.

Затова потисна импулса да извърши убийство, кимна на Джейкъбс и се обърна да излезе от салона. Хендерсън се изсмя триумфално и извика подире му:

— Божичко, Финли, вие току-що ми разкрихте всичко, което Ардмор искаше да узнае!

Гостите си бяха отишли преди няколко часа. Александра седеше в малкия салон на горния етаж, разтърсена до дън душа. Тази вечер двете с лейди Фийдърстоун смятаха да отидат на театър, но тя помоли достойната дама да я извини. Лейди Фийдърстоун ѝ предложи да остане при нея, но Александра я отпрати с обяснението, че ще изпие чаша хубав чай и ще се успокои.

Алис наистина ѝ донесе чай, даже с малко бренди, но сега Александра съжеляваше, че го е изпила. Виеше ѝ се свят. В главата ѝ се гонеха несвързани мисли, не беше в състояние да се съсредоточи. Отново и отново виждаше мъжа с очилата да се насочва към нея. Виждаше жаждата за убийство в погледа на виконта, чуваше уплашения вик на Маги: „Мистър Хендерсън!“

Кой беше този човек? Защо я целуна наред улицата, пред очите на толкова много хора? Поведението му събуди у гостите ѝ крайно противоречиви чувства. Лейди Фийдърстоун и мисис Уотърс реагираха с ужас и съчувствие. Мисис Тейтли малко се разсърди, че русият джентълмен с очилата не избра нея за своя жертва. Лейди Хенриета Калдикот обаче вирна носле, цъкна неодобрително с език и неколккратно намекна, че Александра е инсценирала цялото

представление, като се започне от злополуката и се стигне до осъдителната целувка на сред улицата. Направила го е само за да я изнерви.

Джентълмените обаче... Александра притисна пулсиращите си слепоочия. Херцогът беше самата доброта.

Александра извади списъка от тайното чекмедже на писалището си. Херцогът бе на първо място. Баща му беше стар приятел на семейството ѝ и когато се замисли за втори съпруг, той беше първият, който ѝ дойде на ума. Наскоро беше навършил трийсет години. Ожени се млад, обаче преди пет години жена му и единствената му дъщеря станаха жертва на трагична злополука. Имаше по-малък брат, флотски офицер, който преди година загина в морето, и все по-често намекваше, че е крайно време да се погрижи за наследник. Разбира се, имаше достатъчно майки, които с радост биха му дали дъщерите си, но той се славеше като много взискателен.

Днес следобед се грижеше трогателно за Александра и погледът му издаваше искрено съчувствие. Лорд Хилдебранд обаче не скриваше любопитството си. Изисканата му учтивост отстъпи място на известно пренебрежение. Александра на два пъти го улови да зяпа жадно устата ѝ и белега, оставен от онзи с очилата. Последния път даже облиза устни. Поведението му изобщо не ѝ хареса.

Тя извади перо, отвори мастилницата и натопи перото в гъстата течност. Дали да задраска лорд Хилдебранд? Най-добре да не избързва. Може би странните му погледи не означаваха нищо. Написа до името му минус — знак, че кандидатът е проявил слабост.

А сега да минем към виконт Стоук, каза си решително тя. Лейди Фийдърстоун отказа да си тръгне, преди Александра да ѝ обещае, че ще включи виконта в списъка. Той беше много различен от фугите кандидати. В Лондон не се знаеше почти нищо за него. Значи и тя, и лейди Фийдърстоун трябва да удвоят усилията си и да получат цялата необходима информация. Но разбира се, няма да кажат нищо на мисис Уотърс и мисис Тейтли.

Александра написа името му и дълго остана неподвижна с перо в ръка. Дългото, извито „С“, извивките на „к“, спокойната закръгленост на „о“. Другото му име, Грейсън Финли, някак по-добре му подходеше. Написа го до титлата с леко трепереща ръка. Трябваше бързо да махне перото от хартията, за да не покапе мастило.

Александра затвори очи и се замисли за миналата вечер. Какво направи, след като се върна вкъщи? Дълго стоя до леглото си, замислена за желанието му тя да спи без дрехи. Александра Алистър, поне каквато беше досега, никога не би направила подобно нещо. Старата Александра Алистър никога не би приела с такава готовност целувките на един пират.

Стоя така поне половин час, а може би и повече. Алис отдавна си беше легнала, свещите догаряха. Накрая бавно започна да се разсъблича. Отваряше кукичка след кукичка, разкопча ситните копченца и остави копринената нощница да се свлече по краката ѝ и да падне на пода. За момент остана съвсем гола, наслаждавайки се на полъха на нощния въздух кожата си. После се пъкна в леглото.

Помнеше как усещаше хладните чаршафи по раменете, прасците и корема си. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха, дъхът ѝ стана горещ и накъсан. Тя мушна ръка между бедрата си, притисна горещото, пулсиращо от копнеж място и се опита да потисне напирещите усещания. Припомни си как ръката му бе легнала върху това място и пръстите ѝ овлажняха.

Сънищата, които я споходиха през нощта, и сега я караха да се изчервява от срам. Пак лежеше в леглото си без никаква дреха, само че до нея бе един пират със загорели от слънцето мазолести ръце... и тези ръце милваха бедрата ѝ. „Вие сте възхитителна, лейди — шепнеше той. — Ще позволите ли да ви вкуса?“ „О, да“ — отговори с готовност тя и зачака да усети допира на устата му върху голата си кожа, но той се изсмя, наведе се над нея и откъсна диамантената огърлица от шията ѝ. Защо ли я беше сложила в съня си? — „Благодаря ви, прекрасна лейди.“

Целуна я по устата, стана и ѝ се представи във великолепната си мъжественост. Запъти се към вратата и докато тя зяпаше мускулестия му задник, изчезна в мъглата.

Александра бързо отвори очи, въздъхна, потопи перото в мастилницата и написа след името на виконта въпросителен знак.

Точно тогава тежките стъпки на Джефри отекнаха по мраморния коридор.

— Лорд Стоук! — изрева той пред вратата.

Александра подскочи и едва не преобърна мастилницата.

— За бога, Джефри, няма ли най-после да се научиш да чукаш, преди да се втурнеш като вихър в салона ми!

— Простете, мадам — пошепна смутено момъкът. — Лорд Стоук е тук.

6

Само след секунди в стаята ѝ влезе виконтът. Александра скочи и застана пред писалището си. Той не биваше да види списъка.

Виконтът хвърли многозначителен поглед към Джефри. Без да чака заповед от Александра, младият лакей се поклони и побягна навън.

Лорд Стоук го изпрати с поглед и затвори двукрилата врата. Александра се уплаши. Не беше редно да приема джентълмен в салона си при затворена врата, и то след шест следобед. Да не говорим, че същият този джентълмен я беше целувал страстно преди по-малко от двайсет и четири часа. Тя искаше да посочи вратата, но бързо размисли. Вместо това сложи пръст върху белега на устните си.

Виконтът въздъхна и бързо пристъпи към нея. Без да помоли за позволение, хвана брадичката ѝ и внимателно повдигна главата ѝ. Огледа внимателно белега и бръчките на челото му се задълбочиха.

— Проклятие!

Без да съзнава какво прави, Александра прокара език по раничката и леката подутина, оставена от очилатия. През целия следобед беше усещала белега като следа от опозоряване.

Сините очи на виконта святкаха като стомана.

— Той съжалява за онова, което ви стори. Разкайва се, повярвайте.

— Значи наистина го познавате? — Александра отново си спомни за уплашения вик на Маги. Тя бе повикала мъжа по име. Значи не само виконтът, а и дъщеря му познаваше извършителя. Това събуди любопитството ѝ.

— Ако искате да чуете извинението му, трябва само да ми кажете — продължи виконтът. — Веднага ще се погрижа.

Александра не искаше никога вече да види очилатия.

— Не, недейте. Нищо ми няма.

Пръстите му върху кожата ѝ бяха толкова топли... Тя затвори очи, за да се наслади на усещането, но веднага ги отвори, когато

виконтът продължи:

— Дадох му ясно да разбере, че никога повече не бива да се приближава до вас.

— Наистина ли го направихте? — попита с отслабващ глас Александра.

Палецът му описваше кръгчета около ъгълчетата на устата ѝ и топлината върху кожата ѝ се засилваше.

— Заявих им, че ще ви защитавам и че трябва да ви оставят на мира.

На кого? — запита се тя. На другите пирати? Дамите и господата от нейния кръг със сигурност няма да я оставят на мира, ако той обиколи Лондон с вестта, че тя е под негова закрила. О, ваша милост, случи се нещо необикновено! Пиратът от съседната къща се обяви за мой закрилник! Реакцията ще бъде шок, любопитство, ужас и възхищение едновременно. И край на доброто ѝ име.

Можеше да го спре с целенасочен отговор. Все пак тя беше внучка на херцог и нямаше нищо общо с дамите, които приемаха целувки от мъжете на улицата и допускаха да отмъщават за тях. Подобни неща се случваха с най-добрите куртизанки или с дами от добри семейства, движещи се в съмнителни среди. Александра потисна една въздишка. Колко ли интересен беше животът им...

— Нищо ми няма, милорд — повтори тя. — Не съм ранена.

В сините очи, които не се откъсваха от лицето ѝ, гореше тъмен огън.

— Аз имам много неприятели, мисис Алистър — обясни тихо той. — И много ми се иска да можех да ви пренебрегна. Но не е толкова лесно.

Александра усети как се разтапя. Защо всеки път ставаше така, щом той я погледнеше или пръстите му докосваха кожата ѝ? Докъде щеше да стигне така? Тя беше почтена вдовица на двацет и пет години, а не глупаво момиче, което допускате всеки що-годе красив мъж да му завърти главата.

— И на мен не ми е лесно да ви пренебрегна, милорд.

Мрачното му лице се разведри.

— Това прозвуча много... мило.

Миглите му бяха златни като косата — перфектна рамка за сините очи. И перфектно прикритие за погледа му.

— Моите врагове са страшни. Те не си играят. — Гласът му отново прозвуча сериозно. — Затова би било най-добре да изчезнете. Имате ли имение извън Лондон, мисис Алистър?

Александра кимна колебливо.

— Покойният ми съпруг ми остави малка лятна къща близо до Солсбъри.

— Тогава ще заминете. Веднага.

Господи, той говореше сериозно! Сърцето ѝ ускори ритъма си. Какво ставаше с нея?

— Невъзможно ми е да тръгна толкова бързо. Ще напусна Лондон в края на юни, както винаги. Обикновено гостувам на семейство Фийдърстоун в Кент.

Грейсън поклати глава.

— Не. Заминете незабавно за Солсбъри. Скрийте се в къщичката си и останете там най-малко до средата на лятото.

Александра мразеше онази къща. Тя беше прекрасен златен кафез, построен през миналия век от някакъв аристократ за любовницата му. После човекът загубил богатството си и се принудил да продаде къщата. Теофил я настаняваше там през лятото и я окуражаваше да кани дами на чай и да се разхожда. През това време той обикаляше близките села и спеше с жените и дъщерите на фермерите.

Александра навлажни с език пресъхналите си устни.

— Вече ви казах: не мога да замина преди края на месеца. Следващата седмица ще давам соаре. Чака ме много работа.

Грейсън я погледна неразбиращо. Явно за него соаретата бяха най-маловажното нещо на света. Топлите му пръсти милваха тила ѝ и Александра постоянно отклоняваше вниманието си.

— Соарето — постара се да обясни тя — е замислено като обществено събитие по случай края на сезона. След това всички ще се оттеглим в провинцията. Ще дойдат херцози и херцогини. Вече съм разпратила поканите и имам съгласието им...

Той зарови пръсти в тъмната ѝ коса и тя също започна да мисли, че соарето няма никакво значение. А пък херцозите и съпругите им — още по-малко.

— Вие, разбира се, също сте... поканен... с дъщеря си... — Александра стисна устни, за да не треперят. — Обаче момиченцето...

има нужда... от подходяща рокля... И без това исках да говоря с вас за... облеклото ѝ. Надявам се, ще ми разрешите да я посъветвам при избора. Извинете, че се намесвам, но...

Бузите ѝ пламнаха — беше си спомнила, че миналата нощ говориха кое е прилично и кое не.

Явно и той мислеше за това. Очите му пламтяха.

— Разкажете ми, мисис Алистър — започна той, докато си играеше с една къдрица от косата ѝ, — миналата нощ изпълнихте ли желанието ми?

Александра едва дишаше.

— Изпълних го — прошепна дрезгаво тя.

Той се усмихна едва забележимо.

— Това ме радва.

— Нали вие самият... го предложихте.

— Правите ли всичко, което ви предлагам?

— Не... разбира се, че не!

Той вдигна вежди и отново се усмихна.

— Защо тогава го сторихте?

Тя преглътна и отговори едва чуто:

— За да разбера как ще се почувствам.

Нито един от мъжете в списъка ѝ не беше така изнервящо мъжествен. Даже херцогът, досега най-красивият от кандидатите, винаги беше... облечен. За разлика от него виконтът ѝ даваше възможност да усети близостта му. Да помирише мъжкия му аромат.

— Е? Как беше? — попита тихо той.

Великолепно. Горещо. И необичайно. Събуди у нея странното желание да усети ръцете му върху тялото си.

Тя пое въздух и се опита да смени темата.

— Да поговорим... за моето соаре...

Той се приближи още малко до нея и тя загуби дар слово.

— Аз обаче не искам да говоря за вашето соаре. — Наведе се над нея и нежно я целуна в ъгълчето на устата, точно върху подутото място.

Случи се нещо необикновено. Цял следобед беше усещала бруталната уста на мъжа с очилата и съзнаваше, че има белег дори когато не искаше да мисли за това. Ала когато устните на виконта я докоснаха, болката и унижението изчезнаха, сякаш никога не се бяха

случили. Първо кожата ѝ се разтрепери, ала когато тръпките отшумяха, остана само насладата от докосването. Устните му милваха нейните като лек летен вятър. Целувката не беше страстна като онези от миналата нощ, а целебна като цветни листенца върху кожата ѝ. Той вдигна глава и нежно духна върху белега, където сега се усещаше само неговата милувка.

Всички мисли за соарето, за новия гардероб на Маги и за неприятната случка следобед се разтвориха в нищото. Светът ѝ се изпълни с устните му, с тялото му, притиснато към нейното, с пръстите, които си играеха с къдриците ѝ.

— Би трябвало да ви устоя — пошепна той до устните ѝ, — но не мога. Вие сте моята прекрасна съседка. Вие утешавате сърцето ми.

— О! — прошепна изненадано тя. После във внезапен прилив на смелост се надигна на пръсти и внимателно целуна белега на долната му устна.

Усети как устните му се извиха в усмивка. Той помилва шията ѝ, горещият му език закръжи около ухото ѝ.

— Вие сте магьосница — прошепна дрезгаво той.

Обгърна я с две ръце и властно я притисна до себе си. В първия момент Александра се разтрепери, но после сърцето ѝ се изпълни с радост. Отдавна, много отдавна не я бяха прегръщали така — с толкова топлина и нежност, с две силни ръце. Спомняше си, че така я беше прегръщала майка ѝ, преди да умре. Копнееше да има свои деца, за да ги прегръща по този начин, но тази радост ѝ бе отказана. Едва когато този мъж я взе в прегръдките си, тя разбра колко дълго е копняла за човешка близост.

Облегна глава на силното му рамо и въздъхна. Сигурно ще бъде прекрасно да стане законна съпруга на този мъж. Тогава ще има правото да се облегне на гърдите му, да търси близостта му винаги когато има нужда от него. Сърцето му биеше силно и ѝ вдъхна сигурност. Той плъзна ръка надолу по гърба ѝ и тя усети сладка, гореща тръпка.

Изведнъж виконтът промени позата си и тя усети как посегна някъде зад нея. Списъкът! Беше го оставила на писалището си. Отворен. Всеки би могъл да го прочете.

Отчаяно се опита да се обърне и да грабне листа, но той я спря.

Изведнъж устата ѝ пресъхна. Защо не бе прибрала списъка в чекмеджето, преди той да влезе? Брендито в чая явно ѝ е замаяло главата. Сега ѝ се зави свят.

Той прочете мъжките имена и я изгледа недоверчиво.

— Какво е това?

— Това е... — Александра се откъсна от прегръдката му и отстъпи крачка назад. — Това е лично, милорд! — Най-добре да се държи като обидена дама.

Погледът му се вледени.

— Виждам името си.

Александра трескаво затърси подходящи думи за отговор. Знаеше, че не може да лъже. Най-добре да му каже истината. Дори и брендито не можеше да ѝ помогне в тази ситуация.

— Това е списък...

— Виждам. — Очите му станаха още по-студени. — Какъв списък? Надали сте записали гостите на соарето, което ще дадете. Твърде малко имена.

Александра вдигна ръце към лицето си.

— Моля ви, милорд, умолявам ви да не разказвате на никого за този списък! Ще ме засрамите пред хората.

Той смачка хартията.

— Мълчанието ми зависи от отговора ви. Какъв е този списък?

Изглеждаше толкова ядосан, толкова ужасен от глупавия списък с подходящи кандидати за женитба, че в смущението на Александра се примеси любопитство.

— От какво се боите? Защо моят безобиден списък ви стресна толкова силно?

Очевидно бе задала лош въпрос. Той се наведе заплашително над нея.

— Вече съм бил заплашван от много дръзки мъже, мисис Алистър. Някои изгубиха само пръстите на едната си ръка, други обаче трябваше да се простят с живота.

Александра зяпна смаяно. Учудването прогони страха.

— Заплашване? Шантаж? Защо ми е да прибягвам до такава низост?

Той размаха листа пред лицето ѝ.

— Веднага ми кажете какъв е този списък!

Гледаше я злобно, без да подозира колко смешна е истината. Какво ли ще направи, ако го излъже? Не, по-добре не. Тя не умееше да лъже. Сигурно ще я изхвърли през прозореца. Или може би ще я...

Господи, ще ѝ отреже пръстите! Александра скри ръце зад гърба си и се въоръжи със смелост. Ако го изрече бързо, може би няма да звучи така глупаво.

— Това е списък с подходящи кандидати за женитба. С джентълмени, които може би ще пожелаят да се оженят за мен, а аз бих била склонна да кажа „да“.

Слава богу, изрече го! Да видим как ще реагира той.

Грейсън загуби ума и дума. Толкова беше свикнал с измами, коварство и интриги, че в първия момент не можа да разбере какво означават думите ѝ.

— Съпрузи?

Александра се изчерви до корените на косата.

— Ограничихме ги до седем, искам да кажа осем. До края на лятото имам намерение да съкратя списъка... най-много до трима.

Той видя искреността в очите ѝ и веднага се успокои. Тази жена не беше способна да лъже. Душата ѝ беше чиста.

През живота си Грейсън се беше срещал с много лъжци и измамници. Честните мъже, които познаваше, се брояха на пръсти. О'Мали например, който вината казваше, каквото му е на сърцето. Или Оливър, който винаги си мълчеше... защото си имаше причини. Сега към този кратък списък се присъедини и мисис Алистър. Прекрасната, завладяваща мисис Алистър, която го бе спасила от жестоките игрички на Джеймс Ардмор.

Но защо в списъка беше и неговото име? Под имената на херцог Сейнт Клер и на един от най-ужасните негодници, които някога бяха ходили по тази грешна земя. На мъж, който би трябвало да е мъртъв. Ардмор твърдеше, че го е убил, а Ардмор не обичаше да се хвали. Проклятие!

Грейсън отстъпи крачка назад. Прехапала устни, Александра го следеше със страх.

Списък с джентълмени, които прекрасната дама считаше достойни за потенциални съпрузи. А неговото име най-отдолу в този списък! Грейсън Финли, виконт Стоук. Следваше голяма въпросителна.

Беше готов да избухне в смях. Ситуацията наистина беше комична и даваше повод за ирония и подигравки. Но сърцето не му позволяваше да се подиграва с Александра. Освен това беше и малко

обиден. Защо името му не беше първо в списъка? Защо изобщо го сравняваха с други мъже?

Грейсън разглади листа хартия върху писалището и се наведе да види по-добре.

— Какво означават тези звезди, кръстчета, чертички и удивителни знаци?

Александра застана до него. Топлият ѝ дъх помилва бузата му, меките ѝ къдрици погалиха рамото му.

— Нищо. Те не са важни.

Грейсън я изгледа многозначително.

— Току-що стигнах до извода, че вие сте един от малкото честни хора, които познавам. Моля ви, не се опитвайте да ме лъжете.

Лицето ѝ се обля в червенина.

— Знаците ни подсещат какво знаем за джентълмените.

— Защо говорите в множествено число?

— Защото правих списъка заедно с лейди Фийдърстоун. Идеята беше нейна.

Грейсън издиша шумно. Представи си как лейди Александра и дамският ѝ кръжец изреждат лондонските ергени и обсъждат качествата им. Тази представа го зарадва и уплаши едновременно. Посочи името на сър Хенри Баркли и попита строго:

— Този защо има две звезди?

— Звездите означават деца — обясни тя. — Сър Хенри има две. Вече са големи.

Явно мисълта за децата я радваше. Грейсън грабна перото, оставено до мастилницата, и седна на стола. Натопи перото в мастилото и нарисова звездичка след името си.

— Аз също имам дъщеря. Имам семейство.

Александра го наблюдаваше, хапейки нервно долната си устна. Явно няма представа колко сладка изглежда, когато е нервна, помисли си Грейсън. Стана му горещо.

— А какво означават удивителните? — попита той, за да отклони вниманието си.

Александра отново се изчерви.

— Означават, че джентълменът... изглежда много добре.

Удивителна имаше зад името на херцога. И след името на Захария Бърчърд, господ да му е на помощ. Но с него ще се занимае

по-късно.

Изписа удивителен знак след своето име и заяви самодоволно:

— Хората казват, че и аз изглеждам много добре.

— О, да, милорд, истина е...

Гласът на Александра прозвуча плахо и той я погледна изненадано. Тя го гледаше изпод полуспуснатите си ресници. Очите ѝ святкаха.

Изведнъж здравият човешки разум отново взе връх в главата му. Какво правеше той? Нямаше никакво право да се намира в този списък, колкото и прекрасна да беше жената, която го бе съставила. Той имаше да изпълнява важна държавна задача: да търси френския крал. Освен това трябваше да се грижи за Маги и да изпълнява едно дяволско споразумение. Нямаше време да флиртува с дама, която никога нямаше да притежава. Не биваше да си играе с нея. Въпреки това...

Усмихна ѝ се, сложи ръка на кръста ѝ и внимателно я привлече на коляното си. Господи, колко хубаво миришеше — на канела и орлов нокът. Беше абсолютно прав по отношение на опалите. Щяха да сияят в червено-кафявите ѝ къдрици. Сякаш бяха създадени специално за нея.

Мъжествеността му се събуди. Мекото ѝ задниче на коляното му, сладко ухаещата коса до лицето му, твърдите млади гърди — толкова близо, че нямаше как да не го възбудят. Той беше мъж, а тя — изкусителна млада жена. Внезапно всичко друго загуби значението си.

За съжаление в реалността нямаше място за любов. По-добре да съсредоточи вниманието си върху списъка.

— А какво означават минусите?

Александра премести тежестта си и се приближи още повече до интимните му части.

— Недостатъци на характера.

— Разбирам. Радвам се, че след моето име няма нито един. Ами кръстчетата?

— Заслуги — отговори с тих смях Александра.

— О! — Херцогът имаше... цели седем кръстчета? Дявол да го вземе! — Защо Сейнт Клер има най-много?

— Защото е херцог.

— А аз съм виконт. Отлично. — Нарисува кръстче след името си.
— А второто за какво е?

— Защото е приятел на семейството.

— Аз пък съм ви съсед. — Още едно кръстче за лорд Стоук.

— Познавам го отдавна. Винаги е бил добър с мен.

Грейсън изръмжа недоволно и нарисува още десетина кръстчета след името си.

— Вижте само колко заслуги имам!

Александра не отговори и той вдигна очи. Тя го наблюдаваше с полуотворени устни, които буквално подканваха за целувка. Когато най-сетне заговори, гласът ѝ прозвуча много, много тихо:

— Предложение ли ми правите, лорд Стоук?

— Предложение ли? — попита изненадано той.

— Вие твърдите, че сте най-подходящият кандидат в моя списък. Това означава ли, че искате да се ожените за мен? — Очите ѝ потъмняха и той откри непознати досега дълбини. — Или само ми се подигравате?

Грейсън не беше в състояние да се откъсне от изпитателните зелено-кафяви очи. Тази жена е изтърпяла много унижения, разбра изведнъж той. Що се отнася до него... той беше водил труден живот сред брутални хора. Животът го беше научил да прониква през маските и фасадите и да разпознава истинската личност зад тях. При мисис Алистър не беше нужно да се премахват много пластове. Един от съседите му — баронет, който явно обичаше клюките, — му бе разказал, че съпругът ѝ бил ужасно безогледен. Теофил Алистър обличал жена си в кадифе и коприна, отрупвал я с бижута, отнасял се учтиво с нея, но в същото време спял с евтини уличници и с жени на видни личности. Сменял жените буквално всеки ден. Поддържал няколко официални любовници и въобще не го притеснявало, че жена му знае за похожденията му. Горкичката лейди Александра, бе заявил съчувствено застаряващият баронет. Добре че Теофил умря рано, та да не я подлага на повече унижения.

Списъкът означаваше, че тя е решена на всяка цена да избегне втора подобна грешка. Впил поглед в ясните ѝ, изпитателни очи, Грейсън рече тихо:

— Съжалявам. — Каквото и да искаше мъжествеността му, той наистина съжаляваше, и то дълбоко. Защо трябваше да я намери точно

сега? — Не мога да се оженя.

Пред очите ѝ сякаш падна було и скри погледа към душата ѝ. Тя стисна устни и лицето ѝ се затвори. Изведнъж се отдалечи поне на три метра от него, макар че продължаваше да седи в скута му.

— Тогава моля, не се докосвайте повече до списъка ми.

Поиска да му го отнеме, но той го задържа.

— Почакайте. — Вдигна перото и задраска името Захария Бърчърд.

— Какво правите?

— Добре ли познавате мистър Бърчърд?

— Разбира се. Той е приятел на лорд и лейди Фийдърстоун. — Тя се поколеба. — Всъщност е по-скоро познат, отколкото приятел. И те го познават отскоро. Извънредно учтив и отзивчив джентълмен. Нито аз, нито лейди Фийдърстоун открихме нещо, което да говори против него.

Грейсън поклати глава и отговори с твърд, нетърпящ възражение глас:

— Захария Бърчърд е пират. Търгува с всичко, до което може да се докопа, включително с роби. Потопява всеки кораб, изпречи на пътя му. Военни фрегати, други пиратски кораби, търговски съдове. Няма да ви кажа какво прави с пленниците, които взема от търговските кораби. До днес не знаех, че за пореден път е възкръснал от мъртвите. Крайно неприятно умение, не намирате ли?

Александра го гледаше, без да разбира.

— Какво означава всичко това?

— Доколкото знам, досега е умирал три пъти. Всеки път се скриваше за известно време, а после отново се появяваше. Когато го видях за последен път, Джеймс Ардмор тъкмо го беше подпалил.

— Запалил е кораба му? — извика ужасено Александра.

— Не кораба му, а него самия. Бърчърд се бе заплел във въже от собствения му горящ такелаж и точно тогава Ардмор стреля по него. Всички бяхме убедени, че го е убил. А сега виждам името му във вашия списък с подходящи за женитба джентълмени! Махнете го!

Александра се взря в списъка, сякаш никога не го беше виждала.

— Сигурно се лъжете. Не може да е същият Захария Бърчърд.

— Кога го видяхте за първи път?

— В началото на сезона.

— Ардмор стреля по него през ноември. Имал е достатъчно време да се скрие в бърлогата си, да си ближе раните и да се възстанови. Не знам как го прави, но успява. Върнал се е в Англия и се е набутал в Мейфеър.

Грейсън присви очи. Нищо чудно Бърчърд да е замесен в бягството на френския крал. Макар да не можеше да си представи защо му е да се набърква в политиката. Но от скандален тип като него можеше да се очаква всичко.

Това означаваше, че трябва да намери Ардмор и да му каже какво е узнал. Ардмор и ловците на пирати преследваха Бърчърд от години. Грейсън трябваше да съобщи на бившия си приятел, че пак не е улучил негодника. Никак не му харесваше, че Бърчърд се мотае из Мейфеър и особено, че се среща с мисис Алистър. Проклятие! Точно на него ли трябваше да се натъкне!

Към задачите му се прибавяше още една: да намери Бърчърд и да го прати в гроба... или на другия край на света, само да е по-далече от дамата. Освен това трябваше да помогне на Адмиралтейството да намери избягалия френски крал. Досега хората му не бяха открили и следа от беглеца. Трябваше още да се погрижи Маги да получи възможно най-голяма част от парите и имуществото му, преди Ардмор да изгуби търпение и да продължи личната си война срещу него.

Грейсън съзнаваше, че не може да се занимава едновременно с Бърчърд, Ардмор и френския крал. Пък и не искаше. Искаше да лежи в леглото с Александра и да я люби. Тя беше самотна, жадуваше за любов... и беше най-прекрасното същество на земята. Нямахте друга като нея. Заради него бе спала без нощница. Жалко, че не бе влязъл през нощта в стаята ѝ, за да я види, но поне можеше да си я представи. Направила го е за него. Сигурно ще е прекрасно да прекара две седмици в леглото с нея, а другите да вървят по дяволите!

Не. Не можеше да изостави Маги. Заради Маги беше длъжен да прояви здрав разум. Отново си спомни деня, когато я намери. Задухата, която тегнеше над Ямайка. Горещата ръка на Сара, която го водеше към дома на мисионера. Неговото смайване и ужас. Не беше виждал Сара от дванайсет години — тя го бе напуснала в едно пристанище близо до Сиам. Нямахте представа как е стигнала до Ямайка. По лицето ѝ личеше, че няма да живее дълго.

— Това е баща ѝ — каза тя на изненадания отец и на жена му, когато най-сетне стигнаха.

Дъщеричката му Маги седеше в градината зад къщата, облечена в дебела вълнена пола и скромна бяла блузка. Когато вдигна очи към него, Грейсън преживя шок. Момиченцето имаше очите на майка му — жената, която той не можа да спаси от жестоко убийство. Коленичи пред детето и видя в него своето минало. И своето спасение.

Внимателно отмести Александра от скута си. Тя стъпи на крака и го погледна объркано. Грейсън стана и заяви решително:

— Задраскайте името му и помолете приятелите си да прекъснат контактите с него.

Тя се намръщи. Устните ѝ се отвориха. Разтърси глава и няколко къдрици нападаха по зачервените бузи.

По дяволите! Да прекара следващите три седмици в леглото с нея...

По-добре да си върви, преди да я е хвърлил на пода и да е вдигнала домакинството на крак. Но той ще я вземе, без изобщо да се притеснява от прислугата.

Застана пред нея и повдигна брадичката ѝ с един пръст.

— Ще спите ли и тази нощ гола... за мен? — Гласът му преливаше от желание.

Очите ѝ се разшириха. От гняв? Или беше омагьосана?

— Какво си позволявате...

Така му се искаше да ѝ каже колко я обича, когато е гневна и се прави на високомерна. Така му се искаше да я целува, докато изтрие гневните следи от лицето ѝ. Не биваше. Затова само я дари с дръзка усмивка.

— Ако промените мнението си, почукайте на стената. За да знам!

Тя отстъпи назад и се изчерви до корените на косата. Грейсън беше готов да се засмее. Тази жена наистина нямаше представа колко прекрасно изглежда, когато е развълнувана и възбудена. Ако узнаеха, че са включени в списъка с възможни кандидати за женитба, джентълмените щяха да налягат по гръб като кучета и да размахат опашки. Достатъчно беше Александра да посочи с пръст избора и той ще падне в краката ѝ.

И тогава той ще му откъсне главата. Мъжествеността му изискваше своето, но той си заповяда да не ѝ обръща внимание. Сега

ще се прибере вкъщи и ще се залее със студена вода, за да се вразуми.

Отново плъзна поглед по изкусителното ѝ тяло, усмихна се на обърканото ѝ изражение и излезе с бързи крачки.

Александра разресваше внимателно разбърканите къдрици на Маги. Момиченцето седеше пред голямото огледало на тоалетката ѝ, облечено в красива нова долна риза и наметнато с халат. Александра също беше в домашна роба: фуста от кремава коприна и сребърносив халат, който блестеше изкусително при всяко нейно движение. Косите ѝ бяха вързани на опашка на тила и украсени със свежи цветя. На шията ѝ блестеше диамантена огърлица и очакваше да дойде някой пират и да я грабне.

Беше минала цяла седмица, откакто виконтът откри списъка на писалището ѝ и я подигра. Тя беше достатъчно глупава да се почувства поласкана, че той изрази желание да бъде поставен на първо място, и достатъчно романтична, за да приеме думите му за чиста монета. И когато го попита дали ѝ прави предложение, той само я погледна и изрази съжалението си...

С други думи, повтаряше си Александра, той искаше да каже: не, малка глупачке, аз съм пират и съм бил женен за красива екзотична жена. За какво ми е вдовица, която си прави списъци с подходящи за брак джентълмени, за да избере между тях следващия си скучен и жалък съпруг?

Предупреждението да прекрати контактите с мистър Бърчърд я ужаси и ядоса. Вярна ли беше историята, или виконтът я е измислил само за да си поиграе още малко с нея? Докато разговаряше с Маги, тя спомена името на Бърчърд уж случайно, но момичето явно не беше чувало нищо за него.

Александра много искаше да говори с виконта за Маги, за облеклото и възпитанието ѝ. Колко жалко, че бе намерил списъка точно когато бе споменала момиченцето. А след безсрамната му молба отново да спи без дрехи вече не бе посмяла да се върне към темата.

След като Алис си отиде, тя отново свали нощницата си и се мушна между хладните чаршафи. Оттогава го правеше всяка нощ. Халатът я очакваше на удобно място в края на леглото и тя се увиваше в него преди появата на Алис сутрин. Всяка нощ се обвиняваше в

неприлично поведение, но си припомняше парещото желание в сините очи на виконта, когато бе изрекъл молбата си, и преставаше да се обвинява. Споменът за жадната му усмивка я придружаваше през цялата нощ и тя не страдаше от липсата на копринената нощница.

Нощните ѝ съмнения обаче не ѝ позволяваха да говори с него за Маги. Накрая му написа кратка бележка и помоли Джефри да я отнесе в съседната къща. Извини се, че си позволява да се обърне към него по този начин, извини се за дързостта, че се намесва в живота му и му предложи да помага във възпитанието на дъщеря му. Много искала да обнови гардероба ѝ, освен това познавала отлична гувернантка.

Нужни ѝ бяха три часа и няколко чернови, докато краткото писъмце задоволи изискванията ѝ. Накрая се подписа, запечатана плика и изпрати Джефри да го предаде. Отговорът на виконта пристигна само след десет минути, написан на гърба на мъчително бавно съставеното ѝ писмо. „Правете каквото желаете“ — бе написал той.

Александра се взираше поразено в трите думи и се питаше какво ли означават в действителност. Дали се ядосваше на намесата ѝ, или изобщо не го беше грижа кой ще се занимава с дъщеря му?

За съжаление не намери сгоден случай да го попита, защото през следващата седмица не го видя нито веднъж пред къщата, когато слизаше от каретата си. Затова пък херцог Сейнт Клер направи визита на виконта цели три пъти. Александра знаеше, че херцогът работи за Адмиралтейството. Спомни си думите на виконта, които през онази съдбоносна нощ беше чула през прозореца. Адмиралтейството бе поискало от него да помогне в издирването на избягалия френски крал. Любопитството я измъчваше, но нямаше кой да го задоволи.

Докато четкаше косата на Маги, Александра с учудване откри, че не е съвсем черна, а е примесена с по-светли кичури — явно наследство от русия ѝ баща.

Маги я наблюдаваше внимателно в огледалото.

— Татко смята, че сте най-красивата жена на света — заяви с усмивка малката.

Александра трепна, но успя да скрие изненадата си. Остави четката и посегна към една панделка.

— Това ме ласкае, Маги — отговори тя, когато отново можеше да вярва на гласа си. — Но ти няма как да го знаеш.

— Татко каза: „Мисис Алистър е прекрасна“ — обясни момичето и грабна четката. — Помоли да ви попитам дали обичате смарагди.

Александра си спомни твърдението на мисис Уотърс, че домът на виконта е препълнен с бисери, коприна и други екзотични съкровища. Но най-екзотични са обитателите му, каза си с усмивка тя. Имаш, и Оливър, и особено виконтът.

Заплете панделката в плитката на Маги и заяви почти сърдито:

— Не ми трябват смарагди.

Маги кимна невинно.

— Но той иска да ви ги подари. А моят татко винаги прави, каквото е решил.

— Да, Маги. И аз забелязах същото.

Маги отново я погледна втренчено в огледалото. Колкото повече я опознавам, толкова повече се привързвам към нея, помисли си с учудване Александра. Маги приличаше на баща си в много отношения, освен това излъчваше естествено, безгрижно веселие, с което заразяваше всички около себе си. И най-важното: не беше някое глупаво дете. В очите ѝ святкаше интелигентност, наблюдаваше събеседника си по начин, който беше почти плашещ, и често изричаше непривични за възрастта си мъдрости.

— Мисионерите в Ямайка не искаха да ме дадат на татко, но той въпреки това ме взе — обясни Маги спокойно, едва ли не равнодушно и Александра изненадано се запита каква ли история е скрита зад тези простички думи.

— А майка ти как се съгласи? — попита с привидна небрежност тя, опитвайки се да скрие любопитството си.

Маги вдигна рамене.

— Мама не се интересуваше много от мен. Където и да отидехме — а ние с нея много обикаляхме, — ме оставяше при мисионерите. После изчезваше и дълго време не се появяваше. Мама е от Таити и много искаше да се върне там, но не смееше. Затова обикаляхме Ямайка и Мартиника. Затова бях много щастлива, когато татко най-сетне дойде да ме вземе. Не обичах мисионерите.

Сърцето на Александра преля от съчувствие. Много добре беше разбрала болката зад тези думи. Бях нежелана.

Тя се замисли над чутото. Нима беше възможно някой да не иска дете? Особено възхитително, живо момиченце като Маги! След

смъртта на своето момченце тя едва не умря от болка и тъга, а това дете копнееше за любов. Животът беше несправедлив и неразбираем.

Стига тежки мисли. По-добре да се съсредоточи отново върху настоящето. Мисис Феърчайлд, бившата ѝ гувернантка, я бе научила, че не е редно да говори лоши неща за други хора, колкото и да ѝ се иска.

— Мисионерите са постъпили много любезно, че са те приели в домовете си — отбеляза тихо тя.

Маги я изгледа съжалително — типично за дванайсетгодишна госпожица, която си въобразява, че знае какъв е светът.

— Мисионерите в Ямайка непрестанно ми обясняваха, че съм нещастно дете, защото мама и татко са лоши хора. Никой не ми вярваше, че татко е бил женен истински за мама. Знам това от мама. Тя много се гордееше, че е била негова жена. Обаче мисионерите ми заявяваха, че трябва да треперя пред бога и много да се старая да стана добра, защото съм дете на дявола.

Александра побесня и забрави уроците на мисис Феърчайлд.

— Какво чудовищно обвинение!

Тя млъкна рязко и отново взе четката. Как са посмели да наричат това възхитително момиченце дете на дявола! Гневът ѝ се насочи и срещу майката, която беше оставяла детето си в мисиите като нежелан пакет. Що за жена е била тази Сара? Но по-добре да не изрича мислите си гласно.

— Вече не ми е мъчно. — Маги бе уловила погледа ѝ в огледалото. — Татко им се разкрещя здравата. Заяви им, че ако съм дете на дявола, значи той е дяволът, който е дошъл да ме вземе, а тях да прати в ада. Да знаете само как се уплашиха... — Тя се изсмя доволно. Смехът ѝ беше като на баща ѝ.

Александра отлично си представяше мисионерската двойка. Сигурно са водили тих, смирен, богобоязлив живот, а един ден е връхлетял едър, заплашителен пират със святкащи сини очи и гласът му е отекнал като гръм в скромната им къщичка. Представи си как двамата лицемери се притискат трепереци до стената и запушват уши, за да не чуват ругатните му. Колкото и да беше неприлично, тази представа ѝ достави огромно удоволствие.

— Помниш ли какво ти е разказвала майка ти за баща ти, когато си била още малка? — попита любопитно тя.

— Разбира се, че помня. Всеки ден ми разказваше за него. Казваше, че е много висок, със златна коса и сини очи. Не й вярвах, но като го видях, веднага разбрах, че е моят баща. Тогава беше с брада, но веднага я обръсна. Каза ми, че много съжалява, дето не е дошъл по-рано да ме вземе, но не знаел, че съществувам. Мама беше много щастлива, че татко дойде да ме вземе. Скоро след това умря.

Александра беше готова да се разплаче. Маги разказваше толкова искрено, с такава любов към баща си. Явно го бе приела като герой от древните легенди, дошъл да я освободи от студения, мрачен затвор. Какво ли е да те спаси такъв мъж, подмиели си Александра и потръпна. Да превземе с щурм чуждата крепост — красив и очарователен, с разтворена риза, да разбие на пух и прах враговете й, да счупи веригите й, да я грабне в обятията си и да я отнесе някъде много далеч.

Какви смешни мисли! Тя живееше в Мейфеър и нямаше врагове. Да, Теофил я бе измамил жестоко, но той не можеше да бъде наречен враг. Беше просто лош човек и я бе направил много, много нещастна. В Мейфеър нямаше затвори, вериги и мрачни престъпници. И пирати нямаше. Александра въздъхна тежко.

След като довърши прическата на Маги, тя я облече, двете се качиха в каретата и отидоха на театър в Ковънт Гардън. Александра не можеше да си представи, че още преди завръщането си ще се изправи пред опасности, които дори Мейфеър не можеше да пренебрегне. Не можеше да си представи, че ще види със собствените си очи пиратски кораб и ще проумее колко силна беше омразата на враговете на виконта.

8

Грейсън също се обличаше.

— Ох, омръзна ми — изръмжа недоволно той.

— Ей сега ще свършим, сър — увери го Джейкъбс, върза грижливо вратовръзката му и най-сетне позволи на господаря си да сведе глава.

Грейсън го изгледа мрачно.

— Трябва ли да ме удушите?

Джейкъбс съвсем спокойно поклати глава.

— Възелът на вратовръзката трябва да стои безупречно, сър.

— Последния път, когато не можех да си поема въздух, беше, когато Ардмор се опита да ме обеси. Никога няма да проумея за какво е това проклето парче плат на шията ми. Абсолютно безполезно!

Джейкъбс, първи лейтенант и заместник-капитан на „Маджести“ все още млад, но абсолютно надежден, доверено лице на капитана, не прояви никакво съчувствие.

— Така ни диктува модата, сър. Щом сте решили да отидете в клуб, трябва да сте облечен, както подобава. Нима като момче не са ви връзвали вратовръзка?

— Оттогава минаха двацет и три години!

Джейкъбс събра кърпите и ги хвърли в ръцете на Оливър, който беше проследил процедурата със загадъчен поглед. Грейсън попипа възела на шията си и въздъхна тежко. Джейкъбс, израсъл в изискано семейство от Мейфеър, изпълняваше съвестно задачата си да го облича като джентълмен. За щастие това не се случваше всеки ден.

— Надявам се, че Сейнт Клер ще оцени усилията ми — изръмжа Грейсън.

Херцогът бе предложил да се срещнат в неговия клуб „Уайтс“. Възнамеряваше много скоро да предложи и Грейсън за член на клуба. Вече беше изпратил необходимите препоръки, сега оставаше само другите членове да гласуват за приемането му.

Починалият виконт също членувал в „Уайтс“, затова херцогът се надяваше да приемат наследника му без възражения — поне така твърдеше пред Грейсън. Тази вечер двамата трябваше да поговорят за търсенето на френския крал. Грейсън знаеше, че всички ловци на пирати са получили специални писма да го издирват. Самият той бе уведомен официално, че ако изпълни задачата си и открие френския крал, Адмиралтейството ще му издаде официален документ, че няма да го преследва за пиратските му набези. Документът бил готов, трябвало само подпис. Ако обаче не се справи, щели да го арестуват и да го окачат на въжето. Засега Сейнт Клер не обясняваше дали искат Грейсън да им поднесе краля на сребърна табла, или просто да ги отведе в убежището му. Вероятно, мислеше си цинично виконтът, господата от Адмиралтейството чакат да намеря краля и тогава ще изберат една от двете възможности.

Съгласи се да се срещне със Сейнт Клер, въпреки че нямаше какво да му каже. Шпионите му наблюдаваха всички градове в близост до Ламанша: Гринич, Блекуол, Грейвсенд. Беше научил от тях някои интересни неща. Например че началникът на пристанището в Блекуол приема подкупи във вид на ром, тютюн, роби и дори скъпоценни игли за шапка. Или че любовницата на лорд канцлера е бременна, но не от него. За съжаление не се знаеше нищо за френския крал. Ако наистина са го откарали някъде по Темза, трябваше да намерят доказателства.

Слава богу, засега монархът не се беше появил във Франция. Сейнт Клер имаше достатъчно шпиони в страната, които щяха да го уведомят. Досега не се беше получило и искане за откуп, нито злобна прокламация на републиканците, че са отсекли главата на още един бурбонски крал. От Сейнт Клер Грейсън знаеше само, че Англия търпи присъствието на Луи и привържениците му на острова, за да го върне в родината му, ако Наполеон най-после падне от власт. Засега обаче императорът седеше здраво на трона си и Грейсън предполагаше, че няма никакво желание да го напусне, нито доброволно, нито принудително.

Чувстваше се малко странно, докато следеше политическите борби от фугата страна на Ламанша. Войната с Наполеон беше изнервила английските капитани в Карибието и борбата с пиратите бе взела нов обрат. Англичаните стреляха по всички платна, които срещаха по пътя си, а броят на принудително събраните моряци

непрекъснато се увеличаваше. Самият той и Джейкъбс на два пъти щяха да станат жертва на английски моряци, опитващи се да попълнят редиците на армията. Добре, че имаха средства и начини да ги убедят, че си имат друга работа.

Американските пирати завладяваха всички кораби, оставени без надзор от британците, което правеше положението още по-напрегнато. Пиратите, естествено, не се оставяха на произвола на съдбата. А сега и Ардмор се мотаеше наблизко.

И какво правеше през това време той, Грейсън? Разхождаше се из Мейфеър и търсеше френския крал, вместо да преодолява блокади и да бяга от лудия Джеймс Ардмор. Опасяваше се, че бившият му приятел ще се окаже по-бърз от него. Разбира се, можеше да се махне отгук, но сърцето не му позволяваше да остави Маги, за да избяга от Ардмор. Не, щеше да остане тук.

Много добре си спомняше грубите греди на палубата под коленете му, дебелилото въже около шията му, студеното острие, опряно в гърлото му. Китките му бяха изранени от въжето, горната част на тялото му — цялата в сини петна. Ардмор и лейтенантът му не си отказаха удоволствието да го набият.

— Ей сега ще ви заколя като пиле, Финли — заплашваше го през смях Ардмор. — Или ще ви обеса на най-високата рея. Да, ще го направя, ако веднага не ми кажете поне една основателна причина да се въздържа.

Грейсън никога нямаше да забрави как отговори с пресекващ глас, изпълнен с отчаяние:

— Защото ще липсвам на дъщеря си. Не я карайте да страда.

Джейкъбс приглади безупречния черен жакет. Докосването върна Грейсън в действителността.

— На театър ли отидоха? — попита с интерес.

— Тъй вярно, капитане. С каретата на мисис Алистър. Хубава карета има дамата. Страхотни коне.

Грейсън присви очи.

— Охранява ли ги някой?

— Пришли е както винаги на поста си, капитане.

— Добре.

Представи си как прекрасните сини очи на Александра ще засвяткат от възмущение, ако узнае, че един от хората му я охранява

нощ и ден, и се засмя. Не можеше да я остави да се разхожда с дъщеря му, докато Бърчърд е в Лондон.

Беше проследил уж мъртвия пират до убежището му в Сейнт Джеймс. Разбра, че живее в пансион за почтени и заможни джентълмени. Един от офицерите на кораба му претърси всички кафенета в околността и постави постове да следят кой влиза и излиза от пансиона. Самият Грейсън още не бе видял Бърчърд, но инстинктът му подсказваше, че наистина е открил уж убития пират, колкото и невероятно да бе това.

Точно в този момент пред дома му спря карета и някой почука на входната врата. Грейсън отиде до прозореца и погледна навън. Не беше наетата от него карета. Не беше и О'Мали. Просто наемен файтон. Момъкът, който почука, се върна до вратичката, отвори и помогна на някаква жена да слезе.

— Проклятие! Напълно бях забравил гувернантката.

— Искате ли аз да се заема с нея, сър? — попита безизразно Джейкъбс. Искаше да намекне, без да го каже гласно, че умее да се справя със слуга и с гувернантки. За разлика от него капитанът умееше да командва кръвожадни пирати и не знаеше как да се оправя в нормалното всекидневие.

Грейсън се намръщи и поклати глава.

— Лично ще говоря с нея. Става въпрос за дъщеря ми.

Оливър отвори входната врата. Грейсън бързо слезе в салона. Джейкъбс го последва с едва доловима усмивка.

Чуха гласа на дамата в антрето. След малко Оливър я въведе в приемната и се върна да донесе багажа ѝ. Тя свали ръкавиците си и кимна с достойнство.

— Милорд? Аз съм мисис Феърчайлд. Идвам по препоръка на мисис Алистър.

Грейсън я гледаше смаяно. За бога, това ли беше гувернантката на Александра? В учтиво хладното си писмо скъпата му съседка бе написала, че дамата е била нейна учителка и е много подходяща да обучава Маги. Грейсън очакваше да види сивокоса, дебеличка стара мома, а пред него се изправи дама с тъмни коси, не по-възрастна от самия него, с красиво лице и дълбоки тъмносини очи. На червените устни грееше учтива усмивка, дългите ресници се сведоха под изпитателния му поглед.

Тялото ѝ изглеждаше дяволски изкусително. Тази жена е в състояние да побърка дори монах, каза си развеселено Грейсън. Дори сивата, скучна рокля не беше в състояние да скрие красивите ѝ закръгленици и дългите, стройни крака.

Гувернантка на дъщеря му. Жената, превърнала Александра в това, което беше. Очакваха го интересни дни.

Той се усмихна учтиво и протегна ръка.

— Мисис Феърчайлд.

Тя стисна ръката му. В следващия момент погледна зад него и лицето ѝ пребледня.

Грейсън се смая. Боже, тази жена престана дори да диша! Очите ѝ се разшириха от ужас. В кого се вираше така слисано? Пусна скованата ѝ ръка и се обърна.

Джейкъбс стоеше на най-долното стъпало. И той се бе вцепенил и конвулсивно стискаше парапета. Лицето му беше мъртвешки бледо.

Грейсън скръсти ръце и се облегна на перваза на камината. Никой от тримата не помръдваше. Добре, че скоро се появи Оливър с багажа и Джейкъбс трябваше да се отмести, за да му направи място.

— Познавате ли се? — попита най-сетне Грейсън.

Джейкъбс разтърси глава. Кръвта се върна на лицето му.

Адамовата му ябълка подскачаше развълнувано, но все пак успя да отговори с обичайния си глас:

— О, не, сър. Разбира се, че не. — И сведе поглед.

Нагла лъжа, каза си развеселено Грейсън. Момъкът би трябвало да знае, че не умее да лъже. Мисис Феърчайлд го бе познала, той нея — също. Историята ставаше от минута на минута по-интересна. Не му оставаше нищо друго, освен да следи развитието ѝ.

— Тази вечер Маги е на театър с мисис Алистър. Така че, мисис Феърчайлд, можете спокойно да разопаковате багажа си и да се устроите удобно в стаята си. Аз излизам. Ако желаете чай или каквото и да е друго, позвънете на Оливър.

— Благодаря ви, милорд. — Гласът ѝ прозвуча дрезгаво.

— Много добре. Ще се видим утре. Желая ви приятна вечер, мисис Феърчайлд.

— И аз ви желая добра вечер, сър.

В прекрасните тъмни очи светна нещо като отчаяние и страх. Грейсън много искаше да разбере какво става, но имаше уговорка със

Сейнт Клер и господата от „Уайтс“. По-късно ще се занимае с личния живот на своя лейтенант и гувернантката на дъщеря си. Взе шапката и ръкавиците си и излезе от къщи. Каретата вече го очакваше.

Александра и Маги влязоха в театъра след началото на комедията. На сцената излязоха две сестри, едната добра, другата лоша, и глупавите им родители. След много перипетии добрата спечели любовта на местния земевладелец, а лошата загуби доброто си име, разплака се и помоли родителите си за прошка. В крайна сметка всички паднаха с плач в прегръдките си.

Маги гледаше представлението с голям интерес. Накрая даже се ядоса, че не може да разбере всичко. Зрителите през цялото време си приказваха, подвикваха си, даваха на артистите съвети или им подхвърляха подигравателни забележки. Група млади мъже явно предпочитаха лошата сестра и през цялото време ѝ предлагаха да прелъсти местния земевладелец и да избяга с него. Освен че пускаха неприлични забележки, те ѝ подвикваха „Хайде, Нели, покажи ни хубавите си глезени!“ и пронизително свиреха с уста.

В ложата на Александра седяха още лорд и лейди Фийдърстоун. Освен креслата, вътре имаше и масичка, където оставяха оперните бинокли, ветрилата и чашите за чай. Лорд Фийдърстоун пиеше чай и следеше ставащото на сцената с намръщено чело. От време на време хвърляше нежен поглед към лейди Фийдърстоун, веднъж даже хвана ръката ѝ. Александра се почувства много самотна.

След първото представление осветиха сцената. Започна номерът на акробатите и Маги се обърна със святкащи очи към Александра.

— Мисионерите все ми повтаряха, че всички театрални представления са неморални. Но вие не мислите така, нали?

Лорд Фийдърстоун извъртя очи.

— Типично за сухите протестантски мисионери! — изръмжа раздражено.

Маги се замисли.

— От друга страна, аз също съм неморална, може би затова го приемам така спокойно.

В сърцето на Александра отново пламна гняв срещу мисионерите.

— Стига, Маги. Ти не си нито неморална, нито лоша.

Съпрузите Фийдърстоун се спогледаха многозначително.

— Разбира се, че не е — заяви решително лорд Фийдърстоун.

Маги не възрази. Обърна се отново към сцената и се загледа в номерата на акробатите. Щом те свършиха, взе лорнета на Александра и започна да оглежда залата. Лорд Фийдърстоун излезе от ложата, за да се види с познатите си. След малко се върна, придружен от джентълмен, при чиято поява сърцето на Александра спря да бие. Защо лордът бе довел в ложата й точно мистър Бърчърд, човека, когото виконтът бе зачертал от списъка и? За съжаление не бе намерила време да разкаже на лейди Фийдърстоун за случилото се, а и не смееше, защото не знаеше как да го обясни.

За бога! Този мъж изобщо не изглеждаше като злодея, описан от Грейсън. Виконтът сигурно имаше предвид друг Захария Бърчърд. Този мистър Бърчърд бе към четиридесетте, слепоочията му бяха посивели, но иначе беше висок и строен... макар и не колкото Грейсън. Тъмните му очи оглеждаха внимателно присъстващите, а маниерите му бяха безупречни. Лейди Фийдърстоун го бе проучила и не й каза нищо лошо за него. За съжаление все още не беше получила сведения за братовчедите му, които живеели в Йоркшир.

Новодошлият се поклони пред Александра и лейди Фийдърстоун, хвърли любопитен поглед към Маги и се настани на свободния стол. Лейди Фийдърстоун представи Маги като мис Финли, дъщеря на виконт Стоук.

Въобрази ли си Александра, или мистър Бърчърд наистина трепна ужасено при споменаването на името?

Поведоха оживен разговор. Мистър Бърчърд се отнасяше почтително към лейди Фийдърстоун и беше много внимателен към Александра, без да флиртува с нея. Маги съсредоточи вниманието си върху зрителите, а гостът престана да й обръща внимание.

По лицето му нямаше никакви белези. Изобщо не изглеждаше зъл, просто трезв и равнодушен. Не беше ли прекалено равнодушен? Александра тръсна глава. Само си въобразяваше. По света сигурно имаше и други мъже с името Захария Бърчърд.

Лорд Фийдърстоун не говореше много — вероятно защото лейди Фийдърстоун бе прела воденето на разговора. Мистър Бърчърд отговаряше спокойно на въпросите й. Така узнаха, че джентълменът няма братя и сестри, а отдавна починалият му баща му е завещал къща

близо до Скарбъро. Смятал да отиде там през юли и август и да разпрати покани за ловния сезон.

Лейди Фийдърстоун хвърли многозначителен поглед към Александра. Явно смяташе, че и те ще получат покани.

Александра събра цялата си смелост, обърна се към госта и попита невинно:

— Били ли сте някога в морето, мистър Бърчърд?

Този път видя ужаса в очите му съвсем ясно. Даже остана с усещането, че той се надигна малко на стола си, но бързо се овладя и се отпусна. Съзнаваше, че въпросът ѝ е необикновен. Усети въпросителния поглед на лейди Фийдърстоун.

— Какво имате предвид, милейди? Боя се, че не разбрах добре въпроса ви — отговори глухо той.

Лорд Фийдърстоун се намеси в точния момент и заличи неловката пауза.

— Аз например често отивам на морския бряг, за да погледам корабите. Днес е модерно да се ходи на море.

Лейди Фийдърстоун се засмя облекчено, Александра също се усмихна. Достойната дама явно не одобряваше поведението ѝ, но ситуацията бе спасена.

— Вижте, вижте! — извика внезапно Маги и се наведе към залата. — Там е мистър Хендерсън!

Александра проследи ръката на момиченцето и пребледня. Там наистина седеше русият джентълмен с очила, който я бе целунал, наскред улицата. Сърцето ѝ заби като безумно.

Слово богу, лейди Фийдърстоун не беше видяла човека, извършил това позорно дело. Александра не ѝ беше казала какво е научила от Грейсън. Затова дамата продължи да разговаря с мистър Бърчърд, без да обърне внимание на вика на Маги.

Реакцията на мистър Бърчърд обаче беше видима. Лицето му загуби цвета си, после позеленя. Когато се обърна към Александра, погледът му вече не беше равнодушен, а крайно обезпокояващ. Явно веднага бе разбрал: тя знаеше, че споделя ложата си с кръвожаден пират, който само преди няколко месеца е бил обявен за мъртъв. Господи, какво ли я очакваше?

9

Ако остана през цялата нощ в стаята си, а рано сутринта се измъкна от къщата и замина, всичко ще бъде наред, мислеше си Ванеса Феърчайлд. Треперейки, тя обгърна с ръце раменете си. През прозореца влизаше топъл летен въздух, но той не беше в състояние да прогони студените тръпки по тялото ѝ.

Знаеше, че студът няма нищо общо с външната температура. Когато видя Робърт Джейкъбс на стълбата, под краката ѝ се отвори бездънна пропаст и заплаши да погълне удобния малък свят, който си беше изградила. Ако Александра бе споменала, че Робърт живее в дома на виконта, Ванеса никога нямаше да напусне Оксфорд. Но Александра нямаше никакви причини да споменава лейтенанта. Ванеса беше повикана в Лондон, за да стане гувернантка на момичето на виконт Стоук, мистър Джейкъбс нямаше нищо общо с идването ѝ. Естествено, Александра не знаеше какво се е случило преди пет години между бившата ѝ възпитателка и Робърт Джейкъбс.

Ванеса отпи глътка чай и отново потръпна. Чаят отдавна беше изстинал. Тъмнокожият мистър Оливър ѝ го донесе преди няколко часа, а после я остави сама, за да разопакова багажа си. Куфарите я очакваха затворени в ъгъла до старомодното легло с високи табли. За да скрие смущението си, тя започна да разпитва мистър Оливър. Колкото и да беше мълчалив, все пак успя да разбере, че майка му е била робиня, а баща му — испанец от Санто Доминго. Познавал виконта от деветнайсет години. Мистър Джейкъбс се присъединил към тях преди пет години.

Преди пет години? Точно след... Какво прави тук? Сигурно е секретар на виконта. Да, това беше близко до ума, защото бе взел изпитите си в Оксфорд. Мистър Оливър отказа да отговаря на повече въпроси и я остави сама. Чаят ѝ изстина, но тя не си поръча нов.

Някой почука тихо на вратата ѝ. Тя стисна ръце в юмруци, но си заповяда да се успокои. Може би мистър Оливър е решил да ѝ донесе още чай.

— Влезте — рече тихо тя.

Вратата се отвори и на прага застана... Робърт Джейкъбс.

Ванеса скочи и двамата се спогледаха мълчаливо. Проклет да е! — помисли си тя. Изглежда много по-красив, отколкото преди пет години. Тъмна коса, шоколадови очи... Раменете му бяха станали много широки, цялото му тяло изглеждаше мускулесто и силно. Олицетворение на мъжественост.

Треперейки, тя пое въздух.

— Утре сутринта ще съобщя на виконта, че не мога да остана.

Той направи крачка към нея.

— Толкова ли ти е неприятно да ме видиш отново?

Ванеса примигна.

— Неприятно? — Много ѝ се искаше да го излъже, да му каже, че е ужасена да го види в къщата, където трябваше да живее. — Ти си все така красив и привлекателен. — Боже, как можа да изрече такива думи! Някога аз бях на трийсет, а ти на двайсет — добави наум тя. — А сега сме с пет години по-стари.

Бузите му пламнаха.

— Ако си спомням добре, при последната ни среща ти побърза да се качиш в каретата и да избягаш от мен. Помниш ли: аз, младежът, който ти разкри сърцето си, и ти, почтената съпруга на доцента от Оксфорд...

Ванеса дишаше тежко. След толкова години погледът на тъмните му очи все така я караше да се задъхва. Въпреки изминалото време, което би трябвало да е заличило случилото се между тях, тя не можеше да го погледне, без да се разтрепери с цялото си тяло.

— Аз не бях... Не знаех какво да ти кажа. Беше толкова... невъзможно.

— Някой от двама ни трябваше да каже нещо.

Ванеса вдигна отбранително ръце.

— Не, не! Беше невъзможно. Ти щеше да изгубиш честта си, а аз — доброто си име.

Устните му побеляха.

— А сега?

— Сега ли? Няма сега. Аз трябва да извървя пътя си сама. Решила съм да работя като гувернантка. Както преди.

— Нищо ли не ти остави съпругът ти?

Ванеса се усмихна иронично.

— Не притежаваше нищо, което би могъл да ми остави. Нищожен годишен доход, който едва ми стига да оцелявам.

— Аз ще наследя богатство.

Сърцето на Ванеса се сви от болка и желание. Той беше единственият мъж в живота ѝ, който ѝ бе вдъхнал чувството, че е обичана и много ценна. Каква ирония!

— И какво според теб трябваше да направя?

Той я наблюдаваше мълчаливо. Преди пет години нямаха избор. Ванеса разбираше, че и сега нямат шанс. Двамата копнееха един за друг, желяеха се, съжаляваха за миналото... но решение нямаше.

— Виконтът трябва да научи истината — заяви тя.

Робърт се изтръгна от мрачните си мисли.

— Аз ще му кажа.

— По-добре аз да го направя. Не биваше да идвам.

Робърт стисна ръце в юмруци.

— Не е така. Капитан Финли не е звяр. Аз ще му обясня какво се случи.

Ванеса го погледна объркано.

— Капитан Финли?

— Имам предвид лорд Стоук. Някога беше капитан Финли.

— Разбирам. — Всъщност не разбираше нищо, но в момента ѝ беше все едно. Във всеки случай виконтът по нищо не приличаше на многобройните лордове, за които беше работила като гувернантка... нито на мъжете, с които се беше срещала като съпруга на доцент. Приличаше на човек, прекарващ целия си живот на открито. Беше... страхотен и някак си не подхождаше на този изискан дом в Мейфеър.

Александра не бе споменала, че бащата на момичето е бил моряк или нещо подобно. Представи го като „виконт Стоук“ и не каза нищо определено. Ванеса бе много изненадана, когато се изправи пред този красив, привлекателен мъж. Странно, че Александра не спомена външността му. Тук май ставаше нещо интересно...

— Аз ще говоря с него — повтори Робърт.

Погледът му дълго остана прикован в лицето на Ванеса. Не се опитваше да скрие копнежа и жаждата, които и тя усещаше в своето сърце. Но той беше здрав, жизнен млад мъж. За него пет години бяха цял един живот.

Накрая той се обърна и си тръгна, без да ѝ пожелае лека нощ. Ванеса закри лицето си с ръце и захълца тихо. Оттук нататък беше осъдена на вечен студ.

Маги възбудено замахна на русокосия мъж, седнал точно под ложката им.

— Мистър Хендерсън!

Изписаните вежди на лейди Фийдърстоун се вдигнаха.

— Маги! Една млада дама не маха на джентълмени в театъра, камо ли да им крещи от ложката си!

— Още не съм млада госпожица — отговори безгрижно момичето. — Гувернантката ми ще дойде чак утре.

— Въпреки това!

— Тя е права, Маги — намеси се успокоително Александра, колкото и да бе развълнувана. — Седни си на мястото и мълчи.

Ако Маги престане да вика, русият джентълмен може би няма да ги види. Тя нямаше никакво желание да се изправи повторно пред него, а ако се съдеше по физиономията на мистър Бърчърд, и той изпитваше същото.

За съжаление мистър Хендерсън се извърна изненадано и вдигна глава. Погледът му бързо обходи ложките и намери весело махащата Маги. Забеляза и Александра до нея и се усмихна нахално. След кратък миг колебание вдигна ръката си в кожена ръкавица и поздрави учтиво.

Мистър Бърчърд се изправи забързано.

— Простете, мисис Алистър... Трябва да тръгвам.

Лорд Фийдърстоун остана много изненадан.

— Какво става, драги? Да не би театърът да се е подпалил?

— Не, аз...

Оказа се, че не може да напусне ложката така бързо, както му се искаше. Александра бе отстъпила най-доброто място на лейди Фийдърстоун и за да излезе, мистър Бърчърд трябваше да мине между нея, мъжа ѝ и Маги.

Когато се промуши покрай Александра, тя погледна за миг в очите му и се стресна. В безцветните ириса гореше омраза, примесена с трудно удържан гняв.

Без да си направи труда да скрие погледа си, той мина безмълвно покрай нея. Александра нервно се отдръпна. В същия миг мистър

Хендерсън забеляза Бърчърд и го зяпна, сякаш бе видял призрак. Само след миг обаче се овладя, обърна се рязко и извика така, че Александра го чу въпреки глъчката в театъра:

— Проклятие! О'Мали!

Лорд Фийдърстоун се опита да задържи мистър Бърчърд, но той буквално го блъсна и хукна да бяга. Вратата на ложата се удари в стената и слисаният лакей побърза да я затвори.

— Какво странно поведение! — възмути се лейди Фийдърстоун. — Заслужава да го заличим от списъка.

Мистър Хендерсън ги чакаше във фоайето — поне Маги го възприе така. Щом го видя, момичето пусна ръката на Александра и се затича да го поздрави.

Александра последва Маги с лудо биешо сърце. Дребният ирландец, когото бе видяла да излиза от дома на виконта, се присъедини към тях точно когато тя настигна Маги.

Момичето стисна ръката на Хендерсън, обърна се и се хвърли на врата на ирландеца.

— О, мистър О'Мали! Защо вече не ни посещавате? Нали знаете, че много обичам да играя с вас на зарове. Трябва да ви кажа, че мистър Джейкъбс изобщо не е толкова добър като вас.

Дребосъкът отговори на прегръдката и обруленото му от вятъра лице грейна в широка усмивка.

— Сигурно си го обрала до шушка, малката?

Маги се засмя дяволито и отново напомни на Александра за баща ѝ.

— Изгуби от мен десет гвинеи.

— Знаех си аз!

— Маги — намеси се остро Александра, но не постигна нищо. Момичето само я погледна невинно. Мистър Хендерсън срещна погледа ѝ и се изчерви като рак.

— Мисис Алистър — обясни весело Маги, — това са двама от най-добрите ми приятели. Мистър О'Мали и мистър Хендерсън. Заедно пристигнахме от Ямайка в Англия. А това, господа, е новата ми приятелка мисис Алистър. Не е ли истинска красавица?

О'Мали огледа преценяващо Александра и тъмните му очи засвяткаха.

— Изключително се радвам да се запозная с вас, мадам. Наистина.

Мистър Хендерсън стоеше като статуя. Маги продължи да бърчи.

— Хванахте ли мистър Бърчърд? Сигурна съм, че сте го последвали. Като ви видях, едва не намокри гащите.

Няколко изискани дами се обърнаха към тях. Александра пламна от срам.

— Не, мръсникът ни се изплъзна — отговори сърдито О'Мали. Възмутените погледи на дамите преминаха в обвинително хъмкане. Две дори вдигнаха лорнетите към очите си. — Но ти не се безпокой, Маги, ще го пипнем. Хайде, миличка, ще те кача в каретата ти и ще те отведе у дома.

— Не е нужно — намеси се Александра. Лорд Фийдърстоун сигурно вече бе повикал каретата ѝ. Съпругата му разговаряше с познати в другия край на фоайето. Александра предпочете да не мисли какво ще каже приятелката ѝ, като чуе как се изразява ирландецът, да не говорим за забележките на Маги. Непременно трябваше да говори с виконта за влиянието, което тези груби мъже оказваха върху дъщеря му.

Мистър О'Мали сериозно поклати глава.

— Разбира се, че е нужно. Някъде там, навън, е Бърчърд, при това е бесен. Проклет да съм, ако го допусна в близост до Маги. Вие си поприказвайте с мистър Хендерсън. Виждам, че гори от желание да ви каже няколко думи.

Хендерсън го изгледа отровно. Маги, която не обръщаше внимание на нюансите в разговора, с готовност улови ръката на ирландеца. Двамата изчезнаха в навалищата, преди Александра да е успяла да реагира.

В следващия момент се оказа сама с мистър Хендерсън. Огледа се отчаяно за лейди Фийдърстоун, но приятелката ѝ беше изчезнала с група елегантни дами.

— Мисис Алистър?

Гласът на Хендерсън прозвуча така съкрушено, че тя се обърна към него против волята си. Русият мъж я гледаше тъжно и смутено. Макар че вероятно беше преследвал Бърчърд, фризура му беше в пълен ред. Безупречният костюм седеше като излят върху силното

тяло, по ръкавиците му нямаше нито едно петънце. И днес приличаше на викарий, но от много изискано семейство.

Хендерсън направи лек поклон и колебливо вдигна дясната си ръка.

— Моля ви, мисис Алистър, позволете ми разкажано да помоля за извинение. Нямах представа, че сте... изискана дама. Нямах никакво право да се доближа до вас по такъв начин, камо ли пък да... — Той кимна смутено и продължи: — В своя защита мога да кажа само, че действах по заповед. Сега знам, че не трябваше да се подчинявам, но тогава не знаех. Действията ми бяха насочени срещу Финли, но не си дадох сметка, че ще нараня преди всичко вас. — Навлажни устни и се изчерви още повече. — Простете ми. За съжаление не мога да кажа нищо повече за свое оправдание.

Гласът му трепереше от искреност, в очите му имаше такова покорство, че Александра се развълнува.

— Честно казано, мистър Хендерсън, не знам какво да кажа.

Очите му светнаха.

— Знам, че не заслужавам прошката ви. Все пак смея да се надявам.

Александра се колебаеше. Мъжът насреща ѝ изглеждаше съкрушен, сконфузен, искрено разкаян. Наистина заслужаваше съжаление.

— Трябва да помисля малко. Знаете ли колко ме уплашихте!

— Знам, знам — изохка той. — Най-искрено ви моля за прошка. — Намести очилата си и Александра видя, че ръцете му треперят. — За всичко е виновен Финли. Ако не бяха тайните му, щяхме да знаем как стоят нещата.

Александра се намръщи.

— Защо ви интересува как стоят нещата около него? И изобщо, какво искате да кажете?

Хендерсън понечи да отговори, но размисли.

— Хайде да излезем — предложи той. — Каретата сигурно ви очаква. — Предложи ръката си на Александра и я погледна като куче, което всеки момент ще получи ритник. Съчувствието ѝ нарасна. Той наистина се разкайваше, думите му звучаха напълно искрено. Осъзнаваше, че и той, и поръчителят му са постъпили зле.

Предпазливо сложи ръка върху неговата. Той се усмихна облекчено и я поведе към вратата.

Навън беше захладняло. По Кинг стрийт се тълпяха карета и кочияшите се опитваха да стигнат до господарите си. Александра потърси лорд Фийдърстоун, но не го видя никъде. Не откри и каретата си, в която би трябвало да седят Маги и О'Мали.

Мистър Хендерсън я отведе малко настрана от тълпата. Щом намериха спокойно местенце, той спря и извади от джоба си бяла кърпичка.

— За мен ще бъде огромна чест, мисис Алистър — заговори приглушено той, — ако ми позволите още веднъж да поговоря с вас. Може би на излет с карета в Хайд парк или по време на разходка във Воксхол. С вашите приятели, разбира се.

Александра се почувства неловко.

— Мистър Хендерсън, нашето познанство не започна при особено приятни обстоятелства...

— Знам, знам... — Покрай тях мина голяма черна карета и Александра отстъпи крачка назад, за да не я опръскат с кал. Мистър Хендерсън продължи със същия тон: — Разберете, аз искам това само за да спечеля вашето приятелство и да ви дам да разберете колко силно съжалявам за случилото се.

— Разбирам, сър.

Александра се стараяше да се държи любезно, както я беше учила мисис Феърчайлд. Май гувернантката ѝ не беше предвидила, че възпитаницата ѝ ще трябва да щади чувствата на джентълмен, който ѝ се е натрапил на улицата.

— Бъдете уверен, че няма да откажа да разговарям с вас, ако случайно се срещнем във Воксхол.

— Аз наистина съжалявам за онова, което ви причиних. Нямам представа колко силно съжалявам. — Той и показа кърпичката и въздъхна дълбоко. — А още повече съжалявам за онова, което ще ви причиня сега...

Черната карета спря точно пред тях. Мистър Хендерсън светкавично притисна кърпата върху носа и устата на Александра. Тя се опита да се отдръпне, но коленете ѝ изведнъж омекнаха. Имаше чувството, че потъва в бездънна пропаст. Пред очите ѝ причерня.

Някой я хвана през кръста, а гласът на мистър Хендерсън долетя много отдалеч:

— Не плачи, сестричке, всичко ще бъде наред. Ето, нашата карета идва...

Александра се събуди и усети леко люлеене. Беше ужасно задушно. Очите ѝ бяха подути. На тавана точно над нея се люлееше самотна лампа и светеше право в очите ѝ. Чувстваше се толкова изморена, че поиска да заспи отново, но нещо не ѝ даваше мира. Трябваше да си спомни нещо, но не знаеше какво.

— Маги! — извика тя и се опита да се изправи.

— Тя е в безопасност — отговори някой. — С нея е Иън О'Мали.

Александра помисли, че е чула гласа на Грейсън, и едва не извика от облекчение. В следващия миг разбра, че тембърът не е неговият. Лицето, което видя през полузатворените си очи, беше с очила.

— Лъжец! — пошепна задавено тя. — Измамихте ме!

— Кълна се, момичето е при Иън и е на път към къщи. Капитан Ардмор искаше и нея, но Иън отказа. Той знае как да я защити.

Думите му предизвикаха хаос в главата ѝ.

— Вие сте човек без чест! — Гласът ѝ се пречупи.

— Знам — въздъхна жално мистър Хендерсън. — Аз съм страхливец и подлец.

Александра отвори очи и зачака главата ѝ да се проясни. Мистър Хендерсън седеше на седалката срещу нея и я гледаше тъжно.

— Тъкмо бях започнала да ви вярвам — промълви Александра.

Той кимна.

— Да, но аз работя за един луд. Нямам смелост да му се противопоставя.

Александра се надигна, готова да изкрещи в лицето му какво мисли за него и неговия луд господар, но ѝ се зави свят и падна тежко на седалката. Остана да лежи, неспособна да се помръдне, заслушана в тракането на колелата... и в тъжния глас на мистър Хендерсън, който не преставаше да повтаря, че безкрайно съжалява за отвличането ѝ.

10

Александра усети мирис на вода. Дойде на себе си, когато някой отвори вратичката на каретата и хладен вятър помилва лицето ѝ.

— Къде сме?

— Стигнахме целта.

Думите на мистър Хендерсън не ѝ помогнаха много. Той слезе, взе я на ръце и я понесе я по паважа. Ботушите му силно тропаха. Къде отиваха? След малко паважът се смени с дебели греди. Александра усещаше биенето на сърцето му до бузата си и вдишваше с отвращение сладникавия му парфюм.

След малко Хендерсън спря в края на дървения кей и я предаде в ръцете на друг мъж, когото Александра не можа да види. Сложиха я на проста дървена пейка и загърнаха коленете ѝ с одеяло. Лодката се разлюля, вълните се удариха в стените ѝ. Въздухът беше влажен и хладен.

Мистър Хендерсън също влезе в лодката и седна до нея.

— Във Франция ли отиваме? — попита безпомощно тя.

— Тихо — пошепна той и обгърна с ръка кръста ѝ, за да я крепи.

Лодката се отдели от кея почти безшумно. Мъж в тъмно облекло седеше на кърмата и насочваше курса. Друг мъж седеше в средата и гребеше. Лодката се плъзгаше като призрак по тъмната вода. Александра въздъхна и се отпусна на гърдите на Хендерсън. Виеше ѝ се свят, чувстваше се смъртно уморена. Изведнъж си каза, че не харесва костюма на Хендерсън — странно, защото жакетът му беше от мека вълна и безупречно ушит. Тя въздъхна отново и си пожела да се облегнала на тъмносин жакет и риза от груб лен под него... риза, която мъжът беше забравил да закопчее догоре. Доскоро не знаеше колко е хубаво да се облегнеш на мъжки гърди.

Мистър Хендерсън се наведе към нея и попита слисано:

— Какво казахте?

— Аз ли? Нищо...

Продължиха пътя си в мълчание. Вълните се плискаха наоколо, миризмата на тиня скоро отстъпи място на свеж солен аромат. Вятърът се усили и стана студен. Александра беше наметната само с лек шал и затрепери въпреки топлата ръка на мистър Хендерсън на кръста ѝ.

Лъжци! Защо никой не беше честен с нея? Даже Грейсън я бе излъгал. Или поне не ѝ каза цялата истина. Мистър Хендерсън я измами и тя му повярва. Не. Когато ѝ каза, че съжалява, беше искрен. Видя го в очите му.

Въпреки това я беше довел чак тук, в устието на Темза. Не, невъзможно. Нямаше как да са стигнали толкова бързо до канала. Появиха се и други лодки, а фенерите по брега припламваха като светулки в лятната нощ. Внезапно Александра закопня за прекрасните летни дни от детството ѝ в Кент. Мислите ѝ се върнаха в миналото и донесоха спомени за рози, трева, дъжд и гръмотевици. Бели овце пасяха по зелените ливади, а тя тичаше след тях, вдигнала рокличката си до над коленете... само дано не я види майка и!

Не можеше да разбере как е стигнала дотук в тази черна нощ. Защо я отвлякоха? Защо седеше в тази воняща лодка и се возеше по Темза, докато главата ѝ беше сякаш пълна със слама? Защо не си остана в Кент? Тогава никога нямаше да срещне Тео и да се омъжи за него. И родителите ѝ щяха да са още живи. Сърцето ѝ се напълни с болка и тъга.

Мистър Хендерсън се наведе към нея.

— Няма да трае още дълго, обещавам ви.

— Лъжец — промърмори тя.

Забеляза как той се намръщи и се усмихна едва забележимо. Беше твърде уморена и слаба и не би могла да избяга, но поне можеше да му се сопне.

Не знаеше колко време е минало, преди лодката да се удари в дървен кей. Мъжът на кърмата привърза съда за близкия стълб. Мистър Хендерсън я вдигна и я сложи да стъпи на кея.

— Ще можете ли да ходите? — попита съчувствено той.

— Не. — Краката ѝ трепереха, почти не усещаше стъпалата си. Щом главата ѝ се проясни, със сигурност ще ѝ стане лошо.

Той побърза да я подкрепи. Кеят изглеждаше пуст. Нямаше нито един фенер, чуваше се само воят на вятъра.

Наблизо беше хвърлил котва голям четиримачтов кораб. Мощният му силует се очертаваше съвсем ясно в мрака. Няколко фенера висяха на носа и на кърмата, всичко останало тънеше в мрак. За да се изкачат на палубата, трябваше да минат по тясна дъска, опряна в кея.

Мистър Хендерсън я поведе по дъската. Никой не излезе да ги посрещне. Двамата гребци си останаха в лодката. Александра беше сама със своя похитител. Ако мистър Хендерсън смяташе да отплава към Франция, от нея може би се очакваше да вдига платната или дори да управлява кормилото.

Александра се закиска и не можа да спре. Представата, че тегли въжета и виси на такелажа, докато мистър Хендерсън ѝ крещи заповеди, беше ужасно смешна. Кикотът ѝ бе отвян от вятъра някъде далеч в нощта.

Внезапно мистър Хендерсън я пусна. Тя се хвана за рамото му, а с другата ръка притисна устата си, опитвайки се да потисне пристъпа на истерия.

Двамата излязоха на кърмовата палуба и застанаха пред една врата. Всъщност Александра не беше сигурна къде точно на кораба се намират. Тя познаваше корабите само от книгите в библиотеката на баща си. Никога досега не беше плавала по море.

Мистър Хендерсън почука на вратата и тя се отвори, скърцайки. Появи се нисък, набит, грозен матрос. Александра го погледна изплашено, но след миг отново избухна в смях.

Мистър Хендерсън я въведе в каютата. Озоваха се в голямо четириъгълно помещение, което се простираше по цялата ширина на кърмовата палуба. От ниските, изрисувани греди на тавана висяха две лампи. По задната страна имаше прозорци. Зад тях цареше черен мрак — с изключение на един фенер, чиято светлина се пречупваше в стъклата на прозорците.

Другите две стени на каютата бяха скрити зад шкафове, като във всяка стена имаше по една двукрила врата. В средата на помещението стоеше дълга маса, а под редицата прозорци минаваше лакирана пейка. На нисък стол начело на масата седеше като принц на трона си джентълменът, когото Александра бе видяла да излиза от къщата на Грейсън, когато изтича да го спаси.

Джеймс Ардмор. Въпреки че го бе зърнала съвсем бегло, тя бе запомнила лицето му.

Мъжът носеше тъмносино дълга палто. Раменете му бяха широки точно колкото на Грейсън. Нямаше риза, палтото просто беше метнато върху бронзовото голо тяло. Панталонът и ботушите бяха черни. Косата също. Тъмното лице беше безизразно, само зелените очи пламтяха.

Този човек беше сложил примка на шията на Грейсън и го беше оставил да умре като куче. За него Грейсън казваше, че е един от най-опасните хора на света.

Александра затисна устата си с две ръце, за да потисне истеричния си смях. Ардмор я измери с леден поглед, сякаш искаше да погледне в душата ѝ и да разкрие тайните ѝ. Би трябвало да се страхува. Вместо това тя се опря на мистър Хендерсън, защото се тресеше от смях.

Вратата към едно от вътрешните помещения се отвори. На прага застана жена. Много висока, с боядисана в червено коса, вдигната в сложна старомодна прическа. Трябваше да се наведе, за да не удари кока си. Жената не беше нито грозна, нито красива, но сините очи и ясните очертания на лицето говореха за интелигентност. Устата ѝ беше тясна и доста строга, но пищното ѝ тяло със сигурност щеше да се хареса на починалия съпруг на Александра. Гърдите ѝ опъваха деколтето, а бедрата се очертаваха примамливо под прилепналата рокля.

Ардмор я погледна и протегна ръка. Тя отиде при него и преплете пръсти с неговите. Ардмор се усмихна леко и отново отправи леден поглед към Александра.

— Мисис Алистър. Няма ли да седнете?

Хендерсън я отведе до дългата пейка. Александра падна тежко върху лакираното дърво. Краката вече не я държаха. Обаче не преставаше да се киска.

— Боя се, че съм ѝ дал твърде голяма доза упойка — промълви загрижено Хендерсън.

Ардмор даде знак на моряка, застанал до вратата.

— Донеси вода!

Мъжът се скри в помещението, от което бе излязла жената, и се върна с черпак, от който капеше вода. Подаде го на Александра и тя го

погледна смаяно. Никога досега не беше пила вода от черпак и не знаеше какво да прави. Морякът изръмжа недоволно, вдигна черпака до устните ѝ и без много церемонии изля водата в устата ѝ. Тя се задави и се закашля мъчително. Половината от юдата се изля върху копринената ѝ рокля.

Александра изтри устата си с кранчето на шала и се погледна ужасено.

— Развалих си роклята!

— Ще ви възстановя загубите — обеща Ардмор.

— В скъпоценни камъни ли? — попита тя и вдигна глава.

Ардмор явно не разбра.

— Какво казахте?

— Грейсън, искам да кажа виконт Стоук, ми предложи скъпоценни камъни.

Александра изглеждаше разочарована. Похитител или не, той не можеше да се мери с Грейсън.

— В замяна на какво?

Александра се поколеба. Защо Грейсън бе настоял да ѝ даде скъпоценни камъни? И то смарагди, не опали, както възнамеряваше първоначално. Всъщност не. И опали, и смарагди. Тя примигна объркано и се опита да си спомни. О, да.

— Защото му спасих живота, след като вие се опитахте да го убиете. Постъпихте много зле, господине.

Студените очи засвяткаха.

— Загубих самообладание. Понякога Финли е ужасно дразнещ.

Александра кимна с разбиране.

— Напълно съм съгласна с вас. Грейсън, искам да кажа виконтът, се държи доста... провокационно.

Жената и мистър Хендерсън също бяха съгласни с нея.

— Много точно се изразихте — произнесе тихо жената с ясен френски акцент.

— Така например — веднъж започнала, Александра не можеше да спре, — той решава, че нещо трябва да се направи, и хоп, прави го, без да пита дали на хората им харесва или не. Пренебрегва всички възражения. Прави се, че не вижда препятствията.

Тримата отново кимнаха, потънали в спомените си.

— И мен ли ще обесите? — попита Александра, обърната към Ардмор. — Бих предпочела да не го правите. Имам да уредя още много неща. Сигурно не знаете, но ми предстои да дам соаре. Докато аз вися тук, лейди Фийдърстоун ще трябва сама да изготви менюто, а това наистина не е честно. — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Уверявам ви, че няма да ви сторя зло — отговори напълно сериозно Ардмор.

Александра избърса последната капка от брадичката си и въздъхна.

— Вече ми развалихте роклята...

Ардмор не отговори. Явно му беше неприятно да слуша оплакванията ѝ. Изведнъж ѝ стана тъжно. Дали някога ще види отново лейди Фийдърстоун? Тя винаги ѝ помагаше — още докато Тео беше жив, а и след смъртта му. Винаги беше мила и грижовна като майка и Александра, която отдавна нямаше свое семейство, ценеше високо присъствието ѝ. Помисли си за Грейсън и за Маги и сърцето ѝ се сви от болка. И тях ли няма да види повече? Една сълза се отрони от дясното ѝ око и капна на китката ѝ.

Ардмор пусна ръката на червенокосата.

— Искам да говоря с мисис Алистър на четири очи.

Жената стана веднага, целуна го леко по слепоочието и излезе на палубата, следвана от двамата моряци. Мистър Хендерсън обаче се поколеба.

— Не бих искал да я оставя сама.

Ардмор го изгледа студено.

— Мистър Хендерсън...

— Сър... — Хендерсън остана на мястото си и стисна ръце в юмруци.

Ардмор стана. Не просто се надигна от стола, а се изправи с едно-единствено гъвкаво движение. Александра бе наблюдавала леопард в менажерия и веднага оприличи похитителя си на хищник.

Мистър Хендерсън издържа само миг. Хвърли извиняващ се поглед към Александра, после сведе глава и закрачи към вратата. Ардмор затвори след него.

Стъпките навън постепенно се отдалечиха. Александра чу плющене на платна, свистене на въжета. Силен порив на вятъра отвори крайния прозорец, но мистър Ардмор не му обърна внимание.

Без да бърза, той отиде при Александра, застана пред масата и скръсти ръце. Тя го погледна право в очите и си пожела да е достатъчно силна, за да скочи, да мине покрай него и да избяга в нощта. Само че не знаеше какво ще прави по-нататък. Ще слезе на кея и ще потърси убежище? Кой ще я намери тук, на края на света? Ще се намери ли някой мил човек да я подслони? Или наемниците на капитан Ардмор ще я заловят, преди да е стигнала далеч?

Мъжът я измери с изпитателен поглед. Много ѝ се искаше да му зададе няколко въпроса, най-вече защо враждуваше така ожесточено с Грейсън и защо я бе отвлякъл на кораба си.

Александра отвори уста и изрече първото, което ѝ дойде на ума.

— Откъде сте? Имате странен акцент.

— От Чарлстън — отговори Ардмор, без да помръдне.

— Доколкото знам, Чарлстън е град в южната част на Съединените щати.

Мъжът кимна безизразно.

— Роден съм в този град. Възпитаха ме като джентълмен от Юга.

— Всички джентълмени от Юга ли стават пирати?

— Аз не съм пират. Аз гоня пиратите.

— И Грейсън ли преследвате?

— Него и много други.

Александра го погледна като строга учителка.

— Нямате право да го гоните. Сега той е виконт, английски благородник. Английското Адмиралтейство търси помощта му в издирването на избягалия френски крал Луи... или конт дьо Лил... или както се нарича сега.

В погледа му светна бдителност.

— Какво знаете вие по този въпрос?

— Чух как Грейсън ви каза това в нощта, когато се опитахте да го убие. Прозорецът беше отворен и чувах всяка дума.

Отговорът ѝ го смая.

— Виж ти! Как съм пропуснал да затворя прозореца...

— Слава богу, защото иначе нямаше да чуя нищо и той щеше да загине. — Александра попила мократа си рокля и лицето ѝ помрачня. — Много съм недоволна от вас, мистър Ардмор. Ако планираното от вас убийство беше успяло, какво щеше да стане с Маги?

Устните на Ардмор се опънаха в тънка линия.

— Има кой да се погрижи за нея. Аз щях да я взема. — Отмести поглед от Александра и обясни тихо: — Винаги ще се грижа за Маги. Тя е дъщеря на жената, която обичах много силно.

Александра загуби ума и дума. Лицето му изведнъж стана меко, почти нежно. Явно криеше това чувство от всички и веднага щеше да наложи хладната си маска, ако разбереше, че са го уловили в слабост.

— Обичали сте майката на Маги? Как е възможно? Тя е била съпруга на Грейсън!

Когато Ардмор отново погледна Александра, очите му излъчваха предишната студенина.

— Мислите ли, че бракът може да бъде бариера срещу любовта?

— Не — отговори спокойно тя. — Във всеки случай бракът не успя да спре моя съпруг да се влюбва в чужди жени.

По дяволите, защо бе изрекла тези думи! Сигурно заради упойващото средство, което ѝ бе дал мистър Хендерсън. Лицето ѝ пламна.

— Знам всичко за съпруга ви, мисис Алистър. Кой е бил, какво ви е причинил. Ако беше жив, щях да го застрелям собственоръчно.

Александра изпита задоволство и веднага се укори. Не биваше да се радва на такова брутално изказване. Този човек беше безсъвестен. Ако беше истинска лейди, сега щеше да лежи в безсъзнание на пода.

— Да не би Грейсън да ви е заплашил, че ще ви застреля? Затова ли е враждата ви?

Той се загледа отново през прозореца.

— Сара беше неземно красива. Невероятно дълги и стройни крака... плуваше като риба. Гладка черна коса, мека и тежка като коприна... страхотни гърди.

Александра се изчерви още повече.

— Не би трябвало да говорите така пред мен, мистър Ардмор.

— Знаете ли защо Финли се ожени за нея?

— Защо го наричате Финли? Сега е виконт. Редно е да го наричате лорд Стоук.

— Мисис Алистър, аз съм американец. Вашите проклети английски титли не означават нищо за мен. Знаете ли защо Финли се ожени за Сара?

Този човек беше гневен. Тя трябваше да внимава повече в онова, което ѝ говори.

— Защото е била красива?

— Не. Защото аз я обичах. Като разбра, че съм влюбен в нея, започна да я преследва. Ожени се за нея ей така, на шега. Надсмя ми се.

— О, не... — Александра сложи ръка върху треперещите си устни. — Значи го мразите заради онази жена?

Ардмор опря длани върху масата ѝ Александра неволно се възхити на дългите му, силни пръсти.

— Това беше само началото. Първата от цяла редица причини, поради които мразя Грейсън Финли.

— Според мен тази причина е глупава.

— Глупава! — Ардмор стисна ръце в юмруци. В сърцето му гори гняв, какъвто няма у Грейсън, помисли си Александра. Божичко, тя беше сама с този човек! Единственият ѝ възможен помощник, Хендерсън, бе излязъл. Същият Хендерсън, който я упои, за да я доведе при своя капитан.

Александра навлажни с език пресъхналите си устни и заговори смело:

— Вижте, капитане, предлагам ви да обмислите поведението на въпросната дама. Много лесно е отишла от вас при Грейсън. Направила го е, въпреки че е знаела за приятелството ви. Ако съм разбрала правилно думите на Грейсън, тя е напуснала и него. Когато е родила Маги, не е направила нищо, не го е потърсила, за да му покаже детето му. Оставила е момиченцето си при някакво мисионерско семейство и е изчезнала. Това ли е жената, разбила сърцето ви? Поне веднъж запитали ли сте се дали го е заслужавала?

Ардмор я наблюдаваше с присвити очи, които пращаха зелени мълнии.

— Никога не съм казал, че е разбила сърцето ми.

— О, направила го е, иначе нямаше да се гневите и днес, когато говорите за нея. Повярвайте ми, мистър Ардмор, тя не заслужава да враждувате с приятеля си. Ако ви е била вярна и предана, ако той се бе явил като зъл дух и я беше откраднал от вас, щеше да е съвсем различно. Но според мен дамата е била... как да кажа... твърде обикновена.

— Обикновена! — Ардмор буквално изплю думата.

Нещо в нея отчаяно се опитваше да я накара да замълчи, но езикът ѝ не изпълняваше повелите на главата.

— Да, точно така. Самата аз никога няма да ѝ простя, че е оставила Маги при хора, които са ѝ внушавали, че е дете на дявола. За щастие не са успели да разбият сърцето ѝ. Тя е прекрасно момиче.

— Наистина ли мисионерите са ѝ казали, че е дете на дявола?

Александра не обърна внимание на въпроса му.

— А сега бедната жена е мъртва. Поне Маги ми каза така.

Един мускул трепна на бузата му.

— Да, мъртва е.

— Това е стара история, мистър Ардмор. Би трябвало да я забравите. Преодолейте миналото. Нямаше как да не забележа, че до вас има друга дама, която впрочем забравихте да ми представите. Държахте се неучтиво.

— Името ѝ е мадам Дьо Лорен. Не е подходяща компания за дама като вас.

Александра се чукна по челото.

— Боже, тя е францужойка! Да не би да има нещо общо с изчезването на френския крал?

Ардмор отново присви очи.

— Тя живее тук в изгнание, също като краля. Една емигрантка никога не би предала краля си на Наполеон.

— Разбирам. Много ли я обичате?

В погледа на Ардмор светна раздражение.

— Защо ви интересуват чувствата ми?

— Защото се опитвам да ви обясня нещо. Обичате ли мадам Дьо Лорен?

— Не.

Отговорът прозвуча твърдо и окончателно. Сякаш се гневеше, че не може да обича францужойката. Че изобщо не може да обича.

— Виждате ли? Най-добре е веднага да освободите бедната жена. Жестоко е да се преструвате, че сте привързан към нея, когато в действителност не изпитвате нищо. — Александра укорително поклати глава и продължи: — Съветвам ви да изоставите беглите връзки и да си намерите истинска съпруга, мистър Ардмор. Жена, която да се грижи за вас. — Посочи голите му гърди и заключи важно: — И която да ви научи, че е редно мъжът да носи риза.

Той се поклони подигравателно.

— Идеята ви е страхотна, мисис Алистър. — Взе ръката ѝ в студените си пръсти. — Вие сте възхитителна. Ще ми окажете ли честта?

Александра се отдръпна стреснато.

— Какво? Не, разбира се! — Докато се опитваше да се освободи от ръката му, затърси правилните думи. — Аз не съм подходяща съпруга за ловец на пирати. Аз не знам дори какво е кърмова палуба. Освен това английското правителство ви търси... Може би сте убиец. Никога не бих ви сложила в списъка си.

— Какъв списък? — промърмори смаяно той.

— Вижте, Грейсън влезе в списъка ми, защото е англичанин и виконт. Само че той малко... изкриви нещата, за да се изкачи на първо място. Аз не приех измамата, не съм такъв човек, все едно какво иска той... — Тя млъкна и лицето ѝ потъмня. — Обаче той ми каза, че не може да се ожени за мен. Вече няма значение дали е в списъка или не.

Капитан Ардмор явно не разбираше нищо.

— Ще ми обясните ли за какъв списък става дума, мисис Алистър?

— За моя списък с подходящи кандидати за женитба. — Александра размаха ръце пред лицето му. — Но това не е ваша работа. Вие ме отвлякохте, за да ме изнасилите... или да ме продадете в робство... Каквото и да сте решили за мен, сър, моля, не се страхувайте да ми го кажете. И бъдете по-бърз, защото не съм много смела.

11

Ардмор я гледаше пронизващо.

— Напротив, мисис Алистър, аз ви считам за извънредно смела жена.

Тя въздъхна.

— Е, поне не се подмокрех, искам да кажа, с изключение на водата по роклята ми.

— Не сте се... какво?

— Грейсън ми разказа, че даже най-дивите пирати губели контрол над себе си, когато се изправели пред вас. Трябва да призная, че може би е преувеличил малко, защото аз не ви намирам ужасяващ. Разбира се, може би е виновенно средството, с което вашият мистър Хендерсън беше напоил кърпичката си. Заради него се държа като глупаво дете.

Ардмор потърка брадичка и предложи:

— Да се върнем на вашия списък с кандидати за женитба. Казахте, че сте искали да се омъжите за Финли.

— Няма никакво значение дали аз искам да се омъжа за него или не. Той недвусмислено ми даде да разбера, че не си търси жена. Вероятно не смее да опита втори път, след като първият му брак не е протекъл щастливо. Би трябвало веднага да зачеркна името му от списъка — завърши тя със съжаление в гласа.

— Моля, направете го.

Александра притисна пръсти към долната си устна, за да спре треперенето ѝ.

— Херцогът си остава най-подходящият кандидат, но аз смятам, че ще предпочете дебютантка пред застаряваща вдовица като мен.

— Значи е глупак — заяви Ардмор.

Думите му разтопиха леда в каютата.

— Мистър Бартоломю е учтив, спокоен джентълмен, само дете малко заеква, но никой не би могъл да го укори за това.

— Прозвуча ми така, сякаш е недостоен за вас.

Александра захапа малкото си пръстче.

— Мистър Бърчърд обаче се държи странно. Грейсън твърди, че бил много опасен пират. А тази вечер...

— Бърчърд? — извика смаяно Ардмор.

— Точно той — потвърди Александра. — Вашият мистър Хендерсън и мистър О'Мали реагираха по същия начин. Прогониха го от театъра точно когато разговаряше с лейди Фийдърстоун и се надявахме да научим нещо повече за него.

— Захария Бърчърд е жив?

— О, да, жив е. Грейсън ми каза, че сте го убили, но явно сте се заблудили. — Александра потрепери. — Честно казано, не ми е приятно да говоря за тези неща.

— Дявол да го вземе! Хендерсън!

Думите му бяха заглушени от силен удар по вратата. Цялата каюта — какво ти, целият кораб се разтрепери. Вратата се натроши на парчета. В помещението нахлу виконтът. Лицето му пламтеше от жажда за убийство, а в сините очи се беше насъбрал толкова гняв, че можеше да запали огън само с поглед. След него влязоха Хендерсън, един моряк и червенокосата жена.

Грейсън сграбчи Ардмор за реверите на палтото и го хвърли върху масата. Тя беше завинтена за пода, но след силния удар заскърца тревожно. Ардмор стисна китките на Грейсън с такава сила, че кокалчетата на пръстите му побеляха, но виконтът не го пусна.

Мистър Хендерсън изпъшка, извади пистолет и го насочи в тила на виконта.

— Оставете го, Финли!

Александра скочи и макар че краката ѝ трепереха, се втурна към него.

— Моля ви, мистър Хендерсън, не стреляйте!

— Казах ти. — Гласът на Грейсън прозвуча смъртоносно спокойно. — Не я пипай.

— Това са твоите правила, не моите — отговори гневно Ардмор.

Грейсън го повдигна леко и го удари в плота на масата.

— Сега действам по твоите правила. Ти създаде враждата между нас преди много време. Ти определи правилата. Ти каза: ние двамата, никой друг.

Ардмор оголи зъби като хищник.

— А ти придържаше ли се към правилата, когато уби брат ми?

Александра изохка стреснато. Мили боже! Обърна се към Хендерсън, но нито той, нито морякът изглеждаха особено изненадани. Искаше да зададе няколко въпроса и да крещи на мъжете, докато ѝ отговорят, но от устните ѝ не излезе нито звук.

— Пуснете го, Финли — повтори Хендерсън с треперещ глас. — Ако не го пуснете, ще стрелям.

Атмосферата в каютата беше толкова натегната, че на Александра ѝ се зави свят. Имаше чувството, че главата ѝ ще се пръсне. Препъвайки се, стигна до мистър Хендерсън и помоли:

— Трябва да сложите край на тази драма!

Сивите очи на Хендерсън засвяткаха.

— Виждате ли, Финли? Уплашихте мисис Алистър.

Грейсън не отговори. Виждаше и чуваше само Ардмор.

— Всичко е наред, милорд — обърна се към него Александра. — Ние с мистър Ардмор просто разговаряхме.

— О, разговаряли сте значи? — изръмжа той. — Така ли го наричаш сега?

— Не заслужаваш тази жена, Финли! Твърде добра е за теб.

— Ако я докоснеш само с пръст, ще видиш какво ще ти се случи! Александра бе обзета от паника.

— Той не е направил нищо, Грейсън, наистина. Мистър Хендерсън ме отвлече. Мистър Ардмор само си поговори с мен.

Хендерсън трепна уплашено.

— Той е следващият — изръмжа Грейсън.

— Проклятие! — изсъска очилатият.

Ардмор се освободи от хватката на противника си.

— Махнете оръжието, Хендерсън.

Лейтенантът явно остана много изненадан от заповедта на капитана, но я изпълни без бавене. Двамата мъже се изправиха един срещу друг и се погледнаха втренчено.

— Вземай я и се махай — процеди през зъби Ардмор.

Грейсън кимна, пусна реверите на жакета му и се обърна към Александра. Устните му образуваха безмилостна линия, в очите му святкаше жажда за убийство.

Ардмор го наблюдаваше недоверчиво. Хендерсън все още стискаше пистолета и пръстите му бяха побелели. Мадам Дьо Лорен и

морякът май се готвеха да побягнат.

Олюлявайки се, Александра се приближи до Грейсън и вдигна ръка.

— Моля ви, милорд, да седнем и да поговорим разумно...

— Аз не съм дошъл да говоря разумно — изсъска той. — Дошъл съм да ви спася.

— В момента не се нуждаем от спасение, милорд. Вие и мистър Ардмор трябва да си поговорите. Без да се биете. Като възпитани хора.

— По дяволите, Александра, аз ще те спася, все едно дали искаш или не.

Грейсън се озова с една крачка пред нея, наведе се и я метна на рамото си. Александра притисна лице към синьото му палто и се опита да спре надигащото се гадене.

— Какво правите, за бога? — извика Хендерсън.

— Спасявам своята дама. Махнете се от пътя ми!

— Финли!

Александра чу глухо пляскане и потрепери. Грейсън хукна навън. Свежият въздух погали лицето ѝ, миризмата на солена вода я удари в носа и тя се почувства по-добре. Вдигна глава и се опита да разбере какво става зад нея.

— Видяхте ли! — извика тържествуващо тя. — Показах се права. Той не търпи никой да му се изпречва на пътя.

Мадам Дьо Лорен и морякът бяха избягали. Мистър Хендерсън стоеше наред осветената каюта като артист на сцена. По снежнобялата му вратовръзка капеше кръв.

— Защо винаги ме удря в лицето? — изохка жално той. — Защо толкова държи да ме обезобрази?

Това беше едва началото на драматичната спасителна акция. Грейсън бе дошъл с лодка, управлявана от треперещ от страх моряк. Заповяда на Александра да го обхване с ръце и крака и се спусна по въжето, което беше закрепено за кораба с абордажна кука.

Принуди се да избере този опасен и неудобен път, защото корабът явно се готвеше да отплава. Намираха се в средата на реката и бреговете се губеха в мрак и мъгла. Александра се уплаши ужасно, че въжето, което носеше тежестта и на двамата, е толкова тънко.

— Какво ще стане, ако прережат въжето или извадят куката? — попита жално тя.

— Ще се намокрим — отвърна спокойно Грейсън.

Стигнаха до лодката без никакви произшествия. Морякът започна да гребе като луд, а Грейсън седна на кормилото. Александра остана сама на носа. Вместо да се приближат към брега, се отдалечиха още. Изведнъж от мъглата изникнаха очертанията на друг кораб.

Александра тъкмо се питаше как Грейсън ще се изкатери по влажните, гладки стени на кораба и ще стъпи на борда, когато отгоре им спуснаха нещо като юзда. Виконтът я върза на кръста ѝ и ѝ заповяда да се държи здраво с две ръце за въжето. Преди да се усети какво ѝ се готви, тя вече висеше във въздуха и се издигаше към палубата.

Александра нададе изненадан вик. Сигурно така вдигат товарите на кораба, каза си тя. Някъде там горе има макара и някой от моряците ме тегли. Хвана се здраво за въжето и затвори очи.

Вятърът, който гонеше мъглите над реката, охлади горещите ѝ бузи. Леката ѝ рокля се изду и разголи по крайно неприличен начин чорапите, жарттиерите и бедрата ѝ, така че всеки можеше да ги види. Александра хвърли бърз поглед надолу и видя, че Грейсън е вдигнал глава. Белите му зъби блеснаха под светлината на фенера. Само ако можеше да пусне въжето, за да скрие срама си... Но не посмя. Можеше само да се надява, че никой друг няма да види краката ѝ.

Тъкмо когато се запита докога ще се изкачва, тя се прехвърли през парапета и стъпи на палубата. Морякът на макарата изръмжа нещо неразбрано и разхлаби въжето. Едва когато стъпалата ѝ усетиха твърдите греди на палубата, тя колебливо се пусна.

Морякът я освободи от „юздата“ и тя изчака, трепереца от силния вятър, докато Грейсън скочи на борда.

— Защо ме доведохте тук? — попита с тракащи зъби Александра. — Това вашият кораб ли е?

— Добре дошла на „Маджести“ — отвърна тържествено той и направи широк жест. Вече се зазоряваше и Александра успя да види, че корабът е голям и величествен.

Грейсън обаче изглеждаше разсеян. Заповяда на моряците да вдигнат лодката, обърна се към Александра и ѝ подаде ръка.

— Елате с мен.

Тя направи крачка към него, но коленете ѝ омекнаха. Грейсън я улови точно навреме, преди да се свлече на дъските. Без да се колебае,

той я вдигна на ръце и я отнесе в каютата на кърмата. Настани я на койката и отстъпи назад, за да ѝ даде възможност да се огледа. Още първият поглед ѝ показва, че тази каюта е различна от салона на кораба на Ардмор.

Първо, тук имаше само едно помещение, което от двете страни се снишаваше, и не се виждаха врати към странични каюти. Неговата койка също беше тук, от лявата страна. Пред нея стояха маса и стол. Под прозорците нямаше пейка.

Матракът на койката беше по-твърд от мекото ѝ легло у дома, затова пък можеше да разпери ръце, без да се докосне до ръба. Беше безкрайно по-приятно да лежи, отколкото да стои права. Когато лежеше, не усещаше люлеенето така силно.

Грейсън я наблюдаваше внимателно и се развесели от начина, по който тя изпробва койката. В очите му все още светеше гняв, лицето му издаваше напрегнатост. Омразата между двамата мъже беше уплашила Александра много повече от пистолета на мистър Хендерсън. Тя изпълваше цялата каюта и изличаваше всичко друго. Всички присъстващи го забелязаха. Другите бяха излишни... само зрители в битка между двама титани.

Мълчанието на Грейсън я обезпокои. Вярно, познаваше го отскоро, но никога не го беше виждала толкова мълчалив. Може би се опитваше да измисли нещо крайно неприлично, с което да я шокира... и да ѝ достави удоволствие. Вече имаше такива случаи, но тогава очите му святкаха развеселено. Днес обаче в погледа му нямаше нищо подобно.

— Каятата на капитан Ардмор е по-просторна от вашата — промълви тя, за да запълни потискащата тишина.

Той продължи да я гледа безмълвно.

— Обаче вашата койка е много по-голяма — побърза да допълни Александра.

Думите ѝ изобщо не го умилостивиха.

— По-голяма ли е... от неговата?

— Откъде да знам? Исках да кажа, че вашата койка е по-добра от пейката, на която лежах. Тя беше твърда и се чувствах ужасно неудобно.

— Защо, по дяволите, сте лежали на някаква си пейка?

Александра примигна, смаяна от грубия му тон.

— Защото ми се виеше свят. Мистър Хендерсън беше напоил кърпичката си с някакво средство...

— Ще удуша мистър Хендерсън ей с тези две ръце — закани се той.

— О, не, моля ви, той не е виновен! Искам да кажа, той ми се закле, че ужасно съжالياва за злото, което ми причинява. Според мен той е принуден да изпълнява всичко, което му заповяда мистър Ардмор.

— За съжаление не мога да споделя великодушието ви. Можел е да му се противопостави, както направи О'Мали.

Александра седна и разтърси глава.

— Боже, той отведе Маги! Добре ли е тя?

Грейсън придърпа един стол към койката, седна и опря лакти на коленете си.

— Доведе я право вкъщи. За щастие той е силно привързан към Маги. В момента дъщеря ми е под защитата на О'Мали, Джейкъбс и Оливър. — Притисна ръце към слепоочията си и добави: — Да не забравя гувернантката. Тя пристигна следобед.

Александра засия.

— Мисис Феърчайлд е пристигнала? Но това е прекрасно! Радвам се, че ще я вадя отново. Тя е изключителна, милорд, най-доброто, което е създал нашият пол. Тя ще помогне на Маги да...

— Александра!

Във вика му имаше толкова болка, че тя моментално спря да бърби.

— Какво има?

— Той причини ли ти болка?

Грейсън я наблюдаваше остро и дори се наведе напред, сякаш щеше да я разкъса на парчета, ако се опиташе да го излъже. Ставащото между него и Ардмор в момента надвишаваше способността ѝ да разбира. По-късно, когато вече няма да ѝ се вие свят, ще го разпита. Тогава и той ще е по-спокоен и двамата ще си поговорят разумно. Той ще ѝ обясни защо не се разбира с Ардмор, тя ще го изслуша и ще разбере всичко.

В момента обаче изпитваше потребност да заспи... или пак да се закиска както преди.

— Ох... какво ме попитахте, милорд?

Той изгърси нещо, което прозвуча досущ като ругатня. Александра си каза, че би трябвало да го укори за начина му на изразяване. Все пак тя беше дама... но май вече не беше, след като разни джентълмени бяха започнали да я отвличат, да я целуват на улицата или да ѝ заповядват да спи без нощница.

Внезапно той я сграбчи, ръцете му обхванаха китките ѝ като в клещи. Привлече я към себе си, вдигна я от койката и я настани в скута си. Но не я сложи прилично на едното си коляно, о не. Вдигна полите ѝ, разтвори краката ѝ и я сложи да седне с лице към него.

Александра отвори широко очи. Никоя дама не би си позволила да седи по този... крайно интересен начин. Лицето ѝ беше само на сантиметри от неговото и тя можеше да го гледа право в очите. Въпреки това се уплаши ужасно. Между голите и бедра и панталона му нямаше преграда. Копринената рокля лежеше под дупето ѝ, но бедрата ѝ бяха върху кашмирения му панталон, днес не беше облечен в кожа. Платът беше малко влажен, но тя усещаше топлината на кожата му. Ръцете му бяха върху голите ѝ бедра.

И двамата бяха задъхани. Пулсът, който Александра усещаше в пръстите и китките му, беше бърз като нейния.

— Ти ми принадлежиш — произнесе дрезгаво той. — Каж ми, че ме приемаш.

Белегът на устната му смъкваше ъгълчето по-надолу от обикновено.

— В момента не разбирам нищичко — отвърна дрезгаво тя.

Той помилва бузата ѝ и притисна палец към слепоочието.

— Ти ми принадлежиш. Той няма да те има. Няма да те дам.

Александра примигна. Започваше да разбира.

— Разбира се, че няма. Представяте ли си, той поиска да го сложа в списъка на кандидатите. При това дори не е англичанин.

— Не ме интересува, даже да беше турчин. Няма да му позволя да те отнеме от мен. Не те давам. — Погледът му помрачня. — На никого не те давам.

Горещата му длан притискаше бедрото ѝ. Ще ме целуне ли? — запита се Александра. Сърцето ѝ биеше в радостно очакване. Беше минала повече от седмица след последната им целувка. Спомни си как седеше на коляното му зад писалището си и той се шегуваше със списъка ѝ.

Грейсън обаче не изпълни желанието ѝ. Вместо това се втренчи в нея и тя изпита чувството, че погледът му проникна в главата ѝ. Май не мислеше за нея и това я обърка.

Ще му покажа какво искам, помисли си тя. Щом е решил да ме вземе, поне да обърне внимание на желанията ми. Притисна се към него, приближи лицето си до неговото и нежно го целуна по устните.

12

Грейсън се стресна и забрави нерадостните си мисли. Нежни, меки, невинни целувки милваха устните му. Сладки дарове. Блаженство. О, Александра, откъде ти дойде тази опасна идея!

Тя продължи да изследва устните му. Сега се занимаваше с долната. През цялото време го наблюдаваше с невинно възхищение изпод полуспуснатите си ресници. Цялото му тяло се напрегна и закрещя, че трябва да действа. Недей, заповяда си той. Изчакай да разбереш какво иска тя.

Александра се премести несъзнателно и се приближи още до него. Той обхвана задничето ѝ и видя, че пасва перфектно в дланта му. Представи си как тя е клекнала пред него, а той масажира възхитителните ѝ задни части. Представи си страстния ѝ поглед и устните, които шепнат името му, и желанието заплаши да го надвие.

Александра обсипа устните му с дъжд от леки целувки. Пръстите ѝ се плъзнаха по ръба на ризата и той си спомни, че е свалил яката и вратовръзката и ги е захвърлил във файтона, с който беше стигнал до реката. Беше забелязал, че тя е много заинтересувана от белега, който започваше от свивката на шията му. Може би трябваше да благодари на Ардмор, че едва не го е разпорил.

Внезапно Александра вдигна глава.

— Мили боже!

— Какво? Не преставай да ме целуваш.

Не сега, моля те!

Тя се изчерви и смутено обясни:

— Ще унищожа елегантния ви панталон.

— Какво? — Грейсън очакваше да чуе всичко друго, само не и това. — Какво имаш предвид?

— Там долу стана малко... влажно. Нямам представа защо. Когато ми заповядахте да спя гола, стана същото. Много странно, наистина.

Мрачното му настроение моментално отлетя.

— Разбирам защо.

Той плъзна ръка по бедрата ѝ и палецът му внимателно проникна в кадифената, влажна топлина. Когато я докосна, тя се разтрепери с цялото си тяло. Боже, колко беше гореща и влажна!

— Ти си прекрасна... повече от прекрасна.

— Как можеш... как можете да говорите така? — пошепна плахо тя. — Ще ви разваля панталона.

— Ще ми е приятно да го направиш. — Той отдръпна ръката си, затвори очи и се наслади на уханието ѝ.

Когато отново отвори очи, тя го наблюдаваше с интерес. Червените ѝ устни бяха леко отворени.

— Ще ми позволите ли да ви вкуся, възхитителна лейди? — попита тържествено той.

Тя го погледна стреснато. После се изчерви така силно, че кожата ѝ почти се сля с косата. Той очакваше, че тя ще скочи и ще протестира — така би реагирала всяка внучка на херцог. Или ще го попита как се осмелява да ѝ говори неприлични неща. Вместо това отговорът ѝ го изненада и го направи най-щастливия човек на земята.

— Да — пошепна задъхано тя. — О, да, моля ви...

Браво на нея. Съгласието ѝ разигра кръвта във вените му. Добре, но къде ще го направя? — запита се той, когато я привлече към себе си и я зацелува страстно. На койката? Но тя беше на половин метър от тях. Много далече. Значи на стола. Не беше нужно дори да стане.

Вдигна я леко и я сложи да стъпи на краката си, без да прекъсва целувката. Вдигна копринената ѝ рокля почти до кръста и затъкна края в колана, за да не му пречи.

Талията ѝ беше толкова тънка и нежна, а бледите бедра толкова фино очертани, че той се задъха. На хълмчето между краката и се къдреха кестеняви кичурчета. Коремът под пъпа беше нежно закръглен и целият беше покрит с фини, лъкатушещи розови линии, стигащи чак до слабините.

Грейсън знаеше какво означаваха тези линии. Мисис Алистър беше родила дете. Доказателството беше върху кожата ѝ, пред очите му. В къщата ѝ обаче нямаше дете. Никога не беше говорила за сина или дъщеря си. Той си спомни каква болка имаше в очите ѝ, докато наблюдаваше Маги, и разбра.

Значи трябваше да е много внимателен. Мъжествеността му обаче напираше да я вземе бурно и страстно. Е, добре, ще ѝ покаже и двата вида любене. Ако успее да се овладее.

Наведе се и помилва с език белезите по корема ѝ. Облиза внимателно всеки от тях, без да пропусне нито един. Целувките я накараха да настръхне. Дъхът ѝ се ускори. Той се наведе и плъзна език между кестенявите кичурчета.

Александра извика тихо. Джейсън се усмихна и се потопи дълбоко в топлата долина между краката. Ароматът ѝ беше поразителен. Можеше вечно да си остане там, да я вдишва и вкухва. Езикът му неуморно се плъзгаше по меката, топла, влажна кожа и когато пъшкането ѝ премина в тихи стонове на блаженство, той се усмихна тържествуващо.

Без да усеща какво прави, тя раздели крака и се отвори за него. Връхчето на езика му намери нежната пъпка, която моментално реагира на милувката. Грейсън беше вкушал най-благородни вина, нектара на кралете, но като тази жена нямаше друга на земята.

За негова радост тя преживя върха пред очите му. Извика задавено, изви се към него и потърси устните му. Той се подчини. Дрезгави, тихи стонове се изтръгваха от гърлото ѝ — знак, че той утолява желанието ѝ. Без да усети, тя зарови пръсти в гъстата му коса.

— Грейсън... моля те...

Той прие молбата ѝ като заповед да продължи. И го направи, докато тя безпомощно го притискаше към тялото си. Дойде и вторият връх. Тя извика и се отпусна в ръцете му.

Най-сетне той забави движенията на езика си и се наслади на отзвучаващите ѝ стонове. Вдигна глава и я погледна. Устните ѝ бяха разтворени. Дългите ресници скриваха прекрасните очи. Треперещите ръце в косата му постепенно се успокоиха.

Грейсън стана и я привлече към себе си. Копринената рокля, втъкната в колана, разкриваше краката ѝ. Той сложи ръце на кръста ѝ и зарови лице в ухаещата ѝ коса.

Моята жена.

Мъжествеността му обаче изобщо не беше задоволена и ясно му даваше да разбере, че няма да издържи още дълго. Той държеше в обятията си една прекрасна жена, която бе успял да задоволи с език. Какво чакаше? Нима не можеше да я хвърли върху койката и да

завърши любовната игра? Не, още не. Притисна я до гърдите си и помилва с устни косата ѝ, наслаждавайки се на допира.

Ти ми принадлежиш. На мен, не на Ардмор. Никога няма да те дам на Ардмор.

Да, Грейсън наистина бе отнел Сара от Ардмор и той му откъщаваше, като му отнемаше всяка жена. Не чрез насилие, не. С много по-рафинирани методи. Ардмор не се задоволи с едно откъщение. Откъщаваше му от дванайсет години.

Този път обаче няма да му позволи.

Грейсън очакваше, че след като сключиха споразумение, Ардмор ще промени правилата. Част от споразумението беше виконтът да отведе Маги в Англия и да я направи дама. Ардмор обаче следваше единствено собствените си правила. Беше се заклел, че Грейсън ще си плати за дяволиите, и не се отказваше. Грейсън беше готов да му отстъпва, но никога, никога нямаше да му даде Александра.

Тя го целуна по ухото и той отвори очи. Лицето ѝ пламтеше, на устните грееше усмивка.

— Какво се случи? — попита дрезгаво тя.

— Ти получи оргазъм — обясни той. — Никога ли не ти се случвало?

Тя поклати глава и меката ѝ коса помилва бузата му.

— Никога.

Велики боже! Тя беше объркана като недокосната девойка, макар че беше родила дете. Грейсън си спомни, че в нощта, когато я целуна за първи път, тя дори не знаеше как да отговори на целувката му.

Съпругът ѝ е бил сляп идиот, каза си той. Заслужава ритници. Такава жена се пада веднъж в живота. Трябва да я вкусиш, да я научиш да се люби, да я окуражаваш, да се наслаждаваш на реакциите ѝ като на глътки силно вино.

— Какво ще правим сега? — попита тя.

Той отстъпи назад и сложи ръката ѝ върху панталона си.

— Това тук настоява да те взема.

Тя го обхвана внимателно и топлата ѝ длан разпали още по-силно огъня в слабините му.

— Не очаквах, че е толкова... — тя навлажни устни — ... забележително.

— Във всеки случай ме обвинява, че не продължавам — обясни развеселено той.

Ръката ѝ се плъзгаше бавно по мъжествеността му и му причиняваше сладко мъчение.

— Това означава ли, че ще ме притиснеш до стената? — пошепна с треперещ глас тя.

Той се разтрепери, но погледът ѝ беше абсолютно невинен. В гърлото му се надигна смях и той отново благодари на бога, че го е дарил с такава жена. Сложи ръка под брадичката ѝ и внимателно повдигна главата ѝ.

— Как така до стената?

— Това не е ли обичайно?

По дяволите! Защо да е обичайно? Е, би могъл да го направи, но в кабината му нямаше свободна стена.

— Александра, ако искаш... — Той я вдигна във въздуха и я понесе към прозорците зад писалището. — Щом искаш на стената... — Облегна я на дървената ламперия и сложи ръка между грубото дърво и нежния ѝ гръб. — Ще те взема, но... — Бързо разкопча панталона си и нетърпеливата му мъжественост се стрелна навън. — Добре, любов моя, ще се подчиня.

— Добре — изпъшка тихо тя.

Повдигна внимателно хълбоците ѝ. Тя беше отворена и влажна, напълно готова за него. Най-сетне, най-сетне проникна бавно в нея.

Господи... Господи... Грейсън затвори очи и дълбоко пое въздух. Мястото му беше тук. Точно тук.

Тя докосна устните му. Несръчна, неопитна целувка, затруднена от бързото ѝ дишане. Той отговори с цялата си страст.

— Любов моя — пошепна дрезгаво. — Любов моя...

Желанието пулсираше в тялото му, тръпнеше в крайниците му. Тя беше гореща, мокра, хлъзгава... и толкова тясна. Утробата ѝ го приканваше да нахлуе по-навътре и никога да не я напуска.

Тя издаваше несвързани звуци и милваше с ръце и устни бузите и ушите му. След малко сведе глава и нежно захапа шията му. Болката го възбуди до крайност. Мъжествеността му пулсираше мъчително. С бавни, ритмични движения проникваше все по-дълбоко в нея. Любеше я меко и настойчиво и непрестанно ускоряваше движенията си.

Екстазът приближаваше и той усещаше как се надига, как копнее за облекчение. Но не, още не, не тук.

Вдигна я и бързо излезе от нея. Прегърна я и я положи върху койката така бързо, че за малко да падне върху нея. Великолепните ѝ къдрици се разпиляха по възглавницата. Той я притисна върху матрака и разтвори краката ѝ с коляно.

— Още ли не сме свършили? — изпъшка тя.

Да свършат? Тази жена е луда!

— Не, сърце мое, още не. Но скоро, много скоро, обещавам ти.

Плъзна се отново в нея, изпълнен с жажда да я има. Тя сложи треперещата си ръка върху рамото му.

— Не ми харесва... в легло.

Интересно. По-късно ще я разпита.

Той вдигна ръцете ѝ над главата, притисна китките върху възглавницата и поднови ритмичните движения. Ето така беше много добре.

Очите ѝ потъмняха, полузакрити от тежките ресници, лицето ѝ изрази блаженство. По челото ѝ бяха залепнали кестеняви кичурчета.

— Грейсън... — пошепна дрезгаво тя.

— Да, сърце мое?

Тя стисна ръце в юмруци, но не се опита да се освободи от хватката му.

— Грейсън...

— Александра! — Той произнесе името ѝ с чувството, че тя е най-близкият му човек. — Любов моя!

И тогава дойде върхът. Той се отдаде на екстаза, но секунди, преди да се освободи, излезе от нея и семето му пръсна по чаршафа.

Александра издиша шумно, с наслада и помилва бузата му с безсилна ръка.

— О — пошепна тя и затвори очи, — изобщо не беше зле.

Александра усети хладен полъх върху кожата си. Грейсън лежеше наполовина върху нея. Чувахе дишането му и усещаше горещите му пръсти върху китките си.

Проследи движенията на един паяк, който бавно и внимателно тъчеше едва видимата си мрежа по тавана. Чувстваше се приятно изтощена, но в корема ѝ започна треперене, което не искаше да спре.

Как ли ще реагира Грейсън, ако тя се разплаче? Дали ще заяви, че му се гади от нея, и ще я отпрати? Сигурно ще я качи в някоя карета и ще я остави да се прибере сама в Лондон. Александра прехапа устни и се опита да спре сълзите.

Той пусна китките ѝ и започна да целува шията ѝ.

— Ммм...

Каdifената панделка на тила му се беше развързала и избледнелите от слънцето къдрици падаха по раменете му. Александра зарови пръсти в гъстите кичури и въздъхна.

Той се опря на лакът и я погледна. Похотливата му усмивка ускори ритъма на сърцето ѝ.

— Изобщо не било зле... така ли каза?

— Ами да.

Той се развесели. Гневът, който го владееше доскоро, бе изчезнал без остатък.

— Много съм щастлив, че те задоволих, милейди.

Александра приглади къдриците му.

— Не, милорд, ти си доволен от самия себе си.

Той се засмя тихо.

— Права си. Защото съм в леглото с най-красивата съседка, която един мъж може да си пожелае.

— Наистина ли ме намираш красива? — попита плахо тя.

— Никога не лъжа. Ти си прекрасна.

Александра плъзна пръст по пречупения му нос.

— Кога лъжеш?

— О, доста често. Понякога сам се учудвам на себе си. А ти кога лъжеш?

— Никога — поклати глава Александра. — Не умея да лъжа, затова не се и опитвам.

Той се усмихна самодоволно.

— Трябва да се поупражняваш. Не е трудно. — Целуна я точно под диамантената огърлица и попита с леко смръщване: — Това сигурно е подарък от съпруга ти?

— Да.

Александра не искаше да говори за Тео. През последната седмица образът на починалия ѝ съпруг избледня като полузабравен сън. Подлите му, остри забележки, пренебрежението към желанията ѝ

и неприкритите му изневери ѝ причиняваха жестока болка, а сега бе забравила всичко това. Сякаш го беше отвял морски бриз.

Един прясно изпечен виконт се бе нанесъл в съседната къща и внезапно всичко се промени.

Той опипа един диамант.

— Много грозна огърлица.

Александра беше напълно съгласна с него.

— Това е най-хубавият ми накит. Почакай да видиш другите. —

И след кратка пауза попита: — Ще ми я откраднеш ли?

Грейсън се засмя изненадано.

— Какво каза?

— Нали пиратите правят така...

— Кой ти каза, че съм пират?

— А не си ли?

Ръката му се плъзна към голия ѝ корем.

— Аз съм виконт. И имам дъщеря.

— Лейди Фийдърстоун каза същото.

— Лейди Фийдърстоун? — повтори объркано той.

— Тя заяви, че ако си пират не би имал дъщеря.

— Умна жена — кимна доволно Грейсън.

— Но ти не отговори на въпроса ми.

— На кой въпрос? — В челото му се вдълба бръчка.

— Ще откраднеш ли огърлицата ми?

Виконтът затвори за миг очи. Когато отново ги отвори, в зениците им святкаха сини искри.

— И защо да го правя?

— За спомен от днешния ден.

Той се засмя тихо.

— Уверявам те, че той ще остане завинаги в паметта ми.

— О! — Александра видимо се зарадва.

Той започна да милва корема ѝ. Пръстенът с печат охлади кожата ѝ. Пръстът му проследи един от белезите ѝ и тя се напрегна.

— Какво се случи? — попита нежно той.

— Нищо не се е случило, милорд. Родих дете. Син. Почина скоро след раждането.

Той се наведе и започна да целува белезите по корема ѝ. Александра изпита нужда да говори.

— Кръстих го Джеръми Марк Брендън Алистър. Живя само един следобед.

Грейсън целуна най-долния белег, скрит от целия свят, дори от самата нея. Е, сигурно го е виждала и камериерката, каза си той, а сега и аз знам за него.

Александра беше толкова развълнувана, че не можа да спре сълзите си. Притисна длани върху горещите си бузи и затрепери с цялото си тяло.

Той я притисна утешително към широките си гърди.

Тя продължи да плаче, неспособна да се извини. Не беше в състояние да спре. Първия ден беше плакала за сина си, но обстоятелствата я принудиха да спре сълзите си. Тео не желаше да разговарят за бебето и само след седмица забрави „произшествието“. Александра погребва емоциите си и продължи да живее. Сега обаче всичко заровено в дълбините на сърцето ѝ избликна на повърхността. Болка, мъка, тъга... всички онези безсмислени дни, които беше преживяла... желанието ѝ да умре.

Виконтът зарови пръсти в косата ѝ. Тя изтри очи с опакото на дланта си.

По-добре да се наплачеш, отколкото да го държиш в себе си. Потиснеш ли го, то ще загnoi и никога няма да престане.

Болезненият израз в очите му ѝ показа, че и в неговото сърце гори нещо, стара болка, от която не е успял да се освободи. Потърка лице в ризата му, смаяна, че най-сетне е намерила човек, който я разбира. Даже лейди Фийдърстоун, тази толкова мила и дружелюбна жена, не намери думи да я утеши — може би защото не разбираше, че Александра има нужда от утеха. А ето че сега я намери при един пират, който я бе отвлякъл на кораба си.

— Къде смяташ да ме отведеш с тази лодка? — попита Александра и дори се засмя.

— Това е кораб — поправи я той. — Никъде няма да те отведе. Може би не усещаш, но стоим на едно място.

— Аз пък си мислех, че сме на път към Франция.

— Не. Никога вече няма да напусна Англия. Ще остана тук.

Тя помилва лицето му и се засмя на наболата брадичка. Мъжът ѝ никога не би го допуснал.

— Знаеш ли, аз никога не съм напускала Англия.

— Наистина ли? — попита той с вдигнати вежди.

— Моят свят е много малък. Лондон и Кент. Твоят обаче е много голям. Обхваща цялата земя. — На лицето ѝ изгря замечтана усмивка.

— Вече не. — Той ѝ хвърли неразгадаем поглед. — Казах, че ще си остана в Англия.

Целуна я, за да сложи край на разговора, преди да е принуден да ѝ обясни. Но Александра вече не чуваше нищо. Езикът му заигра с нейния, топъл и възбуждащ. Сякаш имаха цялото време на света. В известна степен това беше вярно. Тя беше твърде изтощена, за да се спусне в реката и да се върне в Лондон с някоя от ужасните малки лодки.

В този миг вратата се отвори с трясък. Александра подскочи. Зъбите ѝ се забиха в езика на Грейсън.

— По дяволите!

— Сър! — Приблжиха се стъпки. — Макданиелс се върна! Донесе новини... О! — Младият мъж със светлокестенява коса спря и зяпна смаяно. — Простете, сър... Аз... ще почакам навън. С Макданиелс. И новините му.

Момъкът се покашля, лицето му пламна от срам. Врътна се и избяга. Вратата отново се тресна.

— Проклятие! — Грейсън се надигна и приглади косата си. Усмивката изчезна от лицето му и отстъпи място на твърда решителност. И на раздразнение. — Ще трае само една минута, любов моя.

Александра кимна. Не знаеше какво да каже. Грейсън скочи от леглото, но се спъна в панталона си и за малко да падне. Едва успя да се залови за масата. На лицето му се изписа смайване.

Александра избухна в луд смях, но бързо затисна устата си с длан.

Грейсън изръмжа нещо, наведе се, обу панталона си и го закопча.

— Смей се, смей се, сърце мое — подхвърли той с многозначителен поглед към леглото. — Приятно ми е, когато се смееш. — Изпрати ѝ въздушна целувка и излезе на палубата.

Навън го очакваше мистър Макданиелс, третият му офицер. Подофицерът Пристли стоеше засрамено настрана.

— Съжалявам, че ви попречих, сър — ухили се офицерът.

Пристли се поклони смутено.

— Още веднъж моля за прошка, сър.

Грейсън го изгледа строго.

— Щом съм довел на борда красива жена, Пристли, не бива да се изненадвате, че ме намирате със смъкнат панталон. — Обърна се към Макданиелс и попита, забравил всичко друго: — Какви новини носите?

Офицерът се наведе към ухото му и зашепна тайнствено:

— Нали търсите краля на французите, сър? Видях го да се качва на борда на един кораб. Поне си мисля, че е той.

13

Най-сетне, възликува Грейсън, най-сетне!

— Разказвайте.

Мақданиелс отдаде чест.

— Френският крал живее в провинцията. Във вила под наем. Превърнал я е в малък Версай. Придворните дами се разхождат с разкошни тоалети и се кланят, сякаш още са във Франция. Единствената разлика е, че финансите им са оскъдни.

Грейсън кимна нетърпеливо. Всичко това му беше известно. С посредничеството на херцог Сейнт Клер бе успял да се срещне с някои от френските емигранти. Те живееха бедно в малки къщи или дори в пансиони в западните квартали на Лондон, обаче се държаха гордо, сякаш все още разполагаха с богатство, власт и десетки прислужници.

— Няколко от тукашните французи, сър — продължи Мақданиелс, — редовно посещават своя крал. Например бурбонските принцове и дук дьо Бери. Други, които вече са се научили сами да изкарват прехраната си, са помолили краля да дойде в Лондон. Поради преговорите с нашето правителство сигурно не му е било лесно да го уреди. Но аз не разбирам от тези работи.

Грейсън кимна отново.

— Искаш да кажеш, че кралят е трябвало да се покаже на привържениците си в Лондон, за да знаят, че е още жив.

— Така изглежда. Пристигнал с карета и свита.

Емигрантите, с които се бе срещал Грейсън, бяха загубили надежда да видят отново родната Франция. За по-умните между тях беше ясно, че ще се върнат в съвсем различна страна от тази, която бяха напуснали.

— Кого е посетил кралят? — осведоми се бързо виконтът. — Говорихте ли с някои от емигрантите?

— Влязъл в две къщи на Марилебон стрийт. Обитателите на едната правят сламени шапки, а в другата се е настанил бивш камериер и търгува с ценни предмети, донесени от френските семейства. След

като посетил тези две къщи, кралят внезапно се качил в каретата си и заявил, че иска да се прибере във вилата си. Другите французи, естествено, се ядосали. Били подготвили голямо тържество, за да покажат на семействата си истинския френски крал. Смятали да му връчат подаръци, да държат речи. А той просто изчезнал.

— Това ли е всичко? — попита намръщено Грейсън.

— Не, сър. — Макданиелс се ухили самодоволно. — Говорих с прислугата. Изръсих се за няколко питиета. Френското вино не е лошо, от мен да го знаете. Запознах се с един тип, който обеща да ни снабди с най-хубавия френски коняк, без мито, разбира се.

— Първо довършете за краля, Макданиелс, после ще мислим за коняк.

— Простете, сър. Във всеки случай открих нещо интересно. Всички видели как кралят влиза във втората къща, но никой не го видял да излиза. Видели дребен дебелак, загърнат в синя наметка, да се качва бързо в каретата и толкоз. Човекът, с когото говорих, беше много учуден, че кралят се е загърнал в наметката, при все че слънцето направо парело. Каретата си заминала и край.

Сърцето на Грейсън заби ускорено.

— Къде са тези две къщи?

— Ще ви ги покажа. Моят приятел от кръчмата живее в къщата, залепена за онази, в която се продават ценни вещи от Франция. Той ми каза, че собственикът на дюкянчето заминал нанякъде още на сутринта след посрещането на краля. Това го учудило, но не си помислил нищо лошо. Вечерта обаче имал работа на пристанището и видял собственика на магазина да се качва в лодка заедно с някакъв непознат.

Грейсън замислено потърка носа си.

— Сам ли е бил кралят, когато се е качил в каретата?

— Моят човек не можа да каже. Видял само собственика на дюкяна.

— Може да е случайност...

— Прав сте, но аз разпитах по реката. Разбрах, че французинът се качил в лодката заедно с още двама мъже, а се върнал само с един. Къде ли е изчезнал вторият?

Най-сетне бяха попаднали на следа!

— Сигурен ли е източникът ви? — попита строго Грейсън.

Макданиелс се ухили.

— Въпросът с източниците е сложен, сър. Повечето се правят на много хитри, но аз умея да събера две и две.

Грейсън кимна.

— Добра работа сте свършили, мистър Макданиелс. Дръжте магазина под око. Много скоро възнамерявам да го посетя лично.

— Тъй вярно, сър.

Грейсън се замисли.

— Не би било зле да поговоря с мадам Дьо Лорен. Тя е добре осведомена за случващото се във висшите кръгове на емиграцията. Измислете нещо, за да я отдалечите от Ардмор. Трябва да говоря с нея на четири очи.

— Ще го уредим, сър.

— Какво ще правим сега, сър? — Пристли го гледаше с очакване.

Грейсън въздъхна. Животът му изведнъж бе станал много напрегнат и всички задачи, които му предстояха, бяха ужасно досадни. Перспективата да прекара няколко дни в леглото с Александра трябваше да отстъпи пред искането на Адмиралтейството.

— Първо трябва да уведомя Джейкъбс. После да обмислим как да открием проклетия французин на някой от многото кораби по реката. — Кимна на Пристли и продължи: — Вие и още няколко души ще останете на кораба, за да се погрижите за мисис Алистър. Не й позволявайте да напуска кораба. Дайте й всичко, което иска, но в никакъв случай не й разрешавайте да слезе на сушата. Ясен ли съм?

Пристли явно не разбра нито дума, но кимна послушно.

— Вие, Макданиелс, се погрижете за карета, която да ни отведе до онзи магазин. — Грейсън се огледа и поклати глава. — Първо обаче трябва да поговоря с мисис Алистър.

Капитанът се обърна към каютата си и отново въздъхна. Там вътре го очакваше една красива, изкусителна жена. Жената на мечтите му. Не можеше да остане при нея. Трябваше да я остави и да се върне в мъгливия Лондон с третия офицер и част от екипажа си. По дяволите, животът не беше честен.

Пристли се изкиска и се обърна към третия офицер:

— Колко време ще му трябва, сър? Две минути?

— Откъде да знам, момче! Може и три. Той е силен мъж.

— Да се обзаложим ли?

Грейсън се обърна ядосано.

— Уверявам ви, джентълмени, че ако смятах да направя онова, което рисува похотливото ви въображение, щях да остана вътре най-малко един час. А може и два! А когато намерим проклетия френски крал, няма да изляза от каютата няколко дни. Няколко дни, запомнете!

— Тъй вярно, сър! — отговориха в един глас двамата моряци и се ухилиха широко.

Грейсън им обърна гръб и влезе в каютата. Александра се бе увила с няколко одеяла и се преструваше, че спи. Той се наведе над нея и веднага установи, че диша твърде бързо и със сигурност не е заспала. Целуна я, тя отвори очи и отговори на целувката.

— Съжалявам, мила, но трябва да отида в Лондон — обясни със съкрушен вид той. — Ще се върна колкото може по-бързо. Ако имаш някакви желаниа, повикай Пристли. Заповядах му да те снабдява с всичко, от което имаш нужда. Ако не те задоволи, ще заповядам да го набият с камшик, обещавам ти.

— Всичко ли? — попита сънено тя.

— Всичко, любов моя.

Само не и да си отидеш вкъщи, добави на ум той. Тук Ардмор нямаше да посмее да я нападне. Намираха се в средата на Темза. До „Маджести“ се стигаше само по вода. Ако Ардмор и хората му щурмуват кораба, ще рискуват битка на живот и смърт.

Той я целуна отново, страстно и дълбоко. Възбудата, която се надигна в него, му напомни колко прекрасно се чувстваше в обятията ѝ. Но сега не беше време за подобни мисли.

Колебливо отдели устни от нейните и се изправи. Между пръстите му святкаха диамантите на огърлицата.

Александра го погледна учудено и попипа голата си шия.

— Какво правиш?

— Откраднах накита ти. Така изисква обичаят.

В първия момент тя изглеждаше шокирана и гневна, но после на устните ѝ изгря усмивка. Като слънчев лъч, пронизал дъждовен облак, помисли си Грейсън и сърцето му се стопли.

Той съхрани тази усмивка в сърцето си, прибра огърлицата в джоба и излезе.

На друг кей на Темза чакаше „Аргонавт“. Името на кораба беше грижливо замазано и вместо него беше написано „Каролина“. Мистър Хендерсън седеше в каютата на капитана и си играеше със седефената

дръжка на празния си пистолет. Чувствата му се бунтуваха и това никак не му харесваше. Чувствата бяха неудобни, отклоняваха вниманието и в крайна сметка създаваха само ядове. Ала откакто се беше запознал с мисис Алистър — ако тази дума изобщо беше подходяща, — досадните чувства не го оставяха на мира.

Капитан Ардмор седеше в другия край на масата и четеше писма и някакви други документи.

— Както винаги, Финли падна на краката си — промърмори мрачно Хендерсън. — Проклет да е.

— Какво искате да кажете? — попита Ардмор, без да вдигне глава.

— Имам предвид мисис Алистър. Късметът отново го споходи. Тази жена е най-голямото щастие в живота му... или аз не знам какво е щастие. — Хендерсън помълча малко и добави: — За нея съм готов на всичко.

— Напълно съм съгласен с вас, мистър Хендерсън — промълви с необичайно кротък глас Ардмор. — Тя е възхитителна жена. Изключителна.

Отдавна не съм го чувал да говори така меко, помисли си изненадано Хендерсън.

— Нали нямате намерение... — Лейтенантът потърка устата си и изкриви лице от болка. Грейсън Финли удряше здраво. — Нали ще я оставите на мира?

Ардмор остави едно писмо.

— Ако искате да кажете, че ще ѝ се натрапя, отговорът ми е не. Но ако намекувате, че ще се опитам да му я отнема, тогава отговорът е да. Ще я спечеля.

Хендерсън остави пистолета.

— Много бих искал да не притеснявате повече дамата, сър.

Най-сетне Ардмор вдигна глава и Хендерсън събра цялата сила на волята си, за да не се разтрепери. От опит знаеше, че който е попадал в центъра на вниманието на Ардмор, не е свършвал добре. Днес обаче беше решен да отиде докрай.

— Защо? — попита хладно Ардмор.

Хендерсън въздъхна. Най-добре да отговори честно. Повече от студен гроб не можеше да очаква.

— Мисис Алистър е различна. Тя е лейди. Внучка на херцог.

— Аз произхождам от най-доброто семейство на Чарлстаун!

Хендерсън стисна ръце в юмруци. Когато Ардмор се правеше на неразбиращ, това означаваше, че не желае да обсъжда проблема. Ако събеседникът продължи разговора, може да се очакват неприятности. Днес обаче Хендерсън се чувстваше необичайно смел. След като Грейсън му разби устата, можеше да изтърпи още болка.

— Не искам да взема участие в онова, което сте замислили относно мисис Алистър — заяви твърдо той. — Помагам ви според силите си да гоните Финли. Той ни създава проблеми и ще се радвам, ако го надвием. Но мисис Алистър...

Хендерсън нервно облиза устни. Ардмор го наблюдаваше с неподвижно лице. Оставяше го сам да стегне примката около шията си.

— Няма да ви помогна да завладеете мисис Алистър, сър — произнесе дрезгаво лейтенантът. — Няма да я упоя и отвлека втори път. Нито ще я нападна по някакъв друг начин. Тя не заслужава такова отношение. Срамувам се, че вече ѝ причиних зло.

Зелените очи на Ардмор бяха ледени.

— Или?

— Какво или, сър?

— Вие ми заявихте, че аз и моите планове относно мисис Алистър могат да вървят по дяволите. При какви условия? Какво ще направите, ако аз настоя да участвам?

— Ще се наложи да се оттегля от службата при вас, сър.

Ардмор не отговори. В каютата надвисна зловещо мълчание. Чуваше се само вятърът, който се удряше в прозорците, и тихото плискане на водата в корпуса на кораба. Изведнъж Хендерсън си спомни един летен следобед преди няколко години, когато беше посетил дома на Ардмор в Чарлстаун. Там живееше прекрасната му сестра Хонория. Хендерсън я изведе на разходка в градината и се опита да флиртува с нея. Вложи цялото си очарование, но тя само го гледаше с хладните си зелени очи, с високо вдигнати вежди. Острият ѝ тон му даде да разбере какво мисли за него, англичанина. Същинска ледена кралица. Очевидно леденият поглед, с който го пронизваше Ардмор, беше семейна черта. Оръжие, запазено за същества като него, без никаква стойност.

— Докато сме в Англия, не мога да ви позволя да слезете от борда. Знаете причината.

Хендерсън се изчерви до корените на косата.

— Давам ви думата си, сър. Никога не бих ви предал. Аз нямам нищо против вас. Просто не искам мисис Алистър да страда.

Отново срещна ледения, почти презрителен поглед.

— Нищо лошо няма да й направя. Никога не бих й причинил зло.

— Вие явно не разбирате, сър. Ще й причините зло само защото сте такъв, какъвто сте.

Ардмор мълча дълго.

— Приемам възраженията ви, лейтенант. Ще се опитам да ги взема предвид. — Облегна се назад и скръсти ръце. — А сега ми разкажете как се опитахте да заловите Бърчърд. Май отново се налага да го убием.

С други думи, край на темата мисис Алистър. Нито дума повече. Хендерсън въздъхна тихо и започна да описва случилото се. Чувствата продължаваха да го притесняват.

— За първи път се намирам на пиратски кораб — заяви раздражено Александра и погледна в зачервеното лице на Пристли. — Затова не знам нищо.

Момъкът се почувства още по-зле. Имаше тясно лице, светлокестенява коса, малки сини очи и крива уста. Сигурно е бил страшен пират, каза си Александра, но в момента изпитваше страх от нея. И така беше най-добре.

— Наистина не разбирам какво искате, мисис Алистър — почти изплака той.

— Много е просто, мистър Пристли. Искам да знам къде е стаята за почивка на дамите.

— Стая за почивка?

— Точно така, мистър Пристли. Място, където дамата е сама със себе си. — Наведе се към ухото му и пошепна: — За да си свърши своята работа.

Момъкът примигна няколко пъти и лицето му светна.

— Аха. Имате предвид дупката.

Александра избърса устата си с почти бялата салфетка. Това беше третата салфетка, която й донесе Пристли и която най-сетне задоволи изискванията ѝ. Закуси с пресен хляб, кафе и плодове.

Праскови. Зрели, сочни праскови от пазара на пристанището. Сервираха ѝ закуската в капитанската каюта, на малка разтегателна маса, постлана с безупречна покривка. Поднесоха и храната в порцеланови чинии, намериха сребърни прибори. Купиха прясно масло, за да го намаже на хляба си.

След закуската Александра помоли да ѝ приготвят баня — гореща, мистър Пристли, не хладка, — и отново облече копринената си рокля. Среса косата си и я сплете на плитка. След два часа търсене Пристли намери посребрена четка за коса и ѝ я връчи като послушно кученце, което очаква награда. Тя я погледна отвисоко и му заповяда да ѝ намери чиста четка.

Сега сгъваше салфетката си, а Пристли я наблюдаваше обезкуражено. Александра кипеше от гняв. Гняв срещу проклетия Грейсън Финли. Беше чула всяка дума от разговора му с двамата моряци и знаеше, че мистър Пристли е получил заповед да изпълнява всяко нейно желание, с изключение на едно: беше ѝ забранено да напуска кораба.

Дявол да го вземе! Тя трябваше да се върне вкъщи. Соарето приближаваше. Лейди Фийдърстоун сигурно вече се питаше защо не ѝ се обажда. Освен това тя трябваше лично да се убеди, че Маги се е прибрала у дома си жива и здрава — нищо, че Грейсън я беше уверил в това. Той се доверяваше на О'Мали, но тя имаше своите съмнения.

Джефри сигурно нервираше готвачката и занемаряваше задълженията си. Ейми и Ани вероятно намираха най-различни извинения, за да отлагат възложените им задачи. А Алис вече я беше заплашила, че ще напусне, ако ще продължава и занапред да върши работата на другите слуги. Имам си куп работа и я върша, без да вдигам шум, повтаряше си шевно Александра, особено когато ловците на пирати и самите пирати ме оставят на мира, за да търсят изчезналия френски крал. Вече имаше няколко теории къде се намира въпросната личност и много ѝ се искаше да ги сподели с Грейсън или поне с мисис Феърчайлд, която знаеше много за емигрантите и за краля в изгнание. Той обаче беше заповядал на хората си да я държат като затворница на кораба му.

Дайте ѝ всичко, което пожелае, бе казал Грейсън. Пристли беше длъжен да ѝ се подчинява — иначе рискуваше да го набият с камшик.

Сега ще ти дам да разбереш, виконт Стоук, закани се Александра. Може да си най-страшният пират на света, но мен не ме е страх от теб.

Умираще от желание да му отмъсти. След като я беше любил страстно, след като стигна до сърцето ѝ и събуди у нея чувства, за чието съществуване не беше предполагала, я остави и изчезна. Шепнеше в ухото ѝ неща, които тя не смееше да си представя дори в най-интимните си сънища. Възхитителна лейди, ще позволите ли да ви вкуся? Устата му милваше най-интимните ѝ кътчета и събуди в тялото ѝ пламък, който я изгори отвътре. Тя се чувстваше изтощена, но пожива от всякога. Усецаше цялото си тяло и се наслаждаваше на това усецане. Този негодник!

— Какво е дупката? — попита с интерес тя.

— Ами... намира се на носа. Отивате горе, седате над дупката и... — Той не посмя да продължи. Александра чакаше търпеливо. — И всичко излиза! — изтърси накрая Пристли.

Александра вдигна вежди.

— Излиза?

— Ами да — потвърди едва чуто той.

— Това е невъзможно. Няма ли на кораба ви нормален клозет с вода? Или поне някое затворено помещение?

Пристли безпомощно посочи вратата и се обърна да излезе.

— Ще видя какво мога да направя, милейди.

Александра захвърли салфетката. Той не биваше да я нарича „милейди“, а „мисис Алистър“, но тя предпочете да не го поправя. Днес не беше в настроение.

Магазинът, за който говореше Макданиелс, не криеше никакви тайни. Когато Грейсън и третият му офицер слязоха на Марилебон стрийт, слънцето вече беше високо в небето. По улицата се движеха най-различни транспортни средства. В магазинчето в партера на къщата се продаваха всякакви вехтории: табакери за емфие, кутии за писма, ножчета за отваряне на писма и тем подобни. Стоките бяха небрежно нахвърляни по груби етажерки зад тезгяха.

Собственикът го нямаше, затова пък в магазина беше неговата красива и очарователна дъщеря, францужойка, естествено. Със сигурност беше родена преди бягството на семейството от Франция, защото говореше със силен акцент и непрекъснато пърхаше с мигли.

Грейсън не намери никакви указания, че френският крал е бил скрит в някоя от задните стаи. Много му се искаше да претърси къщата основно, но знаеше, че не бива. Ще дойдем друг път и ще влезем насила... или пък ще помолим херцог Сейнт Клер да използва влиянието си в Адмиралтейството, каза си той. Във всеки случай не научи нищо от непрестанно усмихващата се и флиртуваща френска девойка.

Грейсън се престори, че е дошъл да купи мастилница за дъщеря си. Капачето на избраната от него беше украсено с любовна двойка: момъкът гонеше момичето по зелена поляна. Тя със сигурност ще я хареса, помисли си той.

Когато се качи по стълбището на дома си на Гросвенър скуеър, Маги изскочи от входната врата и се втурна да го посрещне. Прегърна го и скри лице на гърдите му. Той целуна гъстата ѝ коса и я притисна до себе си. И за пореден път се учуди, че въпреки лудата си младост е успял да създаде такова прекрасно дете.

— Ела, искам да ти представя новата си гувернантка — каза момиченцето. — Прекрасна е, наистина прекрасна. Ще благодаря на мисис Алистър, че ми е намерила красива гувернантка. Така ще ми е по-лесно да уча френски и другите предмети.

Грейсън я пусна на земята и попита учудено:

— Значи дамата говори френски?

— Гладко. Като истинска францужойка. Говори и гръцки. Но буквите са смешни. Много по-различни от онези, дето ми ги показваше мисионерът.

Грейсън се засмя.

— Почакай да видиш как изглеждат китайските букви. Всъщност това не са букви, а красиви картинки.

— Сериозно ли говориш? — Маги изглеждаше възхитена. — Защо и ние не пишем с картини? Така ще е много по-просто.

Грейсън беше готов да се съгласи с нея, но в този миг на стълбата се появи мисис Феърчайлд. Наистина възхитителна жена. Ако не беше Александра, сигурно щеше да направи опит да се сближи с нея. Но сега...

Би трябвало да е доволен след любовната нощ, но споменът за дъха ѝ върху кожата му, за аромата и вкуса ѝ веднага го възбуди. Вече гореше от желание да я люби отново.

В момента Александра беше под сигурната защита на Пристли на кораба му. Само да можеше и той да се качи на кораба и да остане с нея... Искаше Александра да е винаги близо до него. Но първо трябваше да се погрижи за други неща. Животът наистина не беше честен.

Опитвайки се да потисне разочарованието си, Грейсън поведе Маги към мисис Феърчайлд. Тя направи съвършен придворен реверанс и се усмихна приветливо.

— Милорд — поздрави тя Грейсън с мекия си алтов глас, — в безопасност ли е мисис Алистър?

— Разбира се — кимна уверено той. — Известно време ще остане на моя кораб.

— Разбирам...

Погледът ѝ му показа, че не е разбрала, но се колебае дали е редно да попита.

Грейсън се запита как ли трябва да се държи с гувернантката и какви разговори да води с нея.

— Харесва ли ви стаята, мисис Феърчайлд? Къщата е стара и прашна, но поне покривът не тече. Имате ли нужда от нещо?

Тя кимна учтиво и гладката тъмна коса заблестя под слънчевите лъчи.

— Стаята ми е напълно прилична и нямам нужда от нищо.

— Помълча малко и добави: — Бих искала обаче да обсъдя с вас един важен въпрос.

Грейсън свали ръкавиците си и ги хвърли на близката масичка.

— Това ще почака. Съжалявам, но в момента имам спешна работа. Къде е Джейкъбс, Маги?

— Разхожда се в градината — отговори веднага момичето.

— Нямам представа защо. Там няма нито цветя, нито алеи. Градината на мише Алистър е съвсем друга. Ще я попитаме кои е градинарят ѝ и веднага ще го вземем да работи за нас.

Грейсън кимна разсеяно.

— Както кажеш. Е, мисис Феърчайлд, ще поговорим по-късно.

Той мина бързо покрай гувернантката, макар че веднага бе забелязал тревогата в погледа ѝ. Защо не вземем някоя шейсетгодишна старица с мустаци? — запита се гневно той.

Да, Маги предпочиташе красива възпитателка, но като видя мрачното изражение на Джейкъбс, който обикаляше подивялата градина, Грейсън си пожела да беше грозна. Не можеше да си позволи да загуби Джейкъбс точно сега. Имаше нужда от цялото му внимание. Не стига, че Александра заемаше голяма част от неговите мисли, ами и Джейкъбс беше разсеян.

Погледна известно време лейтенанта си през прозореца на трапезарията. Накрая му извика да влезе вкъщи. Джейкъбс дойде при него, но не седна, а се заразхожда нервно напред-назад, плъзгайки пръсти по гладкия плот на масата.

— Намерихте ли френския крал, сър?

— Джейкъбс!

Тонът на Грейсън беше толкова остър, че младият мъж рязко вдигна глава. Грейсън за първи път си даде сметка колко млад е неговият първи лейтенант. Когато дойде на „Маджести“, беше само на двайсет години — значи сега беше на двайсет и пет. Тъй като беше компетентен и интелигентен, освен това запазваше самообладание даже в критични ситуации, капитанът разчиташе на него и му се доверяваше сляпо. Въпреки това не забравяше, че младият му помощник все още няма житейски опит.

— Ардмор иска да ме убие — заяви спокойно Грейсън. — Ако му се удаде удобен случай, ще го направи, въпреки уговорката ни. И без скрупули ще използва мисис Алистър като средство към целта.

Вниманието на Джейкъбс се събуди.

— Това се очакваше. Но вие въпреки това ще се срещнете с него, нали, сър? Както беше планирано.

Грейсън кимна.

— Вече не съм сигурен как ще завърши тази среща.

— Добре, сър. Не ми хареса, че капитулирахте толкова лесно.

— Направих го заради Маги. Но Ардмор създава проблеми. Човек никога не знае какво ще измисли. Винаги е бил дързък мръсник.

— Не е нужно да ми го казвате, сър — отвърна натъртено лейтенантът.

— Нужно е обаче да ви кажа, че искам Маги да е в безопасност. Винаги. Знаем, че Иън бди, но в крайна сметка той работи за Ардмор. Искам някой да закриля Маги. Човек, на когото мога да поверя живота ѝ. Затова ви възлагам да останете тук и да не се отделяте от нея нито за минута.

Джейкъбс рязко вдиша глава, но Грейсън продължи немилостиво:

— Ще спите в стаята до нейната. Ще се храните заедно и ще я придружавате навсякъде, независимо дали излиза на разходка с гувернантката, или купува зеленчуци на пазара. Ще се превърнете в нейна сянка.

Докато слушаше заповедите на капитана си, Джейкъбс пребледня като мъртвец.

— Не съм сигурен, че съм подходящ за защитник на Маги, сър.

— Няма по-добър от вас.

— Оливър...

— Той е постоянно зает. Готви, надзирава прислугата, пази ни. Освен това ми е необходим за други цели.

Грейсън реши да покаже на Джейкъбс, че знае каква е причината за възраженията му.

— Моля ви междувременно да решите проблема си с мисис Феърчайлд. Разбрахме ли се?

— О, сър... — Гласът на лейтенанта потрепери. — Тя не е коя да е жена. Тя е... жената.

Ето какво било!

— Обяснете ми.

Джейкъбс втренчи поглед в една точка на масата и заговори с нарастваща възбуда:

— Спомняте ли си деня, когато пожелах да работя за вас, сър? Попитахте ме защо момче, завършило Оксфорд, иска да плава по море. А аз ви отговорих, че искам да забравя една жена.

Грейсън кимна замислено.

— Мисис Феърчайлд.

Джейкъбс издиша дълбоко.

— Не вярвах, че ще я срещна отново, сър. Нали я видяхте? Станала е още по-красива, ако това изобщо е възможно.

— Била е женена, така ли? — попита предпазливо Грейсън.

Джейкъбс кимна мрачно.

— Да, за един от преподавателите ми. Така се запознахме. Беше омъжена и десет години по-голяма от мен.

Грейсън се засмя тихо.

— Това е добре за теб, момче.

Усмивката на Джейкъбс му показва, че наистина е било добре. Даже повече от добре.

— Влюбих се в нея с цялото си същество. Сигурно знаете какво е да си млад и влюбен. Вие също сте се запознали със Сара на двайсетгодишна възраст, нали?

Грейсън кимна. Всъщност беше на двайсет и две. Винаги беше обичал Южния Пасифик. Силният аромат на тропическите цветя, топлината на слънцето върху кожата му, спокойният шум на океана по белите пясъчни брегове... И всички тези спомени бяха свързани със Сара. Когато я видя за първи път — екзотична тъмнокожа красавица с блестящи черни очи, — моментално попадна под властта ѝ. Ардмор ги представи един на друг и я прегърна с жест на собственик, сякаш искаше да му каже: „Виж какво имам и какво ти никога няма да притежаваш.“

Когато си тръгнаха, Сара се обърна към Грейсън, намигна му и го дари с изкусителна усмивка. След три дни Ардмор замина по работа и още първата нощ Сара се промъкна в леглото на Грейсън. Ардмор се върна и побесня. Даже се опита да го убие.

Защо проклетникът не му бе казал, че е истински влюбен в Сара? Ако знаеше, Грейсън нямаше да я докосне. Обаче тогава беше млад и сляп, а Ардмор — арогантен и горд. Грейсън бе помислил, че приятелят му е приключил връзката си със Сара и му я предоставя. Не за първи път се случваше Ардмор да отблъсне някоя хубавица и Грейсън да я утешава.

Случката сложи край на четиригодишното партньорство между Финли и Ардмор, двамата безстрашни капитани на „Маджести“. Ардмор го напусна и О’Мали тръгна с него. Оливър — млад пират, когото Грейсън бе спасил от жесток капитан, му остана верен и продължи да служи на „Маджести“. Тогава започна дългогодишното опасно съперничество между двамата, което след смъртта на по-малкия брат на Ардмор след шест години се превърна в дива омраза.

— Когато е млад, човек се влюбва по-лесно — промълви Грейсън и погледна в тъжните очи на Джейкъбс. — Младите почти винаги са неразумни.

— Точно така. Изобщо не се държах разумно, сър. — Джейкъбс неодобрително изкриви лице. — Тя сложи край на връзката ни, не аз.

— Оттогава е минало много време.

Лейтенантът поклати глава.

— Пет години, два месеца и три дни. Гласът ѝ отново е музика за мен. Както винаги е било.

Грейсън въздъхна съчувствено. Много добре разбираше какво изпитва Джейкъбс. Когато Александра произнесе име то му във вихъра на страстта, желанието му стана непоносимо. Никога нямаше да я забрави.

— Знам, знам. Някои жени са в състояние напълно да объркат мъжа. След това напразно се питаме защо. — Той поклати глава. — Разберете, Джейкъбс, имам нужда от вас. Вие сте единственият, на когото мога да възложа тази задача. Вие познавате Ардмор и можете да предвидите бъдещите му действия. Затова не се поддавайте на страданието. Не мислете за себе си. Говорете с мисис Феърчайлд. Изтръгнете съгласието ѝ. Завлечете я в леглото си, ако трябва. — Кимна му окуражително и се засмя. — Разбира се, само след като сте поверили Маги на мен или на Оливър.

— Тя иска да си отиде, сър. Каза ми, че ще говори с вас за напускането си.

Грейсън потърка брадичката си.

— Да, дамата пожела да говори с мен, но аз отказах.

По дяволите, имаше нужда от гореща баня и чисти дрехи. А после от няколко часа в леглото с Александра. Ала като капитан на кораб беше свикнал да поставя личните си проблеми на заден план и да изслушва болките на екипажа. Пират, страдащ от любовна мъка — наистина комична гледка. В морето той лекуваше сърдечните болки, като тупваше страдалеца по рамото, наливаше му чаша алкохол и го съветваше: „Забави, момче.“

Проблемите на Джейкъбс обаче бяха по-сложни и го безпокояха. За първи път виждаше своя разумен и смел до безумие помощник толкова развълнуван.

— Кажете на мисис Феърчайлд да дойде при мен.

— Ще помоля Оливър.

Грейсън изскърца със зъби.

— Както желаете. Но да стане бързо.

Джейкъбс изскочи от стаята на бегом.

Грейсън отиде до прозореца и се загледа в градината. Ако предишният виконт не е бил такъв скъперник, мястото е можело да се превърне в истински зелен оазис, каза си недоволно той.

Нетърпението го тласкаше да изпълни колкото може по-бързо възложената му задача. Да се върне в онзи дяволски магазин и да раздруса красивата францужойка, докато зъбите ѝ затракат и му разкрие къде е баща ѝ и какво е станало с френския крал. Може би трябва да направи списък — като Александра. Със специален знак за всяка задача. Вместо това стоеше тук, барабанеше с пръсти по перваза на прозореца и се опитваше да уреди любовните проблеми на своя първи офицер... и едновременно с това да отблъсква спомените, които непрестанно нахлуваха в главата му.

Отдавна не беше мислил за Сара. Тя го напусна и той се опита да я забрави. И без това не очакваше, че ще я задържи. Тя беше като онези диви тропически птички, които никой не беше в състояние да затвори. Избяга от Грейсън със същата лекота, както преди това от Ардмор.

През последната нощ излезе на палубата и когато влязоха в пристанището, преспокойно му заяви, че го напуска. Стисна ръката му и се засмя. „Често ме наричаше птичка — каза му тя. — Ако затвориш

птичка в кафез, тя умира. — Отвори юмрука му и обясни: — А като я освободиш, тя продължава да живее и един ден може да се върне при теб.“

Целуна го леко по устата и изчезна в нощта.

След години той се върна в студената Англия и намери жена, способна да заличи спомена за Сара. И какво направи? Взе я в обятията си и ѝ показа страстта, която бушуваше в сърцето му. А после я остави. Сега стоеше сам в къщата си и чакаше Ардмор да направи своя ход. В същото време се стараеше да задоволи Адмиралтейството. Защото в противен случай го заплашваше затвор. И него самия, и екипажа му.

Съвсем ясно му дадоха да разбере, че ако откаже да сътрудничи, ще го арестуват и ще го осъдят за пиратство. И не само това: ще му отнемат титлата и богатството и Маги ще остане без никакви средства. Няма да позволя да се стигне дотам, закле се мрачно Грейсън. Ще си запазя всичко дори да се наложи да се умилквам на Сейнт Клер до края на живота си.

Вратата се отвори със замах. Влезе мисис Феърчайлд. Роклята ѝ прошумоля тихо, когато внимателно затвори вратата и спря в очакване.

Грейсън се обърна към нея и веднага забеляза старанието ѝ да остане спокойна. Ала в очите ѝ светеше страх.

— Милорд — изпревари го тя, — искам да напусна. Знам, че още не съм показала какво мога, но трябва да напусна. Разбира се, готова съм да остана при Маги, докато намерите подходяща заместничка.

Грейсън я наблюдаваше мълчаливо. Тя изглеждаше овладяна и се държеше съвсем като изпълнена с уважение гувернантка, разговаряща с работодателя си. Ала очите ѝ бяха пълни с тревога. Дясната ѝ ръка беше стисната в юмрук и пръстите и бяха побелели.

— Молбата ви за напускане се отхвърля категорично, мисис Феърчайлд — отговори спокойно той.

Тя примигна.

— Какво казахте? Но аз току-що узнах от Робърт, че ви е разказал всичко. Със сигурност не искате дъщеря ви да общува с жена като мен. — Стресната от смелостта си, тя замълча.

Грейсън кимна все така спокойно.

— Джейкъбс ми каза, че двамата сте имали бурна афера. И че вие сте я приключили. Това събуди любопитството ми. Защо сложихте край на връзката си с него?

Ванеса Феърчайлд се изчерви до корените на косата си.

— А вие как мислите, милорд? Той беше млад... Не би било особено полезно за него една възрастна жена да му се обеси на врата... и да го позори.

— Аха. Значи сте му разбили сърцето само за негово добро.

Мисис Феърчайлд бе обзета от паника.

— Разбила съм му сърцето?

— Тези проблеми никога не се решават доволство. Ще бъда съвсем откровен с вас. Нямам време да търся друга гувернантка. Освен това Джейкъбс ми трябва. Искам го постоянно близо до Маги. Съжалявам, ако ви създавам неприятности, но вие и Джейкъбс трябва да се разберете.

Мисис Феърчайлд отвори красивата си уста и пак я затвори. Явно търсеше правилните думи.

— Аз ще ви потърся нова възпитателка, милорд. Ще остана, докато тя започне работа.

Проклятие.

— Не искам това. — И когато тя го погледна смаяно, Грейсън продължи бързо: — Чуйте ме, мисис Феърчайлд, вие ще останете гувернантка на Маги, защото Александра ви избра. Тя е убедена, че сте най-добрата. Всяка друга отпада, защото аз искам само най-доброто за Маги.

— В Англия има много компетентни гувернантки, милорд, и всяка от тях ще се радва да работи в дома на виконт Стоук.

Грейсън зарови ръка в косата си.

— Може би, но вие сте препоръчана от Александра. Разбирате ли? Ако си отидете, тя ще обвини мен.

Ванеса смръщи чело.

— Защо смятате така?

— Защото тя е убедена, че аз съм най-лошият баща от цар Ирод насам. Ще ви дам да прочетете писмото, което ми е изпратила, и ще разберете. Изброила е всичките ми грешки, всичките! Аз съм баща едва от шест месеца, а преди това деветнайсет години бях пират.

— Пират?

— Нямам никаква представа какво означава да си баща, но съм убеден, че това е много трудна задача. Видях как я възпитавах мисионерите и се заклех да правя точно обратното. Те не можах да я пречупят, но се опитвах.

— О! — пошепна съчувствено мисис Феърчайлд, но Грейсън не я чу. Мислеше единствено за студеното, изискано учтиво писмо на Александра, в което тя обясняваше, че дъщерята на един лорд от Мейфеър не бива да излиза на улицата с панталон или с мръсна розова бална рокличка, на всичкото отгоре отдавна излязла от мода.

Не беше намерил време да ѝ обясни, че е купил розовата рокличка от Ямайка, защото е бил бесен от гняв и е искал дъщеря му да облече нещо по-весело от грубите кафяви поли и блузи, които ѝ бяха дали мисионерите.

Продавачката в магазина за дрехи едва намери тази рокля, но го увери, че малките момичета много харесват подобни тоалети. И се оказа права. Маги целуна новата си рокля и веднага я облече, а после упорито отказваше да я съблече.

Освен това Александра описваше от какви тоалети има нужда Маги за вкъщи и за навън. Заключениеето гласеше, че детето се нуждае

от сериозна, образована гувернантка, която да го обучи и да превърне дивачето от тропиците в елегантна, възхитителна млада жена.

Ако мисис Феърчайлд го напусне, Александра непременно ще му изпрати още едно гневно писмо. Или ще изкаже разочарованието си в лицето му.

Той втренчи умолителен поглед в гувернантката, която изглеждаше смаяна.

— Ако ви помоля, ще се съгласите ли да останете?

— Милорд...

Грейсън изръмжа и се отърси от образа на учтивия виконт, който явно не му помагаше да напредне. Ще ѝ говори като капитан Финли, ужаса на седемте морета.

— Мисис Феърчайлд, нямам време за глезотии. Ще обсъдите проблемите си с мистър Джейкъбс и ще намерите решение. Моля ви обаче да се съсредоточите върху възпитанието на Маги. Тя ще бъде първата ви задача. Разбрахме ли се?

Ванеса Феърчайлд го гледаше със смес от учудване и гняв.

— Но, милорд...

— Няма „но“, мисис Феърчайлд. Свободна сте.

Тя остана неподвижна само още една секунда. После затвори уста. С поглед, който твърдеше, че в сравнение с него, капитан Грейсън Финли, виконт Стоук, цар Ирод е бил мил и добродушен джентълмен, се обърна рязко и напусна помещението.

Браво на мен, каза си Грейсън и затвори вратата след нея. Не съм чак толкова лош, колкото смята Джейкъбс.

— Кълна ви се, милейди, нямаше игли за шиене!

Александра погледай в зачервеното лице на Пристли и едва скри радостта си. Седеше в елегантна поза зад писалището в каютата на Грейсън и прелистваше старо дамско списание.

— Наистина ли твърдите, мистър Пристли, че на пристанището няма нито един магазин, където да се продават игли за шиене?

— Давам ви думата си, милейди! Търсих във всичките.

Тя въздъхна раздражено.

— Мистър Пристли...

— Милейди... — прошепна измъчено момъкът.

Александра поклати глава.

— Вчера, когато Негово благородие ме... спаси, копринената ми рокля пострада. Невъзможно ми е да я закърпя с иглите, които вие използвате за платната. Трябват ми игли за шев. Най-тънките, които можете да намерите. Трябва ми и конец за коприна. Толкова ли е трудно да изпълните желанието ми?

Пристли избърса запотеното си чело. Още от сутринта изглеждаше трескав. А когато последния път тя се качи на палубата, буквално избяга от нея.

— Казвам ви, милейди, момчетата претърсиха цялата околност. Питаха навсякъде, във всеки магазин. Не намериха нито игли за шев, нито конец за коприна.

Александра се усмихна едва забележимо. Представата как грубите пирати на Грейсън тичат по улиците и питат във всеки магазин дали имат игли за шев на дамски дрехи беше много приятна. Все пак тя успя да запази мрачното си изражение и въздъхна сърцераздирателно.

— Да, вероятно вината не е ваша. Тогава някой да иде в града и да ми донесе друга рокля. Или аз ще го направя.

Момъкът стисна устни.

— Милейди, капитан Финли издаде строга заповед да не слизате от кораба. При никакви обстоятелства.

— О, да, прав сте — въздъхна отново Александра. — Но той ви заповяда да ме снабдявате с всичко необходимо, нали?

— Да, но...

— Имам нужда от рокля, мистър Пристли. Не мога цял ден да се разхождам във вечерен тоалет. Защо не изпратите някой моряк в града да ми купи рокля от магазин за употребявани дрехи? Сигурно ще намери нещо подходящо. Ще му дам мерките си.

— Не ми се вярва, че някой от хората ми ще влезе в магазин да купи женска рокля — промърмори унило Пристли.

— Щом ще спя тук, ще ми трябва и нощница. Освен това чорапи и ластици. — Александра посочи към един моряк, който стоеше наблизо. — Онзи младеж на име Томас има горе-долу моята фигура и ръст. Най-добре е той да изпробва роклята, за да сме сигурни...

— Не! — изкрещя Пристли и гласът му отекна в помещението. Един моряк надникна любопитно през отворения люк. Пристли затрепери с цялото си тяло и лицето му се наля с кръв. — Мисис

Алистър, вече не издържам. Донесох ви панделки, гребени, портокали, списания...

— Обаче не намерихте „Ла Бел Асембле“ — подхвърли с усмивка тя.

— Защото го нямаше, милейди! Само „Льо Бо Монд“. Аз не говоря френски.

— Това издание е отпреди три месеца и е на английски, мистър Пристли.

— Аз не чета женски списания — отвърна отчаяно момъкът. — Вие се подигравате и с мен, и с другите момчета. Пратихте ме за жасминово масло, а аз изобщо не знам какво е това!

— Вижте, мистър Пристли, нямате причини да ми крещите.

— О, имам. Търпението ми свърши. Какво още искате от мен, по дяволите?

— Първото ми желание е да внимавате какво говорите, сър. След като съм принудена да остана на кораба, имам нужда от съответното облекло. Виконтът надали ще се зарадва, като разбере, че съм треперила в скъсаната си рокля или че ме храните само с грог и сухари.

— И ние ядем същото — изръмжа Пристли.

— Според мен виконтът не е обмислил добре заповедта си да ме държите тук като затворница.

— Вероятно сте права — отговори искрено момъкът, — но аз няма да ви отведа на сушата, милейди. Защото мистър Финли ще ми одере кожата и ще я окачи на мачтата да се суши, а остатъкът от тялото ми ще прикове ей за онази дъска.

Пристли явно беше на края на силите си. Устните му бяха побелели, дишаше тежко. Александра го съжаляваше от цялото си сърце, но знаеше, че ако иска да постигне целта си, не бива да се поддава на чувствата.

— Имам нужда от нов гардероб — повтори упорито тя и въздъхна за пореден път. — Трябва да ме разберете, иначе ще се наложи да отговаряте пред виконта. — Смръщи чело и се направи, че размисля. — Моля, кажете на Томас, че най-много харесвам жълти рокли.

Пристли я погледна втренчено, после стисна ръце в юмруци, измънка нещо неразбрано и избяга от каютата.

Виконтът се върна на „Маджести“ по тъмно. Небето беше обсипано със звезди. Александра стоеше на кърмата и се взираше унесено в небето. Светлините и фенерите на града, пушекът от комините, мъглата, която както обикновено беше забулила Лондон, я скриваха от погледа му. Вятърът по реката обаче бе прогонил облаците и разкриваше красотата на нощта.

Александра приглади с усмивка гънките на жълтата рокля, донесена от гордо усмихващия се Томас. Тя не бе настояла повторно младежът да пробва роклята, а само даде на Пристли листче с мерките си. Роклята не беше съвсем като за нея, но на първо време беше достатъчна.

Тя въздъхна — този път съвсем искрено — и отново се загледа в звездите. Те ѝ напомняха за Кент. За меките зелени възвишения, за щастливите лета, когато лежеше в тревата, взираше се в звездното небе и се отдаваше на мечти.

Внезапно чу зад себе си стъпки. Веднага го позна. Топлината и мъжкият му аромат я обгърнаха. Той се изправи до нея, опря се на релинга и също се загледа в небето. Вятърът рошеше русата му коса.

Александра с мъка потисна порива си да го прегърне и зарадвано да извика името му. Вместо това продължи да се взира в звездите и в хоризонта, сякаш ѝ беше все едно че той се е върнал при нея.

— Александра — звучният му баритон я обля като хладна вода в горещ летен ден, — аз управлявам кораби от осемнадесетата си година. Сражавал съм се с фрегати, притежаващи двойно повече оръдия от мен. Побеждавал съм враждебни островитяни, които много искаха да вечерят с мен и спътниците ми. Водил съм битки срещу най-страшните пирати от седемте морета. И никога, нито веднъж екипажът ми не се е противопоставял на заповедите ми, нито ме е заплашвал с бунт. Досега.

Втренченият му поглед я прониза и тя усети как лицето ѝ пламна.

— Но аз само помолих за нещата, от които имам нужда, милорд — отвърна невинно тя.

Грейсън беше готов да се засмее, но се овладя. Сражението между Александра и Пристли сигурно е било забележително.

Само преди няколко месеца беше видял със собствените си очи как преданият му младши офицер завладя неприятелска фрегатата с

пистолети в ръце и сабя между зъбите. Пристли се биеше като бесен и непрекъснато бълваше ругатни. Тази вечер обаче, когато Грейсън се върна на „Маджести“, лицето на момъка беше смъртнобледо, тъмните му очи бяха кървясали.

— Тя ни изпрати да купим долни дрехи за дама, сър. И крем против бръчки. Та тя няма нито една бръчица! И нарочно ни каза друга марка, за да обикаляме града напразно!

Грейсън с много мъка успя да потисне смеха си. Представи си как екипажът обикаля от магазин на магазин и търси крем против бръчки и ластици за чорапи. Той, естествено, разбираше, че Александра се бушува срещу ареста си, но по-скоро очакваше, че тя ще се опита да се прехвърли през борда, да открадне лодка и да се добере до брега. Ответният ѝ удар се оказа много по-коварен. Жалко, че не бе присъствал на представлението.

— И докога ще ме държите тук като пленница, милорд?

Грейсън сведе глава към мътните води на реката.

— Положението е много опасно, Александра.

Тя стисна до болка дървения парапет.

— Бихте могли да сложите пазачи пред къщата ми и да ме оставите да си уреждам соарето. Забравихте ли, че е само след два дни? Има достатъчно работа и за вашите хора. Например ще окачат гирлянди, ще преместват маси...

— Не ми се вярва, че това ще им хареса повече от купуването на крем против бръчки. Наистина ли си наредила на Томас да изпробва роклята?

Тя го погледна съкрушено.

— Накрая реших да не го измъчвам.

— Предполагам, че ти е благодарил от цялото си сърце.

Грейсън вече не можеше да се владее. Протегна ръце и я прегърна. Тя го погледна нежно.

— Наистина трябва да се прибера вкъщи.

— Аз държа да останеш.

— Невъзможно е.

Той погали гърдите ѝ, наведе се и помилва с устни меката шия. Александра затвори очи.

— Е, добре, щом настояваш, мога да остана още малко — пошепна дрезгаво тя.

Боже, как сладко ухаеше! Не си спомняше друга жена с такъв аромат. Сара беше една непостоянна птичка. Александра беше съвсем различна. Много по-силна от Сара, макар че изглеждаше дребна и крехка. Александра стоеше здраво на земята. Тя щеше да му бъде истински другар. Вярна спътница.

Сара беше неукротима и мислеше само за себе си. Александра обаче ще бъде лоялна към мъжа, когото избере.

А той ще е щастливец.

Беше я любил преди по-малко от двайсет часа, а тялото му отново копнееше за нея. Искаше веднага да я грабне, да разпусне тъмните ѝ коси, да милва горещата ѝ кожа, да усеща изкусителните ѝ извивки. Да вкусва устата и скритите кътчета на тялото ѝ, да я подлуди с играта на устните и езика си.

Каютата му беше само на няколко крачки. Ей сега ще я отведе там.

Зарови пръсти в косата ѝ и завладя устните ѝ. Вкуси гнева и нервността ѝ, но устните ѝ се отвориха под натиска му и тя се отдаде. Въздъхна, отметна глава назад и затвори очи. Вдигна ръце и ги сложи на гърдите му.

Имаха съвсем малко време. Само няколко седмици, за да я опознае, да изследва тялото ѝ, да я люби. После хаосът в живота му ще свърши и двамата с Джеймс Ардмор ще се изправят един срещу друг за последен път.

Твърде рано, помисли си горчиво Грейсън. Доскоро не знаеше какъв подарък му е приготвил животът. Не очакваше, че ще намери дъщеря си и ще я обикне с цялата сила на сърцето си. Не очакваше, че ще срещне жена като Александра и ще се влюби в нея до полуда. Циничният, жестокосърдечен Грейсън Финли се бе влюбил като хлапак! Толкова силно искаше да се наслаждава на любовта с Александра. Поне още известно време.

— Моля те, Грейсън — пошепна тя.

— Аз съм този, който моли, любов моя — отвърна той и целуна косата ѝ. — Позволи ми да те любя.

Тя поклати глава и къдриците ѝ помилваха устните му.

— Умолявам те.

Тя поклати отново глава, без да го погледне. Когато дама отблъсне джентълмен, той е длъжен да преглътне гордостта си, да се

обърне и да си отиде. Грейсън обаче остана на мястото си. Езикът му започна да описва кръгчета върху нежната кожа на шията ѝ.

— Разби гордостта ми на пух и прах, Александра.

— Объркана съм — призна тихо тя. — Ти ме объркваш.

Той я целуна по бузата.

— Аз те желая. В това няма нищо объркващо.

Вятърът изду жълтата рокля и се зарови в косите ѝ.

— Аз искам да се омъжа повторно. А ти спиш с мен, сякаш съм улично момиче, и ме държиш в плен на кораба си. Не знам какво искаш.

Грейсън продължи да я целува. Какво искаше? Искаше нея, това беше ясно. Искаше да е щастлив. Да живее с Маги. Да има време... Да има мир.

Пое дълбоко въздух и попита нежно:

— Желаяш ли ме, Александра?

— Да. Щом искаш да знаеш истината, ще ти кажа. Да, желая те.

Сърцето му направи скок. Александра вдигна ръка да го спре.

— Искаш да ти стана любовница, нали? Не мога. Не си представям, че ще живея като пиратска булка, която те придружава по моретата. Ако тръгна с теб, екипажът ще вдигне бунт.

Грейсън потисна желанието да се засмее.

— Колко пъти трябва да ти повтарям, че вече няма да напускам Англия!

— Заради Маги?

Той кимна.

— Много добре. Тя има нужда от теб, Грейсън. Ако съм разбрала правилно, момичето е получило лошо възпитание. — Тя се усмихна с обич и сърцето му преля от радост. — Много се зарадвах, като чух, че си крещял на мисионерите.

Той се изсмя сухо.

— Маги ли ти каза?

— Да. Каза ми също, че си ѝ накупил всевъзможни подаръци и заради нея си обръснал пиратската си брада. Ти си изискан мъж. Джентълмен. Макар че чувствата ми към теб са напълно грешни и малко стъписващи, аз виждам доброто у теб.

Той се погледна самодоволно.

— Сериозно ли го виждаш? И къде е то?

— Тук. — Тя сложи ръка върху гърдите му. В следващия момент се отдръпна рязко.

Грейсън разкопча палтото си. Отдолу носеше колан с пистолет в кобур. Свали палтото, откопча колана и сложи всичко на пейката до релинга. После отново разпери ръце.

— Така по-добре ли е?

— Ти не преставаш да ме объркваш.

— Аз съм това, което виждаш. У мен няма нищо объркващо.

Той посегна към нея, но тя се отдръпна.

— Мили боже, Грейсън, ти си пират!

— Аз съм собственик на търговски кораб. Обвинението в пиратство е отхвърлено. Ако намеря френския крал, всички обвинения ще бъдат снети.

— Няма никакво значение как се наричаш — възрази раздражено тя. — Ти си участвал в морски битки, стреляли са по теб, ранявали са те. Аз познавам само салони, балове, опери. Посещават ме дами и джентълмени. Доскоро не познавах нито един ловец на пирати, дошъл да убие съседа ми. Ти... — Тя го посочи с пръст. — Не знам какво да мисля за теб. Все още не си ми казал какво искаш.

— Искам да те опозная — отговори тихо той.

Александра решително поклати глава.

— Ти ще влезеш в леглото ми и ще ме любиш, докато се почувствам съвсем различна от това, което съм. В момента изпитвам необходимост да те целувам навсякъде, а никога в живота си не съм имала такива скандални потребности.

Грейсън се усмихна зарадвано.

— Искаш да ме вкусиш? Поласкан съм.

Тя го заплаши с пръст.

— О, не се смей! Искаш да ме объркаш напълно, знам. Знаеш ли колко ми се иска да кажа: „Да, моля те, Грейсън, да вървим в леглото. Ще се любим като луди и ще пратим по дяволите всяко благоразумие.“

В слабините му нахлу горещина.

— Няма да се любим само в леглото.

— Моля те, не ме прекъсвай. Ти ще се нахвърлиш върху мен, сякаш съм най-обикновена уличница или съмнителна дама, която съвсем не е безупречна в поведението си.

— Какво говориш?

— Знам, че пиратите обичат да се промъкват в каютите на пътничките. Влизат при тях през нощта, прелъстяват ги и вземат скъпоценностите им. После корабът отива на дъното.

Грейсън не можа да удържи смеха си.

— Снощи си мислеше за същото, нали? — Желанието всеки момент щеше да го надвие. — Ако искаш да си поиграем, трябва само да ми кажеш. Готов съм да направя всичко за теб.

Тя го изгледа сърдито, но бузите ѝ порозовяха очарователно.

— Не ставай глупав. Тази игра не е моя. Каза ми я мисис Уотърс. Той я погледна неразбиращо.

— Мисис Уотърс?

— Преди седмица ти се запозна с нея в моя салон. Преди да стане онази злополука на улицата. Помниш ли дамата със синя рокля и много черна коса?

Грейсън се опита да възстанови в паметта си сцената от онзи следобед. Припомни си масивна дама с подпухнало лице и малки кафяви очи. Косата ѝ наистина изглеждаше неестествено черна. Тя пърхаше с ресници и буквално го поглъщаше с поглед. В сърцето му се надигна паника.

— Мили боже! Значи тя вярва, че съм пират и ограбвам дами?

— Тя е сигурна, че си вършил такива неща.

Грейсън разпери ръце.

— Александра, уверявам те, че ако някога бях нападнал пътнически кораб и само бях заподозрял, че мисис Уотърс е на борда, веднага щях да обърна „Маджести“ и да се отдалеча с вдигнати платна.

— Това няма никакво значение. Във всеки случай аз се държах като най-обикновена жена. А ти ми взе огърлицата! — завърши обвинително тя.

— Доколкото си спомням, ти ме помоли да го направя.

— Не мога да си представя за какво ти е огърлицата. Маги ми каза, че притежаваш смарагди, а ти самият заяви готовност да ми подариш опали. За какво са ти моите грозни диаманти?

Той се засмя самоуверено.

— Готвя ти изненада.

Следобед бе отишъл при бижутера си на Бонд стрийт. Занесе му диамантите и пет съвършени опала.

— Направете от тези камъни нещо единствено по рода си! — нареди енергично той. Бижутерът се задъха. Първо се уплаши, но после у него се събуди човекът на изкуството. Огледа един опал под лупата си и възкликна възхитено.

— Отдавна не бях виждал толкова прекрасен опал, милорд. Ще направя чудесен накит. Уверявам ви, дамата ще бъде възхитена.

Сега и той трябваше да се съсредоточи върху усилията да възхити своята дама. Взе ръката ѝ и я сложи върху гърдите си. Топлината на нежната и длан проникна през ленената му риза.

— Представи си, че си пътничка в капитанската каюта — предложи дрезгаво той. — А аз съм скандален пират и те намирам там. Тя отвори устни и го погледна объркано.

— Не, аз...

— Е, добре, от мен да мине. Ще започнем още тук. Тъмно е, екипажът отдавна е слязъл под палубата.

— Грейсън...

Вече не го наричаше „милорд“, а на малко име. Това беше добре. Той искаше тя да го опознае. Отвън и отвътре. Титлата беше само външната му страна.

Над реката премина студен вятър от северните морета. Александра потрепери. Тънката памучна рокля не я топлеше.

— Добре, ще влезем — реши тя и го изгледа остро. — Но само защото ми е студено.

— Да, разбира се — усмихна се той и я поведе към каютата си.

Грейсън влезе в топлото помещение и моментално сграбчи Александра в обятията си. Двамата стояха известно време плътно един до друг и се полюляваха заедно с кораба.

След известно време Александра се раздвижи в прегръдката на Грейсън, но не направи опит да се освободи.

— Мисля си... — Помълча малко и добави: — Мисля, Грейсън, че не е прилично да ти разреша отново да спиш с мен. — След още една пауза кимна решително. — Да, аз съм сигурна, че не е редно.

Заровил лице в косата ѝ, той се усмихна.

— Ще звучи по-убедително, ако не ме прегръщаш така пламенно.

— Нямам сили да те пусна.

Той я разбра. Тя се нуждаеше от някой, който да я утешава и закриля. Той беше нейната опора. Целуна копнинените ѝ къдрици и нежно я помилва.

Боже, колко глупав беше цивилизованият свят. На борда на своя кораб беше достатъчно просто да прегърне една жена и всички разбираха сигнала. Тя му принадлежеше и никой не би посмял да я докосне. В светските кръгове на Лондон владееха други правила. Когато една жена принадлежеше официално на някого, джентълмените много внимаваха да не я докосват — но само на публични места. Грейсън презираше тези смешни правила, но за Александра те бяха важни. Тя живееше според тях и макар че я потискаха, се чувстваше задължена да ги спазва.

Той се наведе и леко я целуна по устата.

— Ако не искаш да спя с теб, ще направим нещо друго.

Тя изглеждаше малко разочарована и това го изпълни с радост.

— Какво по-точно?

Той я пусна и отиде до койката си.

— Просто ще приемем, че вие, милейди, сте пират, а аз съм пътник.

Александра отвори широко очи. Той се излегна на койката и разпери ръце и крака. Леглото му беше много удобно.

Даже при силно развълнувано море не се търкаляше насамнатам, но сега десният му крак и ръка висяха през ръба.

— Правете с мен, каквото искате, милейди — покани я той и затвори очи.

Моля те, не бягай, защото ще ме направиш на глупак, добави наум той. Вече беше нанесла достатъчно удари на гордостта му и без съмнение притежаваше силата да го унищожи напълно.

Чу шума от стъпките ѝ по пода и сърцето му заби силно. Преброи стъпките ѝ, отвори внимателно очи и видя, че тя е застанала пред леглото. Косата ѝ падаше по раменете, гъстите ресници скриваха погледа ѝ. Стоеше и се взираше в тялото му. Грейсън напрегна мускулите си и си заповяда да лежи спокойно, макар че много искаше да скочи и да я привлече към себе си.

Тя попипа ризата му и Грейсън затаи дъх. Беше убеден, че ако се раздвижи, тя ще избяга. Александра улови вървите, които държаха ризата, и внимателно ги дръпна. Те се развързаха и ризата се разтвори.

По челото му избиха капчици пот. Но си заповяда да не мърда и да изчака следващата ѝ стъпка.

Тя разкри гърдите му и дълго се взира в тях. После бавно отпусна длан върху кръглата дупка от куршум в лявото му рамо. Помилва назъбения ръб и Грейсън си припомни, че някога не бе успял да предотврати убийството на брата на Ардмор.

— Не искам да спя с теб. Не можеш ли да ме разбереш? — попита тихо тя.

— Мога, милейди — отвърна послушно той.

Това очевидно я облекчи и Грейсън потисна смеха си. Тя се наведе към него и целуна кадифено меката вдлъбнатинка на шията му. Ароматът ѝ го обгърна.

— Любов моя... — простена той.

Езикът ѝ остави огнена следа по кожата му. Целуна шията му, брадичката му и вдигна глава.

— Странно е да усещам брадата ти. — Връхчето на езика ѝ помилва наболата му брада. — Харесва ми.

Грейсън се сети, че тази сутрин не се е избръснал. Сигурно брадата му се усещаше като шкурка. Интересно защо това не я

отблъскваше, а я възхищаваше.

Той затвори очи, за да се наслади на мига. Александра разтвори ризата му още малко. Езикът ѝ стигна до белега от сабя на дясното му рамо. Ардмор го рани, когато все още не се беше възстановил от огнестрелната рана.

Ударът със сабя, нанесен му от Ардмор, бесен от смъртта на брат си, го извади от строя за няколко седмици. Страдаше от треска, мяташе се в огнени тръпки, Оливър се грижеше за него като за безпомощно момче. През цялото време усещаше близостта на смъртта, но Оливър го върна към живота.

Това беше голям късмет — защото сега можеше да лежи в койката си и да се наслаждава на милувките на най-прекрасната дама.

Езикът ѝ проследи старата рана, която започваше от ребрата и слизаше по мускулестия корем към колана на панталона. Грейсън автоматично посегна към копчетата.

— Позволете да ви помогна, милейди...

Александра рязко вдигна глава.

— Но аз не искам...

Той вече бе откопчал няколко копчета, но не продължи. Отново отпусна ръце покрай тялото. Мъжествеността му остана затворена. На място, където никого не можеше да нарани.

— Правете, каквото желаете — произнесе дрезгаво той.

Тя коленичи до него. Очите ѝ бяха потъмнели, кестенявата коса падаше като пелерина върху жълтата рокля. Отвори предпазливо панталона му и разкри десния хълбок, където свършваше белегът.

Сведе глава и продължи там, откъдето беше започнала. Езичето ѝ се плъзна по издутия белег, мина през корема и стигна до хълбока. Милувката ѝ оставяше влажна следа и въздухът бързо я охлаждаше. Грейсън едва обуздаваше възбудата си.

Александра се поколеба. Притисна лице върху хълбока му и копринените ѝ къдрици помилваха корема му. Веднага му се дощя да я прегърне и горещо да я помоли да продължи.

Но не искаше да подплаши своята плаха птичка. Ами ако скочи и избяга? По-добре да чака какво ще се случи.

Да изгуби тази жена — това ще е най-тежкият удар в живота му. Когато Сара си отиде от него, се утеши бързо. Александра обаче беше

друга. Тя го промени, затрогна нещо дълбоко в сърцето му. Нищо, че се познаваха едва отскоро. Никога нямаше да я забрави.

Александра помилва светлата кожа в отвора на панталона, после бавно и плахо смъкна вълнения плат от бедрата му.

Мъжествеността му изскочи навън и плесна върху корема му. Голяма, твърда и не особено щастлива, че е принудена да лежи и да чака той да предприеме нещо. Грейсън стисна ръце в юмруци.

Александра беше свела глава и той не можеше да види очите ѝ. Устните ѝ се движеха, но той не чуваше никакъв звук. Времето се влачеше мъчително бавно. Свещта във фенера трептеше и съскаше, пръскаха капки восък.

Врърхчето на езика ѝ се плъзна по члена му. Той изпъшка и затвори очи. Александра изохка тихо.

— Болка ли ти причинявам?

Грейсън вдиша и издиша дълбоко, за да си възвърне самообладанието.

— Не, любов моя. Точно обратното.

Моля те, направи го още веднъж, добави наум той.

Тя се наведе и го целуна. Меките ѝ устни се притиснаха плахо към главичката на члена му. Грейсън заби нокти в дланите си и си заповяда да лежи спокойно. Не смееше да каже или да направи нещо, което би могло да я уплаши и да го лиши от това сладко мъчение.

Тя го помилва с език и отново притисна устни към главичката. Стана по-смела, но докосванията ѝ бяха съвсем кратки. Очевидно нямаше представа как би могла да го зарадва. А и откъде би могла да знае за професионалните методи на куртизанките, укори се Грейсън. Въобще не се сещаше, че би могла да го вземе целия в устата си и да му достави удоволствие.

Но това не го смущаваше. Действията на Александра бяха много по-еротични от всичко, което беше изпитвал досега. Тя го водеше към върха много по-сигурно от изкусните методи на Сара. Дългата коса, която го гъделичкаше, ароматът ѝ, леките милувки — всичко това му доставяше огромно удоволствие. Вдиша ръка към устата си, за да потисне стоновете си.

Какво правиш с мен, Александра Алистър? — запита се безпомощно той. Искеше да я вземе, веднага. Но тя беше облечена и той...

Шумно пое въздух и изстена задавено. Семето му пръсна по кожата ѝ.

Грейсън отвори очи и видя как Александра се отдръпна изненадано. Коленичила в краката му, тя го изгледа учудено.

— Какво се случи?

— Докара ме до върха — обясни дрезгаво той.

Извади кърпичка от джоба си, смутен като момче, но безкрайно щастлив. Избърса се и затвори панталона си.

— Ти си прекрасна, любов моя, и когато ме докосваш така, не можеш да очакваш, че няма да реагирам.

— Сърдит ли си?

— О, не, разбира се — засмя се той. — Как бих могъл да се разсърдя на най-прекрасното същество на света.

Протегна ръце и тя се сгуши в прегръдката му. Усмихна се плахо и очите ѝ заблестяха. Най-сетне беше разбрала, че жената има власт над мъжа. Той я притисна до гърдите си и целуна косата ѝ.

— Ти ме направи много, много щастлив.

Грейсън спеше до нея. Александра очакваше отново да поиска да я люби, но той просто се съблече, мушна се под завивката и с жест я повика да отиде при него. Тя си легна с жълтата рокля. Той се обърна към нея, притисна гърба ѝ към гърдите си и сложи едната си ръка на хълбока ѝ. Тя се сгуши в удобната извивка на тялото му и затвори очи, обзета от сладка умора.

Той заспа преди нея. Свещта във фенера догоря и в каютата стана тъмно. Спокойното му дишане я приспа и тя потъна в дълбок сън. Чувстваше се щастлива... и неморална, разбира се, но усещането беше толкова приятно.

Когато се събуди, Грейсън все още спеше до нея. Тя очакваше, че е станал рано, облякъл се е и е изчезнал, за да я остави отново като пленница на своя кораб. Вместо това Грейсън извика на Пристли да им донесе кафе и хлебчета, защото умират от глад. След това се облече и върна Александра в дома ѝ.

Два дни по-късно Александра преглеждаше със смръщено чело писмата, натрупани на писалището ѝ, и разтриваше пулсиращите си пръсти. След като Грейсън я върна вкъщи, тя се посвети изцяло на

подготовката на соарето. Това се оказа неочаквано трудно, защото камериерката ѝ Алис, единствената, на която можеше да разчита, я напусна.

Джефри, Ани и Ейми бяха много впечатлени, че господарката им е била отвлечена от пирати и виконтът я е спасил. Непременно искаха да чуят цялата история, но Александра им разказа кратка и не съвсем достоверна версия. Даже готвачката не изглеждаше ужасена от приключенията ѝ — сигурно защото се беше сприятелила с мистър Оливър. Алис обаче си събра багажа и си отиде. Заслужавате си съдбата, казваше киселото ѝ изражение и Александра трябваше да признае, че камериерката ѝ има пълно право. Днес трудностите изглеждаха почти непреодолими. Първо, не ѝ доставиха цветята, които желаше, и тя очакваше нетърпеливо да дойдат новите букети. Ледът се разтопи, защото Джефри бе забравил да прибере сандъците на подходящо място в избата.

И като за капак херцогиня Люистън ѝ съобщи с писмо, че съжалява, но не може да присъства на соарето ѝ. Александра скочи и неспокойно се заразхожда напред-назад в салона си. Дали целият град одумваше поведението ѝ? Но отказът на херцогинята си остана единствен и тя се успокои. Разбира се, това можеше да означава, че гостите ѝ ще дойдат само за да я зяпат през лорнетите си — кога друг път се беше случвало дама от Мейфеър да стане любовница на пират!

Дяволите да ги вземат! — каза си решително Александра. Тя бе прекарала с него най-прекрасната нощ в живота си. Толкова приятно беше да го докосва. Той беше горещ, вълнуващ... скандален. Грейсън бе изпълнил сърцето ѝ с дълбок копнеж. Тя беше напълно омагьосана от него. Тялото му беше изключително: скулптура от мускули и жили. Какво толкова лошо имаше, че иска да го гледа без дрехи и да го докосва?

Той бе изтърпял милувките ѝ напрегнат, тежко дишащ, с лудо биещо сърце. Колко гореща беше мъжествеността му, колко твърда и заедно с това кадифено мека. Александра никога не беше докосвала мъж по този начин. Дори съпруга си. Той идваше при нея в тъмното, задоволяваше похотта си и я оставяше като замаяна. И дълбоко нещастна.

Грейсън лежеше под нея със стиснати юмруци, затворени очи и стегнати мускули. Явно се сдържаше само с огромни усилия на волята.

Въпреки това ѝ позволи да го докосва, както си иска, и не ѝ заповяда да му се покори.

Александра остави перото и разтърка слепоочията си. Ако бе настояял, дали тя щеше да намери сили да откаже? Още когато ѝ каза „Аз съм този, който моли“, тя изпита диво желание да се хвърли в обятията му и да му изкрещи да я люби — още там, на кърмата, пред очите на моряците.

Поведението му замъгляваше, сетивата ѝ. Тя беше Александра Алистър и желаше почтен брак и скорошно майчинство, а не любовник — и то скандален пират. Или не?

Дете. Най-съкровено ѝ желание. Но не можеше да го има, ако не се ожени за почтен джентълмен, готов да стане добър баща. Не можеше да позволи на Грейсън да я отклони от тази цел. Нищо, че я привличаше толкова силно. Бе загубила първото си дете, но на всяка цена трябваше да има още.

Александра сведе глава и въздъхна. Откакто в съседната къща се нанесе Грейсън Финли, виконт Стоук, тя не беше способна да разсъждава трезво.

— Мадам?

Александра вдигна глава. На прага бе застанал Джефри и я наблюдаваше изпитателно.

— Един джентълмен иска да говори с вас, мадам.

Александра извади кърпичка от ръкава си и изтри овлажнелите си очи.

— Какъв джентълмен, Джефри?

— Не го познавам, мадам. Въведох го в салона.

Тя чакаше, но Джефри не каза нищо повече.

— Не ти ли даде картичката си?

Джефри поклати глава и перуката му се килна настрана.

— Не, мадам. Каза ми името си, но аз... аз го забравих.

Александра въздъхна недоволено. Е, поне появата на Джефри пресуши сълзите ѝ. В негово присъствие никога не беше тъжна.

— Да не е някой от хората на виконта?

— Не знам, мадам.

Александра се разтревожи. Спомни си, че Грейсън я бе предупредил да се пази от Бърчърд. Спомни си за мистър Ардмор и

опасния му гняв — вече два пъти бе станала жертва на този ужасен човек.

— Джентълменът изглежда почтен, мадам — продължи Джефри.
— Пристигна с хубава карета, а конете му са от най-висока класа.

— Опитай се да си спомниш, Джефри. Да не е мистър Бърчърд?

Момъкът се замисли, после поклати глава. Следващия път перуката му ще падне, помисли си развеселено Александра.

— Не, мадам.

Значи е мистър Ардмор. Александра изпъна рамене.

— Кажи му, че не съм вкъщи.

Джефри поклати глава.

— Не ми се иска да го направя, мадам.

— Джефри, твое задължение е да отпращаш нежелани посетители.

— Знам, мадам. — Джефри свали едната си ръкавица и се почеса по носа. — Но джентълменът беше много упорит. Да знаете само как ме погледна... И ме нарече добро момче, когато обещах да ви доведа.

— Мили боже, Джефри, забрави ли, че веднъж вече ме отвлякоха? Не изпитвам необходимост от второ отвличане.

— Но той не прилича на пират, мадам. Облечен е като джентълмен и изглежда почтен и изискан. Костюмът му е ушит от добър шивач. О, и носи очила със златни рамки!

Сърцето на Александра спря да бие. Мистър Хендерсън! Осмелил се е да престъпи прага на къщата й!

— Донеси ми машата, Джефри — заповяда решително тя.

Видимо неспокоен, мистър Хендерсън се разхождаше по ориенталските килими в салона със сведена глава и скръстени на гърба ръце. Носеше обичайния черен костюм, в който изглеждаше като викарий без якичка. Сините петна в левия ъгъл на устата му и под лявото око вече избледняваха.

Когато Александра влезе, посетителят вдигна глава, но щом миг след това Джефри застана до нея с машата в ръка, усмивката му угасна.

Александра го измери със студен поглед.

— Би трябвало да знаете, че не сте добре дошъл в този дом, мистър Хендерсън — заяви твърдо тя.

Мъжът разпери ръце.

— Дадох ви думата си, мисис Алистър. Не съм дошъл да ви сторя зло.

— Защо мислите, че ще ви повярвам, сър? При последната ни среща не се държахте особено почтено. Какво ще ми причините този път, докато пламенно се извинявате за предишните си позорни дела?

Мъжът трепна засегнат.

— Независимо какво мислите за мен, мисис Алистър, аз съм човек на честта. Давам ви думата си, че приключих с капитан Ардмор и интригите му. Казах му какво мисля за него. Ако той е замислил нещо срещу вас, аз нямам участие.

— Не съм сигурна, че това ме утешава, мистър Хендерсън.

— Повярвайте, аз искам да ви предпазя! Той нямаше право да ви въвлича във враждата си с Финли.

— Виконт Стоук — поправи го строго Александра.

Хендерсън измъчено изкриви лице.

— Капитан Финли не заслужава жена като вас. Той е варварин. На дванайсет години стана пират и оттогава не беше стъпвал в Англия. Той си взема, каквото пожелае, а после изчезва. Живее според собствените си правила.

Да, Александра вече беше забелязала тази особеност на виконта.

— Виконтът произхожда от старо, уважавано семейство — отвърна натъртено тя. — Иначе нямаше да получи титлата.

— Може семейството му да е старо, но той не знае нищо за нашия свят. Родителите му умряха от насилствена смърт. Не знам какви са причините, но майка му е била убита. Затова е тръгнал да обикаля моретата. Достойна постъпка, впрочем...

— Да, чух тази история. — Хендерсън потвърждаваше разказите на мисис Тейтли.

Александра си представи как е изглеждал Грейсън на възрастта на Маги — объркан, тъжен, изваден от релсите след внезапната, ужасяваща загуба. Представата събуди в сърцето ѝ дълбоко съчувствие.

— Не е получил необходимото възпитание — продължи мистър Хендерсън. — Нали не мислите, че човек, отвлечен от пирати и обучен

да стане пират, е добре възпитан? За разлика от него аз живях в Кент, а после отидох в Оксфорд.

— Аз също съм от Кент — отвърна Александра, колкото да каже нещо.

— Виждате ли? Аз съм истински англичанин. А Финли си остава без корени, все едно виконт или не. — Той помълча малко и попита с интерес: — Случайно да сте чували за незначителното селце Сейнт Мери Нюбридж? Семейството ми има къща там.

Тя примигна изненадано.

— Виж ти! Аз живеях само две села по-нататък, в Литъл Марчинт.

Мистър Хендерсън се засмя зарадвано.

— Значи сме съседни! Познавам Литъл Марчинт. Имам братовчеди там и през лятото често ги посещавах. Гонехме овцете, обикаляхме мочурищата. Помните ли фон Холоу?

— О, разбира се — отговори Александра, забравила предпазливостта. — Там се научих да се катеря по дърветата.

— А пък аз се научих да падам от тях.

Александра го удостои с дружелюбна усмивка.

— Не си спомням за семейство с името Хендерсън.

— Там живееше сестрата на мама с мъжа си. Името им е Банкрофт.

Александра въздъхна с копнеж.

— О, да. Мама и мисис Банкрофт бяха добри познати. Момчетата ѝ бяха малко... диви. И двамата отидоха в армията и станаха офицери.

— Рандал и Сесил, да — ухили се Хендерсън. — Аз бях ужасният малък братовчед, който тичаше подир големите.

— Знаете ли, мисля, че си спомням за вас! Често ми се е налагало да се крия от трите момчета.

Мистър Хендерсън скръсти ръце.

— Искрено се радвам, че се оказахме съседни. Ще пиша на Рандал и Сесил, че съм ви срещнал.

— Чудесно! Нямам нищо против да споменете името ми. — Александра хвърли бърз поглед към видимо смутения Джефри. — Фактът, че сме били съседни, мистър Хендерсън, не променя отношението ми към вас. И не обяснява защо сте дошли в дома ми.

Мъжът се опита да се усмихне.

— Дойдох да говоря с вас. Казахте ми, че ако се видим отново, ще се държим като добри познати.

— Това беше преди да ме отвлечете и упоите. Освен това не съм ви разрешила да ме потърсите в дома ми.

Хендерсън разпери ръце.

— Е, вече съм тук, затова ви моля да ме изслушате. Хайде да си говорим като стари земляци от Кент. — Той посочи стола до прозореца. — Аз ще седна тук, а вие — на дивана в другия край на салона. Нямам нищо против лакеят ви да остане да пази с машата в ръце.

Гостът хвърли бърз поглед към Джефри и помоли усмихнат:

— Ако решиш да ме удариш, Джефри, постарай се да не повредиш костюма ми. Тази сутрин го взех от шивача. И не ме удряй по лицето, защото почтеният виконт Стоук вече ме обезобрази достатъчно.

Джефри огледа подутото му лице с професионален интерес.

— Негово благородие ви е направил това?

— Точно той.

Джефри изпита още по-голямо уважение към мъжа от съседната къща.

— Лорд Стоук явно разбира от бокс.

— А как иначе? Щом следва само собствените си правила.

Александра реши да сложи край на чисто мъжкия разговор.

— Не ставайте глупав, мистър Хендерсън. Не можем да разговаряме, ако трябва да си крещим.

— Тогава ми дайте възможност да ви посещавам с ваше позволение. Дайте ми правото да ви изведа на разходка в Хайд парк като стар познат на семейството. Моля ви.

Молбата му прозвуча съвсем искрено. Явно копнееше за близостта ѝ. Александра обаче не беше забравила, че извиненията му пред театъра звучаха също така мило. А после извади кърпата, напоена с етер. Въпреки че... Тя си припомни как бе протекла вечерта. Той не обеща, че няма да помогне на мистър Ардмор, а само изрази съжаление, че го е направил. Днес ѝ се закле в честта си, че никога вече няма да ѝ причини зло. Един истински джентълмен не нарушаваше думата си.

Но дали той наистина беше джентълмен, или само се преструваше?

Мистър Бърчърд, един от уважаваните й кавалери, се бе оказал грозен пират, а сега мистър Хендерсън се опитваше да се превърне от злодей в почтен познат.

— Не разбирам защо толкова държите да ме посещавате, мистър Хендерсън.

Той се смути и се опита да прикрие смущението си с усмивка.

— Защото вече съм убеден, че ви обичам, мисис Алистър. Обичам ви с цялото си сърце и без никаква надежда. Никога не съм познавал жена като вас.

Александра изпита ужас.

— Забравяте се, мистър Хендерсън!

Лицето му пламна.

— Знам, че нямам право да ви разкривам чувствата си, но не можах да се въздържа. Как се изправихте пред капитан Ардмор — и срещу мен... Вие сте изключително смела. Заслужихте най-дълбокото ми възхищение.

Александра хвърли поглед към Джефри, който бе отпуснал машината и слушаше обяснението на мистър Хендерсън с очевидна радост и вълнение.

— Мистър Хендерсън, не вярвам...

— Знам, знам. Не заслужавам да моля за приятелството ви, камо ли пък да се надявам на любовта ви. Искам само да ми дадете шанс. Един-единствен шанс да се покажа достоен за вас. Умолявам ви!

— Ако това е поредният трик на мистър Ардмор, кажете му, че е жалък.

— О, не! Кълна ви се, че не идвам по негова поръка. Заклевам се в честта си. Ако искате, ще падна на колене.

— Не, в никакъв случай! — Александра се изчерви. — Моля ви, мистър Хендерсън, оставете тези глупави жестове.

Мъжът обаче остана коленичил на килима, с надежда вперил поглед в лицето ѝ.

— Умолявам ви, мисис Алистър! Знам, че се държах непростимо, но ви моля да ми дадете възможност да се поправа. Разрешете ми!

За бога! Устните на Джефри вече трепереха от вълнение. Александра нямаше съмнение на чия страна е лакеят ѝ.

— Много ви моля да станете, защото някой може да ви види. Седнете и се дръжте като разумен човек. Оставете ме да помисля.

Мистър Хендерсън се усмихна с надежда.

— Ще направя всичко, което ми заповядате, уважаема мисис Алистър. Аз съм вашият най-предан слуга.

Джефри въздъхна шумно. Мистър Хендерсън се изправи, но не седна. Стоеше пред Александра и я гледаше като покорно кученце.

— Грейсън... виконтът каза, че О'Мали е много предан на Маги. Вярно ли е това?

Мистър Хендерсън кимна. Явно не остана изненадан от внезапната смяна на темата.

— О, разбира се! Трябваше да го видите на „Аргонавт“, докато плавахме от Ямайка към Англия. — Засмя се развеселено и обясни: — Маги го въртеше на малкия си пръст. Готов е на всичко за нея. Според мен основната причина е, че двамата са почти еднакви на ръст, но според О'Мали причината е, че и двамата са аутсайдери и се борят срещу ограниченията, наложени им от проклетите англичани. — И, стреснат от думите си, побърза да добави: — Извинете ме, милейди, просто повторих думите му.

— Разбирам. — Въпреки че не одобряваше поведението на мистър Хендерсън, любопитството ѝ победи. Той може би щеше да хвърли светлина върху една загадъчна забележка на Ардмор. Вече бе престанала да се надява, че Грейсън ще ѝ даде ясен отговор. Ако го попита, той ще се хвърли да я целува и ще ѝ предложи да спи гола, за да прекърши решителността ѝ. — Защо Маги е пътувала с кораба на мистър Ардмор? Нали виконтът има свой кораб?

Мистър Хендерсън я погледна учудено.

— Нима не знаете?

— Не — отвърна предпазливо тя. — Хайде да седнем и да си поговорим. Джефри, помоли Ейми да ни донесе чай. Дай машата на мен, ако обичаш.

Джефри кимна разочаровано и излезе. Машата се оказа доста тежка и Александра внимателно я положи върху ниската лакирана масичка — достатъчно близо, за да я използва в случай на нужда, и достатъчно далеч, за да покаже на мистър Хендерсън, че е готова да му повярва. Дано само не направи някое внезапно движение, помоли се тя.

Хендерсън я погледна с лека усмивка.

— Искате да ви дам информация, нали? Е, мисля, че заслужавате да узнаете какво се случи.

Александра му даде знак да седне на дивана, а самата тя си избра стол в средата на салона, между Хендерсън и вратата.

— Продължавайте — каза тя и наклони глава, готова да слуша.

Хендерсън положи ръце една върху друга и се огледа бързо, сякаш търсеше източник на вдъхновение.

— Финли можа да доведе Маги в Англия само защото капитан Ардмор постъпи великодушно с него. Знаехте ли това?

— Аз не знам почти нищо, мистър Хендерсън. Имах възможност да се убедя, че капитан Ардмор е бесен на Грейсън — главно заради майката на Маги. Освен това чух как мистър Ардмор обвини виконта, че е убил брат му.

Мистър Хендерсън кимна.

— Тъжна история, мадам. Не съм съвсем сигурен, че знам цялата истина. Качих се на кораба на Ардмор доста по-късно и не мога да говоря като свидетел. — Въздъхна дълбоко и продължи: — Ще ви кажа, каквото знам. Капитан Ардмор имаше по-малък брат на име Пол и го обичаше повече от всичко на света. Ако съдя по разказите на О'Мали, Ардмор го е отгледал сам след смъртта на родителите им. И двамата починали, когато Джеймс бил на четиринайсет години. Пол се оженил, родили му се деца. Един ден жена му и двете момиченца се качили на кораб от Чарлстън към Роаноук, Вирджиния, за да посетят роднините си. По обратния път корабът бил нападат от пирати и всички на борда загинали.

— Мили боже! — изохка ужасено Александра.

— Пол полудял от мъка. Самият той бил капитан на търговски кораб. Продад всичко и купил преустроена фрегата, която кръстил „Аргонавт“. Тръгнал да обикаля моретата и да лови пирати. Вземал заложници и ги освобождавал срещу голям откуп, но много по-често потопявал корабите заедно с всички хора на борда. Не знам дали е намерил пиратите, убили семейството му. По онова време капитан Ардмор вече бил приключил съвместната си дейност с Финли и тръгнал с брат си.

В този момент в салона влезе Ейми с чая. Остави подноса на масичката до Александра и хвърли към мистър Хендерсън кокетен поглед, който го накара да се изчерви. Момичето направи бърз реверанс и излезе.

Александра слушаше с такъв интерес, че изобщо забрави да налее чай.

— Значи капитан Ардмор наистина е ловец на пирати?

— О, да. Затова се наех при него. Търсим пирати по всички световни морета, нападаме корабите им, залавяме ги и ги предаваме на правителството, което ги търси. Ако обаче ги заловим в момент, когато нападат мирен кораб, ги унищожаваме безмилостно — заключи студено той.

Александра потрепери и бързо посегна към каната, за да стопли внезапно изстиналите си пръсти.

— Какво точно се е случило с брата на капитан Ардмор?

Мистър Хендерсън стана и взе пълната чаша от ръцете ѝ. Остана прав, загледан в тъмната течност.

— Един ден Пол Ардмор решил да преследва „Маджести“ — така се казва корабът на Финли. Вече бил доста... не на себе си. Много добре знаел, че брат му и Финли са врагове или поне ожесточени съперници. Ардмор бил някъде другаде, иначе сигурно е щял да го спре. — Лицето на мистър Хендерсън омекна. — Според мен Ардмор е толкова гневен, защото обвинява за смъртта на брат си колкото Финли, толкова и себе си.

— Какво се е случило? — попита с пресекващ глас Александра.

Хендерсън се взря с отсъстващ вид в чашата за чай и се отпусна тежко на близкия стол.

— Катастрофа. Както вече казах, Пол Ардмор вече не бил с всичкия си. Финли го предупредил, или поне така твърди. Но Пол и сам е трябвало да се пази. Финли е — простете — проклет негодник, особено когато го предизвикат. Само глупак би се захванал с него. — Той въздъхна и с изискан жест поднесе чашата към устата си. — За съжаление Пол вече не съобразявал и бил забравил всяка предпазливост... Поне така ми разказаха.

Александра се вкопчи в облегалките на стола си, търсейки опора.

— И Грейсън е потопил кораба?

Хендерсън поклати глава.

— Той твърди, че сменил курса и се опитал да избегне битката, защото не искал да се сражава с брата на Ардмор. Пол обаче направо се врязал в него и боят станал неизбежен. — Хендерсън отпи нова глътка чай и продължи: — Не знам дали разбирате какво е, когато два кораба се сблъскат. Боят е всеки срещу всеки. Братът на Ардмор загинал, прострелян в сърцето, Финли твърди, че бил ранен преди него

и лежал на палубата, неспособен да се помръдне. Изобщо не разбрал как е завършила битката. Ардмор, разбира се, не му вярва.

— Той има белег — прошепна Александра и неволно сложи ръка върху мястото, където беше видяла дупка от куршум. — Рана от изстрел. Точно тук.

Сцената беше жива пред очите ѝ. Чуваше виковете на умиращите, гърма на оръдията, pistolетните изстрели. Усещаше острата миризма на барут и дим. Видя как Грейсън рухва на палубата, как ризата му се обагря в кръв, как безпомощно се гърчи от болка.

Мълчанието в салона я изтръгна от фантазиите ѝ. Мистър Хендерсън я гледаше втренчено. Погледът на сивите очи и показа, че той разбира много добре откъде тя знае за раната на Грейсън Финли. Изчерви се цялата. Той остана на мястото си, но очите му станаха корави като камък. Александра си припомни, че въпреки безобидния си вид и почти монашеското облекло този мъж е ловец на пирати и вече е потопявал чужди кораби заедно с моряците.

— Все още не разбирам защо Маги е дошла в Англия на борда на „Аргонавт“ — побърза да смени темата тя.

Лицето на Хендерсън остана каменно. Почтеният джентълмен, който знае как се държи чаша за чай, се беше превърнал в опасен мъж, споделящ омразата на господаря си.

— Ардмор успя да залови Финли към края на декември в Ямайка.

Александра схвана връзката.

— След като Грейсън е намерил Маги.

— Заловихме го сами. Ардмор, О'Мали, Форсайт и аз. — Хендерсън стисна устни и когато мислите му се върнаха в миналото, лицето му стана замислено. — Не се гордея особено с онова, което направихме с него, но тогава още не знаехме за Маги.

Александра усети как по тялото ѝ пропълзя студ и пръстите на ръцете ѝ изтръпнаха. Малкият ѝ, добре защитен свят се разтрепери под напора на толкова омраза и насилие. Спомни си напрежението в каютата на Ардмор, когато Грейсън гледаше врага си и трепереше от гняв, а Хендерсън го заплашваше с pistolет. Една грешна дума, едно несръчно движение щяха да предизвикат смърт и унищожение.

— Капитан Ардмор му е позволил да живее — произнесе задавено тя.

Хендерсън кимна кратко.

— Заради Маги. Финли я използва, за да се освободи и да спаси собствената си безполезна кожа.

Александра пламна от гняв.

— Той е готов на всичко за Маги, мистър Хендерсън. Сделката е била много жестока.

Мълчанието, последвало думите ѝ, се спусна като завеса помежду им. Известно време се чуваха само шумовете от улицата: тропот на копита, тракане на колела, викове на улични продавачи.

— Ясно ми е, че той не ви е казал нищо — промълви Хендерсън. — Капитан Ардмор се задължи да помогне на Финли да доведе Маги в Англия. Като отплата Финли му обеща живота си.

Александра загуби дар слово. Ужас, гняв, болка ѝ отнеха способността да мисли.

— Какво?

Вратата се отвори с трясък. Джефри застана на прага и без да забележи напрежението в салона, оповести:

— Лейди Фийдърстоун, мадам!

Достойната дама влезе веднага след него. Сивите ѝ очи святкаха.

— Александра, аз... — Забелязала непознатия мъж, тя млъкна рязко и оскубаните ѝ вежди се вдигнаха. — Извинете.

Мистър Хендерсън скочи и се поклони почтително.

Сърцето на Александра биеше с такава сила, че ѝ се гадеше. Грейсън е обещал живота си? Ето какво криеше от нея! Мистър Ардмор също не ѝ каза нищо. Всички знаеха истината — Джейкъбс, Оливър, О'Мали, Хендерсън. Дъщеря му бе пристигнала в Англия с кораба на капитан Ардмор, а Грейсън бе обещал да даде живота си...

Тя стисна ръце в юмруци и се обърна към приятелката си:

— Лейди Фийдърстоун, това е мистър Хендерсън. Стар познат от Кент.

Подходящите думи излизаха автоматично от устата ѝ. Лейди Фийдърстоун я погледна замислено и Александра почти чу мислите, които се въртяха в главата ѝ. „Млад, хубав, стар познат на семейството... Дали е женен?“

Хендерсън се поклони още веднъж.

— Много се радвам да се запозная с вас, милейди.

— И аз се радвам да се запозная с вас. Ще дойдете ли на соарето на Александра тази вечер?

— За съжаление не съм сред поканените — отговори с усмивка Хендерсън.

— О, трябва да дойдете! Стар познат на семейството, появил се точно навреме... Александра сигурно ще се радва на присъствието ви.

Тя хвърли многозначителен поглед към приятелката си и Александра нямаше как да не изпълни безмълвната покана.

— Разбира се. Мистър Хендерсън, ако задълженията ви позволяват, аз ще се радвам да ви поздравя като свой гост тази вечер.

Хендерсън се поклони.

— За мен е чест, мадам.

— Отлично! — извика лейди Фийдърстоун. — Соарето започва в девет.

Джефри отново отвори вратата на салона и важно оповести:

— Виконт Стоук!

Грейсън влезе като у дома си. Присъствието на лейди Фийдърстоун и мистър Хендерсън изобщо не го изненада — сигурно ги беше видял да влизат. Явно беше добре информиран кой идва в къщата ѝ.

Лейди Фийдърстоун извика изненадано, но бързо се овладя и му подаде ръка.

— Възхитена съм да ви видя, милорд.

Той застана пред нея и се усмихна очарователно. Само преди час Александра щеше да се разтопи от тази усмивка, но след разказаното от мистър Хендерсън беше дълбоко потресена.

— Благодаря, мадам. — Грейсън улови ръката на дамата и целуна пръстите, отрупани с пръстени.

— О, боже! — Лейди Фийдърстоун едва не припадна.

Грейсън хвърли бърз поглед към Александра и ѝ намигна.

Ризата му беше затворена, жакетът закопчан догоре. Само дето не носеше вратовръзка.

Затова пък се беше издокарал с меки кожени ръкавици и излъскани до блясък високи ботуши. Изсветлената от слънцето коса беше опъната назад и вързана на опашка. Въпреки чувствената усмивка и намигването сините очи не издаваха какви мисли го вълнуват.

— Лорд Стоук — протръби тържествено лейди Фийдърстоун, — вие сигурно ще присъствате на соарето на Александра тази вечер!

— За нищо на света не бих го пропуснал — отговори Грейсън и дари Александра с поредния загадъчен поглед.

Лейди Фийдърстоун беше готова да запее от радост.

— Убедена съм, че ни очаква много интересна вечер, Александра. Вие сте първата, на чието соаре ще присъства лорд Стоук. — След кокетен поглед към виконта дамата продължи:

— Липсвахте ни, милорд. Надявам се, че през следващите дни ще ви виждаме по-често?

Грейсън се поклони.

— Имах много работа, милейди. Надявам се, че в бъдеще ще съм по-свободен.

Хендерсън се покашля и се намеси в разговора.

— Не бих искал да ви задържам повече, мисис Алистър. Милорд — обърна се той към Грейсън, — ще бъдете ли така любезен да ме придружите до каретата ми?

Грейсън кимна спокойно.

— Разбира се, Хендерсън. Нищо чудно да объркате пътя.

Лицето на Хендерсън беше бледо и напрегнато. Лейди Фийдърстоун местеше поглед между двамата джентълмени с неприкрито възхищение. Беше убедена, че има пред себе си съперници за благоволението на Александра. За разлика от нея домакинята трепереше от ужас.

Дълбокият глас на Грейсън прекъсна мълчанието.

— Позволете да ви кажа две думи, мисис Алистър. — Той прекоси салона с дълги крачки и застана така, че другите да не виждат Александра. Извади от вътрешния джоб на жакета си тясно пакетче и го мушна в ръката ѝ. — Сложи го тази вечер — помоли шепнешком той.

Тя стисна пакетчето и усети вътре нещо твърдо. Грейсън бързо отстъпи назад и се поклони официално.

— Желая ви хубав ден, дами. С нетърпение очаквам новата ни среща. Да вървим, Хендерсън.

Грейсън излезе от салона, без да се обърне. Хендерсън стисна зъби, поклони се кратко пред двете дами и го последва.

— Мили боже! — повтори лейди Фийдърстоун и подскочи, когато входната врата се затръшна. — Двама красиви джентълмени във вашия салон, които буквално се пронизват с погледи заради вас. Вие сте щастливка!

Александра изобщо не се чувстваше щастлива. Разказът на мистър Хендерсън я потресе и в същото време я изпълни с див гняв. Защо Грейсън не ѝ е казал за дяволското си споразумение с капитан Ардмор? Защо допусна тя да се влюби в него?

А що се отнася до капитан Ардмор... Много искаше да го види отново и недвусмислено да му обясни какво мисли за така нареченото споразумение. Разбираше, че той тъгува за загубата на любимия си брат — и тя беше загубила скъпи на сърцето си хора, но той отиваше твърде далеч.

Лейди Фийдърстоун отиде при нея.

— Какво ви даде той?

— Какво? О, това ли... — Александра вдигна рамене. — И аз не знам.

— Веднага отворете пакетчето, глупачето ми!

Александра разкъса хартията и извади черна кадифена кутия. Отвори я и ахна. Лейди Фийдърстоун извика смаяно.

— О, небеса! — въздъхна дамата и сложи ръка на сърцето си.

Върху черното кадифе лежеше диамантена диадема. Камъните светеха като звезди по нощното небе. Обковът им беше съвсем прост, но невероятно красив. А в средата на диадемата, обхванати от ковано сребро, сияеха пет опала, свършено кръгли, всеки с диаметър поне сантиметър и половина. Опалите бяха полирани и изглеждаха безупречно бели.

Александра позна диамантите от грозната огърлица, която някога ѝ беше подарил Тео. Огърлицата, която Грейсън ѝ открадна в нощта, когато се любиха на кораба му. Бижутерът явно е направил нова шлифовка на диамантите. Обаче опалите...

Александра си спомни гласа му, докосването на ръката му. „Притежавам опали, които ще светят в косите ти като полярно сияние.“ Ето ги, сега бяха пред нея.

Лейди Фийдърстоун я погледна укорно.

— Защо не ми казахте, че с виконта сте сгодени?

Александра преглътна мъчително.

— Не сме сгодени, мадам.

Лейди Фийдърстоун пребледня.

— Защо тогава ви прави такъв подарък?

Александра затвори черната кутийка и отговори с добре изиграна небрежност:

— Нямам ни най-малка представа.

Лицето на лейди Фийдърстоун изрази недоверие. Александра знаеше, че приятелката ѝ има остър ум, и въздъхна примирено.

— Внимавайте, мила — заговори поучително лейди Фийдърстоун. — Дамите от обществото имат остър език и са много жестоки. — В следващия миг лицето ѝ се разведри. — О, разбрах! Той иска да ви покаже, че смята да помоли за ръката ви. — Тя притисна ръце до сърцето си и въздъхна — Боже, колко романтично! Вашият съсед, виконтът, да се влюби във вас... и вие в него, нали?

Александра също въздъхна и смачка хартията, в която беше увита кутията с диадемата.

— Безнадеждна любов — промълви едва чуто тя.

Докато новата камериерка Джоан довършваше прическата ѝ, Александра не преставаше да си повтаря тези думи.

Джоан беше най-обикновена млада жена с кестенява коса, събрана в кок на темето. Не говореше много и работеше съвестно. Беше донесла препоръка от една баронеса и една контеса и обясни, че предпочита да работи в малко, спокойно домакинство. Александра я увери, че нейната къща е винаги тиха, рядко идват гости. Дано бог ѝ прости за тази лъжа.

Накитът я очакваше в черната кадифена кутия. Първият ѝ импулс беше да прибере диадемата, но сърцето не ѝ позволи да го стори. Никога не беше притежавала толкова красиво бижу.

Досега не харесваше много диамантите, смяташе ги за студени и твърди. Но бижутерът на Грейсън ги бе шлифовал така, че изглеждаха топли и чисти. Натруфената огърлица, която ѝ бе останала от Тео, се бе превърнала в елегантен, уникален накит. Покойният ѝ съпруг ѝ подаряваше бижута само за да покаже пред обществото, че може да си го позволи. Грейсън обаче бе съумял да придаде на подаръка си нещо много сърдечно, нещо лично за нея. Би било грях да скрие диадемата.

— Ще я сложите ли, мадам? — попита Джоан. Вече беше изразила възхищението си, но изобщо не попита за произхода на накита. Сигурно смяташе, че Александра го е наследила от родителите или от съпруга си.

Александра трепна стреснато.

— Какво? О, не. Едва ли.

Лицето на Джоан изрази разочарование.

— Убедена съм, че ще ви стои много добре, мадам. Имате най-подходящия цвят на косата, за да се създаде прекрасен контраст с камъните.

Преди Александра да е успяла да ѝ попречи, Джоан извади диадемата и я сложи в косите ѝ. Да, камериерката беше права. Опалите святкаха като звезди в тъмнокестенявите къдрици, а диамантите блещукаха като далечни планети и се виждаха само когато светлината падаше върху тях. Гледката беше зашеметяваща.

— Моля ви, мадам, сложете накита. Ще подхожда и на новата ви рокля.

Джоан не знаеше, че Александра умира от желание да сложи диадемата. Грейсън я беше поръчал специално за нея. Наистина кралски подарък.

Но защо, защо? Отначало беше убедена, че той я иска за любовница. Лейди Фийдърстоун обаче твърдеше, че той ще ѝ направи официално предложение за женитба. След разкритията на мистър Хендерсън Александра знаеше, че Грейсън от самото начало е бил честен с нея. Веднага ѝ бе казал, че не може да се ожени за нея, колкото и да му се иска.

В душата ѝ се бореха гняв и болка. Той ще позволи на капитан Ардмор да го убие, повтаряше си тя. Арогантността и гордостта на двамата мъже я вбесяваха. Нима мъжете не съзнаваха колко болка и страдания причиняват на жените и децата си! Трябва да пази гнева си, защото той не позволява на страха ѝ за Грейсън да вземе връх. Ще направи всичко, което зависи от нея, за да му попречи да пожертва живота си. Това дяволско споразумение няма да стане факт. Ще се намеси и ще им даде да разберат.

Александра размишляваше напрегнато. Какви възможности имаше? Дишаше тежко и се гневеше на стегнатия корсет. Забеляза, че

Джоан я наблюдава учудено в огледалото, и се овладя. Взе диадемата и ѝ я подаде.

— Добре, ще я нося. — Гласът ѝ прозвуча напълно спокойно.

Ванеса Феърчайлд застана пред огледалото в спалнята на Александра и поправи тъмните си къдрици. Намери фуркети и закрепил два неукротими кичура. Соарето вече беше започнало. Гостите пристигаха един след друг и каретите бяха задръстили Гросвенърстрийт — всеки кочияш държеше да спре точно пред червения килим, постлан от тротоара до входната врата. Приемният салон беше ярко осветен, свързващите врати към задния салон бяха широко отворени, за да се образува бална зала. Всички килими бяха вдигнати, за да може да се танцува по паркета. Дневната и трапезарията на втория етаж също бяха отворени за гостите. Там имаше достатъчно места за сядане и желаещите можеха да разговарят, да си почиват и да хапнат нещо или да вземат освежителни напитки.

Маги ще дойде с баща си, спомни си Ванеса и се усмихна. Огледа безличната си рокля и усмивката ѝ угасна. Виконтът се гордееше с дъщеря си и искаше да се похвали с нея. Тя трябваше да чака тук, докато бащата на Маги се умори да се занимава с момичето, или докато то се изтощи и пожелае да се оттегли. Не, не съм права, побърза да се поправи тя — вече знаеше, че виконтът обича пламенно дъщеря си, а енергията на малката е неизтощима. Значи ще мине много време, преди Маги да дойде при нея. Тя обаче е примерна гувернантка и ще чака тук възпитаницата си.

Робърт Джейкъбс също присъстваше на соарето. Треперенето на пръстите ѝ го показваше. Той бе поканен като гост и приятел на виконта, но истинската му задача беше да пази Маги. През последните три дни не изпускаше момичето от поглед нито за миг, а това означаваше, че двамата почти непрекъснато бяха заедно.

Усещаше ли той огъня, който пламтеше в тялото ѝ винаги когато беше наблизо? Знаеше ли, че щом го види, сърцето ѝ започва да бие лудо? Разбираше ли, че желанието, което я изгаряше години наред, не отслабва, а непрекъснато се увеличава?

Вероятно не. Той се държеше учтиво и внимателно, когато излизаха, беше много бдителен, а вкъщи се стараше да не пречи на заниманията ѝ с Маги. Момичето обичаше да го вълчи в разговорите

и той отговаряше винаги любезно. Обаче никога не се обръщаше пряко към Ванеса.

Днес за първи път се бе сблъскала отблизо с опасността, която заплашваше момичето. Вече знаеше защо виконтът държи дъщеря му да бъде пазена постоянно. Двете с Маги бяха влезли в голяма книжарница, защото Ванеса искаше да покаже на момичето света на книгите. Както винаги, Робърт беше с тях. След като излязоха от книжарницата, се поразходиха по Бонд стрийт, за да погледат магазините. Внезапно Робърт ги хвана за ръце и бързо ги отведе в тясна, пуста уличка. Скриха се в сянката на голяма къща и зачакаха. Робърт ги пазеше с тялото си от погледите на минувачите по голямата улица. Всички видяха джентълмена, който мина по Бонд стрийт, обръщайки глава наляво и надясно, сякаш търсеше някого в навалищата.

По-късно Робърт им каза, че господинът се нарича Бърчърд и в действителност е опасен пират. Че имал отдавнашна вражда с капитан Финли и не би се поколебал да убие всички роднини и познати на капитана, все едно дали са настоящи или отдавнашни. Не пожела да им каже нищо повече. Дватамата с Ванеса бяха сложили Маги помежду си и я пазеха с телата си. Носът му почти докосваше косата на Ванеса, а тя прегръщаше Маги и се стараеше да гледа в друга посока. Но през цялото време виждаше шията му, чистото, грижливо вързано шалче и брадичката с набола брада. Широкият гръден кош под жилетката се вдигаше и отпускаше бързо и неравномерно. Мъжкият му аромат замая главата ѝ и петте минути, които прекараха в уличката, ѝ се сториха цяла вечност.

Взряна в огледалото, Ванеса попила камеята на шията си. Изглеждаше точно като почтена вдовица, която си печели прехраната като гувернантка на виконт. Сигурно много жени ѝ завидяха. Лорд Стоук изглеждаше забележително добре, но всеки, който имаше очи на главата си, можеше да види, че е влюбен до уши в Александра.

Външността ѝ също беше на уважавана... и застаряваща вдовица. Никой не би заподозрял, че в сърцето си тя е дълбоко емоционална жена, която желае до болка един млад мъж и не е в състояние да мисли за нищо друго, освен за тази забранена страст, уж приключила преди пет години.

Вратата се отвори. Ванеса очакваше Александра и не се обърна. Ала в огледалото се появи образът на Робърт Джейкъбс.

Без да каже дума, той затвори вратата и мълчаливо се вторачи в нея. Погледите им се срещнаха в огледалото. Вероятно бе дошъл да ѝ каже, че виконтът е вече тук и тя трябва да се погрижи за Маги. Той прекоси помещението, но не каза нищо подобно.

Спря на половин метър от нея, но тя не посмя да се обърне.

— Ванеса... — Боже, как трепереше гласът му! — Никога не съм преставал да те обичам.

— Робърт...

— Недей — прекъсна я развълнувано той. — Остави ме да ти кажа, каквото съм решил. Тогавата те обичах и сега те обичам. Нищо не се е променило. Ти сигурно ме смяташ за глупак, но аз те обичам като мъж, не като наивен младеж.

Ванеса въздъхна тихо и стисна до болка студената брошка.

— Мислиш ли, че аз не те обичам?

Тъмните му очи я държаха в плен.

— Според мен ти точно това не искаше да приемеш. Че наистина мога да те обичам като мъж.

Ванеса се обърна като опарена. Една от къдриците, които с толкова мъка беше прибрала назад, падна на бузата ѝ. По дяволите, той беше толкова красив! Тъмната му коса сияеше под светлината на полилея. Тъмнокестенявите къдрици я изкушаваха да зарови пръсти в тях. Само скромният костюм я задържа. Той беше облечен като нея — незабележимо и трезво, за да държи външния свят на разстояние.

— Поисках да си отидеш, защото щях да те погубя — извика отчаяно тя.

— Ти ме погуби — отвърна със същото отчаяние той. — Откакто те напуснах, не съм обичал нито една жена. Опитвах се, бог ми е свидетел, но нищо не се получи.

Засмя се горчиво и сърцето ѝ се сви от болка. Разбира се, че е имал други жени. Не очакваше, че тази мисъл ще ѝ причини такава болка.

— Ако беше свободна, щеше ли да дойдеш с мен? — попита сериозно той.

Ванеса поклати глава.

— Не знам. Аз съм десет години по-стара от теб, забрави ли?

— Това ми е известно — отговори все така сериозно той. — Въпреки това те обичам.

Тя отстъпи крачка назад и се опря на тоалетката.

— Какво да кажа, Робърт?

Тъмните му очи станаха корави.

— Че никога не си ме обичала истински. Че не искаш да ми дадеш надежда. Искам да чуя тези думи, за да се освободя най-после от теб.

Той ѝ предлагаше да сложат край на тази история. Трябваше само да му заяви, че преживяното в Оксфорд не означава нищо за нея. Че самотната съпруга на доцент е решила да се позабавлява с красив студент. Ако каже това, двамата ще станат добри познати и ще загърбят миналото. Ванеса отвори уста с намерението да го освободи веднъж завинаги.

— Обичах те. — Думите изскочиха от устата ѝ, без да е в състояние да ги спре. — Обичах те с цялото си сърце, Робърт. Ти ме научи да се отворя за любовта и да обичам както никога в живота си. Когато те отпратих, едва не умрях. Направих го, защото се страхувах от скандала, който щеше да опетни името ти за цял живот.

Той дишаше тежко, лицето му пламтеше. Протегна ръка, но веднага я отдръпна.

— И какво сега?

Тя помилва студените му пръсти.

— Обичам те — пошепна задавено. — Винаги съм те обичала и никога няма да престана да те обичам.

Той я погледна втренчено и простена от облекчение. Гневът и желанието, твърде дълго затворени в сърцето му, си пробиха път навън. Сграбчи я почти грубо и я притисна към себе си. Ванеса въздъхна и затвори очи. Загърби безнадеждността и се предаде на желанието. Търсещата му уста намери меките, податливи устни и ги завладя завинаги.

Горе-долу по същото време Грейсън влезе в салона подръка с дъщеря си. Маги беше пременена в нова рокля от светлочервена коприна, избрана от мисис Алистър. Черната ѝ коса беше укротена от мисис Феърчайлд, сплетена на плитки и вързана с панделки. В залата цареше оживление. Светлината на полилеите хвърляше по паркета червеникави отблясъци. Зад изкусно аранжирани палми свиреха

цигулари. Посрещна ги Джефри, много горд с новата си ливрея и прясно напудрената перука.

— Негово благородие виконт Стоук и почтената мис Маги Финли! — оповести гръмко той и Грейсън подскочи.

Всички присъстващи без изключение се обърнаха към вратата. Мъже и жени вдигнаха лорнети и монокли, разговорите замряха. Даже цигулките замлъкнаха. Грейсън и Маги останаха на прага, за да дадат възможност на гостите да ги разгледат в подробности.

Някои зяпаха Грейсън с доброжелателно любопитство, други го оглеждаха жадно и побутваха съседите си с лакти. Дамите криеха усмивките и почервенелите си лица зад ветрилата. Масивната мисис Уотърс приглади гарвановочерните си коси и му хвърли усмивка, която недвусмислено казваше: „Ела и ме вземи, диви пирате!“ Грейсън потисна тръпката, която премина по гърба му, и се поклони учтиво пред гостите.

Остана много разочарован, защото Александра не се виждаше никъде. Забеляза няколко джентълмени, които херцог Сейнт Клер му беше представил в клуба, но нито една позната дама — с изключение на мисис Уотърс, разбира се. Теоретично принадлежеше към това общество, но в действителност беше чужденец. Бе обиколил света, познаваше екзотични и съвсем обикновени хора, моряци от военни и търговски кораби, англичани и французи, немци, американци, холандци, италианци, даже китайци и индийци. За разлика от хората по света, свикнали да се срещат с непознати, които се държаха учтиво и криеха чувствата си, гостите на Александра го зяпаха с неприкрито любопитство, което граничеше с грубост. Тук беше тяхна територия, а той бе натрапник. Да, те го бяха пуснали да влезе, но тепърва щяха да преценяват дали да го приемат, или само да го търпят.

Единственият му близък познат в залата беше Алън Хендерсън, който стоеше до камината с чаша в ръка и го посрещна с ироничен поглед.

Тъкмо когато Грейсън се обърна да попита за Александра, Джефри възвести влизането на херцог Сейнт Клер. Херцогът се усмихна сърдечно на Грейсън и му подаде ръка.

— Радвам се да ви видя, Стоук.

Херцогът беше облечен по най-новата мода, каквато му я беше обяснил шивачът му. Тъмен костюм, бяла вратовръзка и яка, копринени

чорапи и обувки с високи токове. Шивачът на Грейсън настояваше да му ушие точно такъв костюм — най-добре не само един, а поне шест. Грейсън се противопостави категорично и си поръча само обикновени жакети и панталони. И без това носеше главно кожени панталони, ризи без яки и дълги палта, заяви твърдо той. Най-сетне шивачът се примири, че няма да постигне успех, и направи, каквото се искаше от него.

Херцогът поздрави Маги с изискана учтивост, тя се изкиска развеселено и направи прелестен реверанс.

— Тук ли е мисис Алистър? — осведоми се уж небрежно Грейсън, докато се разхождаха из салона. — Предполагам, че приема гостите горе. Да отидем там. Искам да я поздравя.

Качиха се заедно по стълбището, украсено със златни и сребърни ленти. От стенните лампи и кристалните полилеи висяха ивици златен сатен. На всяка площадка бяха поставени високи свещници, също украсени с ленти. По стълбата се точеше неспирен поток от хора. Това беше светът на Александра — елегантен и блестящ. Навсякъде светлина — топла, дружелюбна и мека като усмивката ѝ.

Грейсън си спомняше как като момче провираше глава между перилата, за да види майка си в елегантна, украсена с дантела копринена рокля, как поздравява многобройните гости. Помнеше колко се гордееше с красивата си майка, с уважението, което ѝ оказваха. От време на време тя вдигаше глава и весело му намигваше. Тази игра беше само между тях и двамата ѝ се наслаждаваха. Грейсън винаги съумяваше да избяга от строгата си бавачка, за да види майка си.

Сега погледна към мястото, където стоеше домакинята, и видя Александра, облечена в злато и сребро. Спомените от детството избледняха и бързо изчезнаха.

Маги стисна ръката му.

— Мисис Алистър е неземно красива.

Точно така. Това беше правилното определение. Божествена красавица. Роклята в златни и сребърни тонове оставяше раменете открити, но деколтето не беше много дълбоко. Лебедовата шия бе подчертана със златна сатенена панделка. Червено-кафявите къдрици бяха хванати на тила с широка шнола и падаха по раменете ѝ. А в косите ѝ блестяха като бели звезди неговите опали. Точно както очакваше.

Опалите му бяха подарък от един сиамски принц. От благодарност, че е спасил отвлечената му годеница.

А сега ги носеше Александра. Сърцето му ускори ритъма си, в слабините му нахлу горещина. В този миг осъзна, че Александра запълва място в сърцето му, за което досега не беше подозирал, че е

празно. Самотата на изминалите години изчезна, сякаш никога не бе съществувала.

— Тя е може би най-елегантната дама във висшето общество — промълви възхитено херцогът.

— Искам един ден да бъда като нея — каза сериозно Маги.

— Поздравявам ви, мис Финли. Избрали сте най-добрия образец.

Грейсън не каза нищо. Беше съгласен и с двамата, но не можеше да забрави, че името на херцога стоеше на първо място в списъка на Александра, а след него имаше само кръстчета и удивителни. Проклет да е! Как така Александра не бе открила у Сейнт Клер нито един недостатък? Грейсън стисна зъби. Щеше да издебне момент, когато херцогът застане близо до парапета, и да го бутне... съвсем случайно, разбира се.

Обаче Александра носеше опалите. Неговите опали. Дали в списъка ѝ имаше знак за притежаването на скъпоценности?

Напредваха бавно, защото гостите преди тях се спираха за дълго при домакинята. Появиха се обаче много хора, които искаха да бъдат представени на Грейсън.

— Много се радвам да се запозная с вас — изрече, заеквайки, млад мъж с невинни сини очи и дружелюбна усмивка.

— Мистър Бартоломю — представи го херцогът.

Грейсън стисна ръката на младежа и го изгледа остро. И той беше в списъка на Александра.

Всички потенциални кандидати бяха поканени на соарето. Представиха му мистър Харингтън, мистър Уесли и лорд Хилдебранд Калдикот, който бе станал свидетел на целувката на Хендерсън. Всеки от джентълмените беше около трийсетгодишен, добре облечен и грижливо поддържан. Всички знаеха наизуст учтивите фрази, които в момента бяха на мода. Говореха шеговито за коне и спорт и поздравяваха учтиво всяка дама.

Грейсън имаше чувството, че никога не е общувал с по-скучни и досадни хора. Всяка дреболия у тях беше изпитана и това беше най-лошото.

Най-сетне изкачиха стълбището. Прекрасната домакиня стоеше редом с лейди Фийдърстоун и джентълмен на средна възраст — вероятно лорд Фийдърстоун. Двамата се държаха като компаньонки и

помагаха на Александра да поздравява гостите. Грейсън изписа на лицето си усмивка. Най-после, най-после застана пред нея.

Тя го погледна предизвикателно изпод полуспуснатите си мигли. В кафяво-зелените очи святкаше гняв. Какво ставаше с нея? Той спря и опашката зад него зачака нетърпеливо.

— Възхитен съм, мисис Алистър — заяви делово, намигна ѝ дръзко и поднесе ръката ѝ към устните си.

— Лорд Стоук. — Александра се опита да издърпа ръката си.

— Вашата красота е уникална, мисис Алистър — пошепна той. — По-заслепяваща от всеки скъпоценен камък.

Александра вдигна вежди, сякаш искаше да каже: „Какви ги вършиш!“, и отново се опита да освободи ръката си. Напразно. Обърна се към Маги и я дари със сърдечна усмивка.

— Много се радвам да те видя, Маги. Иди да хапнеш нещо в трапезарията.

Маги направи грациозен реверанс, както я бе научила мисис Феърчайлд, и Александра се усмихна зарадвано.

Грейсън обаче бе удостоен със заплашително смръщване. Опита се да си спомни дали при последната им среща е направил нещо, което я е разсърдило, но не се сети дори за дребно провинение. Въпреки това тя го гледаше презрително. Е, поне беше сложила диадемата. Нима е забравила как ме целуваше и милваше? — запита се безпомощно той. Притисна пръстите ѝ и пошепна дрезгаво:

— Мисля, че намерих най-хубавото място в тази къща.

Александра се намръщи още повече.

— Дайте шанс и на другите, Стоук — намеси се добродушно херцогът и протегна ръка. — Мисис Алистър.

Александра изтръгна ръката си от хватката на Грейсън и се усмихна сияещо.

— Ваша светлост.

Херцогът се поклони.

— Нашите сърца въздишат от задоволство при вида ви, мисис Алистър.

Тя се изчерви и усмивката ѝ стана още по-широка.

— Много сте мил.

Грейсън извъртя очи.

— Както виждате — продължи херцогът, който не бе забелязал нищо, — Грейсън и аз сме заплениени от красотата ви. Ала вече разбрахме, че ще трябва да се задоволим с хапките и шампанското в трапезарията. Ще пием за ваше здраве, милейди — заключи той и ободрително тупна Грейсън по рамото. — Тръгвайте, Стоук, да освободим място за следващите клетки обожатели.

Грейсън хвърли многозначителен поглед към опалите, святкащи в кестенявите коси, и се усмихна. Александра се изчерви до корените на косата си.

Вече можеше спокойно да я остави и да отведе Маги в трапезарията. Чу как мистър Бартоломю поздрави Александра и неволно се засмя на заекването му. Бедничкият изглеждаше много смутен.

— Много, много се радвам да ви намеря в добро здраве, мисис Алистър.

Когато отново се смеси с гостите в голямата зала долу, настроението му беше паднало под нулата. Обществените правила да вървят по дяволите, повтаряше си вбесено той. Уж всички са дошли да говорят с Александра, но никой няма право да остане при нея повече от минута. Той искаше много повече от това. Искаше да прекара с нея всички оставащи минути от живота си.

Вместо това трябваше да се задоволи с компанията на херцога. Цяла вечер ли щеше да му виси на шията? Жалък заместител. Поне Маги се забавляваше. Бъбреше неспирно и хвалеше мисис Алистър и декорациите. По някое време влязоха в трапезарията.

Закуските, подредени във фини порцеланови чинии и върху метални плата, бяха подбрани и аранжирани с много вкус. Маги пусна ръката на баща си и започна да обикаля масата с жадно святкащи очи. Един млад джентълмен сложи няколко бадемове сладки в една чинийка и ги отнесе на нацупена млада лейди, седнала в един ъгъл. Седна до нея и я загледа с обожание. Дамата си взе сладка и я задъвка бавно, без да му благодари. Маги явно бе видяла всичко, защото също си взе бадемова сладка и успешно изимитира поведението на дамата.

Херцогът ядеше сандвичи. Грейсън огледа внимателно бадемовата сладка, която беше сложил в чинийката си.

— Радващо е, че мога да се наслаждавам на хубаво ядене, без преди това да го проверявам за червеи — отбеляза ведро той.

Херцогът се задави и се закашля.

— Мили боже, какви са тези приказки, Стоук? — Ала като видя усмивката на Грейсън, избухна в смях. — Май не ви е много приятно, че станяхте сухоземен плъх.

— Чувствам се странно — призна Грейсън. Липсваше му свежият морски вятър, скърцането на платната, люлеенето на кораба под краката му. Колко приятно би било да покаже своя свят на Александра, да слязат заедно в някое екзотично пристанище... Но трябваше да мисли за Маги.

— Знам, че в Лондон няма такива приключения. — В гласа на херцога звучеше съжаление. — Най-много някой да заложи цялото си имущество на карти или на зарове.

— Аз предпочитам зарове. Разчитам на случайността. Е, понякога им слагат тежести, но умният мъж го забелязва навреме.

Херцогът се усмихна несигурно.

— Знам няколко салона, където ще ви посрещнат с добре дошъл. За съжаление повечето не се ползват с добро име.

Грейсън отпи глътка шампанско.

— Зарове и лоша слава? Звучи интересно.

Изисканият херцог, продукт на богат дом, на Хароу и Кеймбридж, винаги пазен и щаден, нямаше представа какви скандални места е опознал Грейсън по време на пътешествията си. Между тях имаше и такива, в които не би посмял да влезе дори изпечен негодник като Бърчърд.

— Ако нямате нищо против, след като изпълним обществените си задължения тук, ще се оттеглим в Сейнт Джеймс — предложи херцогът. — Ще ви покажа едно ново място, където без задръжки можете да се отдавате на страстта си към заровете. Има обаче и други... атракции.

Грейсън кимна безстрастно. Беше чувал за игралните салони в Сейнт Джеймс и другаде, но все още не беше посетил нито един. Беше заплашил офицерите си, че лично ще ги пребие с кожения си камшик, ако чуе, че някой е играл хазарт. Пристанищните кръчми бяха едно, докато играта с изискани господа беше съвсем друго. Хората му рискуваха да изгубят всичко спечелено с пот на челото. Нямаше никакво желание да откупува офицерите си от затвора за длъжници или да ги спасява от дуели.

— Мога и тук да ви разкажа каквото знам — отговори равнодушно той.

Херцогът се огледа неспокойно. Стояха в сравнително спокойно ъгълче, далеч от Александра и обожателите ѝ.

— Хайде да потърсим уединено местенце — предложи той.

Грейсън едва забележимо поклати глава.

— Гостите ще се питат за какво разговаряме така оживено. Просто стойте и ме слушайте.

Говорейки спокойно, сякаш водеше най-обикновен светски разговор, той уведоми херцога за дюкяна на Марилебон стрийт и го убеди, че кралят е бил откаран на кораб, очакващ го в средата на Темза.

— Мога да наредя да претърсят магазинчето и да разпитат собственика — предложи херцогът.

— По-късно. Момичето каза няколко имена, докато се опитваше да впечатли един английски клиент с френската си изисканост. Аз познавам хората, за които става дума, и поръчах да ги следят. Щом ви дам знак, ще пратите вашите агенти да претърсят всички кораби по Темза.

Сейнт Клер кимна мрачно.

— Трябва да го намерим в най-скоро време, Стоук. Новината за изчезването му не може вечно да се пази в тайна.

— Дайте ми един ден — помоли Грейсън. — Ако до утре не намеря мястото, където го крият, ще го предоставя на вас.

Мисълта, че херцогът ще мобилизира кралската флота да претърси всички кораби по Темза, никак не му харесваше. Собственият му кораб също беше там, а той не искаше Адмиралтейството да знае какво точно има в трюмовете. Никой не знаеше за тайните помещения, които предлагаха достатъчно място за контрабандна стока. Маги можеше да спечели с „Маджести“ цяло състояние и той не искаше да проваля тази възможност.

В този миг в помещението влезе Хендерсън и се огледа. Златните рамки на очилата му святкаха. Разговаряше оживено с лорд Хилдебранд Калдикот.

— Сейнт Джеймс ли казахте? — попита Грейсън малко по-високо от обикновено.

Херцогът веднага разбра.

— Там ще се съберат обичайните хора — отговори със същия тон той. — Момчетата ще се радват да се запознаят с вас.

Хендерсън се приближи. Явно се чувстваше добре в компанията на Калдикот. Сякаш можеше да се сприятели с всеки лондонски джентълмен. Да, Грейсън беше готов да признае, че това е светът и на Хендерсън. И той като херцога знаеше наизуст правилата за поведение в обществото, според които неизреченото имаше не по-малко значение от произнесеното на глас.

Хендерсън сигурно ще посрещне с радост предложението на херцога да отидат в игрален салон, каза си презрително Грейсън. Самият той обаче нямаше никакво желание да общува с каймака на лондонското висше общество, докато то се смесва с простия народ. Знаеше, че дамите там също са елегантно облечени и знаят как да се харесат на джентълмените. Шикозни и скъпи — точно както ги предпочиташе Хендерсън. Да върви там и най-после да остави Александра на мира, каза си раздражено Грейсън.

Кимна на Хендерсън и го представи на херцога. Забеляза, че лейтенантът на Ардмор е прикрил сините петна по лицето си с дебел пласт пудра, и се изсмя злобно. В погледа, който Хендерсън хвърли към него, имаше нещо като страх и това го зарадва още повече.

Когато Сейнт Клер, Хилдебранд и Хендерсън започнаха да се хвалят с високопоставените си познати, Грейсън реши да се поразходи. Взе си чаша шампанско от таблата, която разносяше лакеят, и си напомни, че е тук, за да внимава за Александра и да държи под око Хендерсън, в случай че Ардмор отново е замислил нещо, например повторно отвличане. Освен това не можеше да се нагледа на Александра, толкова прекрасна в роклята си от злато и сребро, с неговите опали в косите. Можеше да стои и да я гледа цяла нощ. Защо пък да не остане още малко, след като си отидат и последните гости...

Във всеки случай тя не се интересуваеше особено от обожателите си. Те твърдяха, че поканата ѝ е голяма чест за тях, а после се заговаряха за коне и спорт и забравяха за Александра. Защо тя толкова държеше да се омъжи за някой от тях? Дявол да го вземе!

Неговото име също беше в списъка. Хрумна му нещо, но не беше сигурен дали Александра ще го одобри. Ако подхване работата както трябва, няма да ѝ остави възможност за избор. Но тя ще получи,

каквото иска, а той най-сетне ще намери спокойствие — доколкото това изобщо беше възможно, когато тя е наблизо.

— Простете, лорд Стоук...

Грейсън се стресна и вдигна глава. Пред него стоеше джентълмен със сребърносива коса и спокойно, дружелюбно лице. Вдигна ръка, сякаш искаше да се здрависат, но после я сви в юмрук и я отпусна.

— Извинете, че ви заговарям, без да съм бил представен. Името ми е Гордън Крауфорд.

Сивите очи измериха Грейсън с внимателен поглед. Джентълменът явно очаква да знам името му, каза си учудено виконтът и протегна ръка.

— Мистър Крауфорд.

Джентълменът пое ръката му с видимо колебание.

— Значи не си спомняте за мен?

— Не.

— Няма значение. Тогава бяхте още дете. Толкова... — Той се запъна и впи поглед в лицето на Грейсън — ... толкова приличате на майка си.

Сърцето на Грейсън направи огромен скок.

— Познавали сте майка ми?

— Да. Тя беше... много скъпа приятелка. Преди много години.

В сърцето на Грейсън пропълзя леден студ. Напрягна се, но не можа да си спомни нито лицето, нито гласа на този мъж. Въпреки това знаеше кой е Крауфорд. Забеляза консервативната елегантност на фрака му, гладката сива коса и тъгата в погледа му.

— Вие сте любовникът на майка ми — каза рязко той.

В погледа на Крауфорд светна упорство.

— Да — отговори твърдо.

Грейсън сведе очи, за да скрие мислите си. Една връзка с миналото, изникнало така внезапно пред него. Не се учудваше, че майка му е имала любовник. Бедната жена се нуждаеше от утеха, защото баща му беше брутален тиран. Отново погледна Крауфорд. Старият джентълмен не изглеждаше смутен, точно обратното, беше предизвикателен.

— Обичахте ли я?

— Да. Дълбоко и искрено. — Въздъхна тихо и добави: — Вие имате нейните очи.

Грейсън кимна.

— Тя никога не е говорила за вас.

— Не съм и очаквал. Тя се страхуваше до смърт от баща ви.

— И имаше всички основания — горчиво потвърди Грейсън.

— Защо ме заговорихте?

— Не знам. — Крауфорд очевидно се колебаеше. — Може би защото искам да се запозная със сина й... Вие сте единственото, което остана от нея. Много искам да знам дали й приличате по характер.

Грейсън преглътна мъчително. В сърцето му се бореха гняв и тъга. Гневът взе връх.

— Ако наистина сте я обичали, защо не й помогнахте? — попита злобно той.

Мистър Крауфорд го погледна стъписано.

— С какво право да се меся? Тя беше съпруга на баща ви! Какво бих могъл да направя?

— Да я откраднете — отговори беззвучно Грейсън. — Да я отведете далече от мъжа й. На другия край на света.

— Да предизвикам скандал? Да й отнема честта? Как да й причиня това? Позорът щеше да се отрази и върху вас. Щяхте да страдате до края на живота си.

— Може би, но поне майка ми щеше да е жива.

Двамата мъже се гледаха втренчено.

— Значи той я е убил. — Тихите думи на Крауфорд не бяха въпрос.

— Да. Застреля я.

Крауфорд затрепери като лист.

— Пред очите ми — заключи безмилостно Грейсън.

Крауфорд изохка ужасено.

— Мили боже! Наистина ли сте били там?

Спомените, които не преставах да преследват Грейсън след ужасното събитие, го заляха като приливна вълна. Усети острата миризма на барут, чу писъците на слугините пред вратата на салона, видя как майка му смаяно докосна червеното петно на гърдите си. Тъжният, объркан поглед на сините очи се впи в лицето на Грейсън малко преди майка му да рухне.

Беше Великден. Грейсън се бе върнал от Итън в дома на родителите си в Глостършир. Следобед слезе при майка си в салона по нейна молба. Тя го посрещна с усмивка и дори се осмели да го прегърне, защото бяха сами. Грейсън никога не забрави как се бе почувствал като щастливо дете.

Ала щастието се пръсна на хиляди парченца, когато баща му нахлу в салона откъм градината. Беше излязъл на езда и носеше пистолетите си. Много обичаше да стреля по гъски, все едно дали беше ловен сезон или не.

Арчибалд Финли затвори вратите и заповяда на сина си да се отдалечи от жена му. После, както се случваше почти всеки ден, започна да ругае съпругата си, че се отнасяла неестествено със собствения си син. Сега Грейсън беше наясно кое е било неестественото: че баща му забраняваше на майка му да показва своята привързаност на сина си, защото щял да се размекне. Налагаше се майка му да се промъква тайно в детската стая, за да го прегърне поне веднъж на ден, а по-късно си уговаряха тайни срещи, за да могат да си говорят.

Този път обаче Арчибалд Финли не се задоволи с ругатни. Първият изстрел повали майката на Грейсън. Вторият беше предназначен за момчето, но Грейсън, побеснял от отчаяние и мъка, се нахвърли върху баща си и се опита да му отнеме оръжието. Успя и натисна спусъка. Куршумът улучи Арчибалд Финли право в сърцето.

Грейсън дълго време отказваше да си спомни случилото се, но сега виждаше сцената съвсем ясно. Помнеше как сложи изстиващия

пистолет в ръката на баща си и падна на пода до него. В следващия миг слугите разбиха вратата и нахлуха в салона. Той им обясни, че се е хвърлил върху баща си, за да му отнеме оръжието, и пистолетът е гръмнал.

Слугите повярваха в историята му, но Грейсън и до днес не беше сигурен дали лакеят, който влезе пръв, не е видял как той слага пистолета в ръката на баща си. След разпитите и двойното погребение Грейсън избяга от Англия и се върна едва преди няколко месеца. Заради Маги.

— Прав сте — пошепна съкрушено Крауфорд. — Трябвало е да се намесея.

— Това е минало. — Грейсън постепенно си припомни, че се намери в елегантната трапезария на Александра, и се опита да прогони призраците. — Тогавя вие не бяхте там, но аз бях срещу него и не успях да го предотвратя!

Той произнесе думите задавено и прокле наум Крауфорд, че е събудил отдавна погребани спомени.

— Аз ви търсих — обясни глухо джентълменът. — Много дълго ви търсих. Мислех си, че мога да се погрижа за вас... заради нея.

Грейсън се усмихна иронично.

— Нали сега няма да чуя някое драматично разкритие... например че сте моят рожден баща?

Крауфорд не се усмихна, само поклати глава.

— Когато се запознах с майка ви, бяхте на седем години.

— Жалко. Познавам ви едва от десет минути, но ви харесвам много повече, отколкото някога съм харесвал баща си. Нямало е как да ме намерите, защото заминах много далеч. Само няколко дни след погребението се наех на търговски кораб, който отплава за Индия.

— Никой не може да ви укори, че сте избягали. Сигурно сте обезумели от страх. Питам се само... — Джентълменът направи кратка пауза. — Защо се върнахте едва след двайсет години?

Грейсън замислено въртеше чашата шампанско между пръстите си.

— В действителност нямах никакво намерение да се връщам.

— Получихте титла. Това ли ви накара да промените решението си?

— Не. — Грейсън се обърна към Маги. Тя си бе хапнала добре и разглеждаше таблата с искрящо шампанско, внесена от един лакей. Грейсън улови погледа ѝ и ѝ махна да дойде при него. — Маги, мила, ела тук, искам да те представя на един човек.

Момичето се подчини. В погледа му светна любопитство. Грейсън я побутна да излезе напред и сложи ръце на раменете ѝ.

— Лорд Крауфорд, това е Маги, моята дъщеря. — Гласът му преливаше от бащинска гордост. — И най-важната причина — добави многозначително той.

Маги може би остана учудена от последната забележка, но не допусна това да се забележи. Направи грациозен реверанс и протегна ръка.

— Много се радвам да се запозная с вас, мистър Крауфорд.

Възрастният джентълмен се усмихна трогнато и стисна ръката ѝ.

— Боже, колко прилича на майка ви!

Грейсън кимна. Самият той остана много изненадан, когато за първи път погледна Маги в лицето и видя очите на майка си. Момчето Грейсън не бе успяло да спаси своята майка, но мъжът Грейсън можеше да закриля Маги и щеше да го направи, независимо кой се опитва да му попречи.

— Аз бях приятел на баба ви — обясни с треперещ глас Крауфорд.

Маги изглеждаше много заинтересувана.

— Наистина ли? Някога трябва да ми разкажете за нея. И на татко, разбира се. Какво ще кажеш, татко, да поканим господина на чай? Мисис Алистър и мисис Феърчайлд ме учат да поднасям чая на гостите. Мисля, че вече се справям доста добре.

Крауфорд кимна с надежда.

— С удоволствие бих дошъл у вас, мис Маги.

Грейсън го наблюдаваше замислено. Дали, ако разговаря с този човек за миналото, ще намали, или ще увеличи болката си? От друга страна, Маги явно го беше харесала от пръв поглед, а Крауфорд виждаше в нея голямата си любов. Грейсън бягаше от спомените за майка си, но сега разбра, че е длъжен да разкаже на дъщеря си каква е била баба ѝ. А Крауфорд сигурно ще се справи много по-добре от него.

Преди да намери думи за отговор обаче се случи нещо, което промени рязко хода на вечерта и превърна соарето на Александра

Алистър в най-благодатната тема за разговор през следващите няколко сезона. Грейсън погледна над лявото рамо на Крауфорд и видя Захария Бърчърд, който с чаша шампанско в ръка влезе преспокойно в трапезарията.

Проклятие!

Хендерсън и херцогът вече не бяха наблизо. В трапезарията бяха останали само едно младото момиче, усърдният му обожател и един възрастен джентълмен, явно решил да опита от всички вкуснотии на масата.

Грейсън остави чашата си и бутна Маги към Грейсън.

— Остани при него и не мърдай, чуваш ли!

Прекося стаята, питайки се какви оръжия носи у себе си. Май само малката кама в ботуша. Смъртоносно оръжие, но само като последно средство, неподходящо за атака. Пристъпи спокойно към бюфета, махна свещите от един сребърен канделабър и го взе със себе си.

Бърчърд се изкачваше по стълбата. Не бързаше, но сърчно се промушваше между гостите. Александра все още стоеше на горната площадка и поздравяваше новодошлите. Бърчърд скоро щеше да стигне до нея.

Хендерсън се намираше в салона, който беше съвсем близо до стълбата, но стоеше с гръб и сигурно не бе забелязал Андерсън!

Бившият пират трепна и се обърна. Грейсън вече бързаше към стълбата. Хендерсън веднага видя Бърчърд и лицето му побеля. Извини се бързо на събеседниците си и забърза нагоре с ръка в джоба на жакета. Сигурно носеше пистолет, но не би могъл да го използва тук. Опасността да улучи някого от изненаданите гости или, не дай си боже, Александра беше твърде голяма.

Грейсън разбута стоящите на опашка. Бърчърд вървеше целеустремено, следван по петите от Хендерсън. Хората по стълбата пречеха на Грейсън на всяка крачка.

Бърчърд спря пред Александра. Тя го позна и смаяно отвори уста.

Грейсън извика задавено. Отново си спомни убийството на майка си. Но този път на пода се свлече Александра и корсажът ѝ се обагри в червено. От гърлото му се изтръгна грозно ръмжене.

Бърчърд мина покрай Александра и изведнъж се затича. Грейсън отчаяно се втурна нагоре и стигна до горната площадка едновременно с Хендерсън. Бърчърд бръкна в джоба на жакета си и извади пистолет.

Лейди Фийдърстоун го видя първа и изпищя пронизително. Гласът ѝ отекна в цялата къща. Дамите наоколо също се разпищяха, няколко джентълмени започнаха да ругаят с доста неприлични думи. Останалите гости се втурнаха към стълбището да видят какво става.

Бърчърд се обърна рязко и се прицели в Грейсън, застанал на сред площадката. Черните му очи святкаха студено и безмилостно.

— Грейсън! — Александра се хвърли към него и го блъсна с всичка сила. Той се удари в Хендерсън, който от своя страна падна върху друг джентълмен. Получи се ефектът на доминото и когато Бърчърд стреля, всички бяха паднали на пода. Куршумът се удари в една статуя зад тях. Мраморът се натроши на парченца, които се посипаха като дъжд върху стоящите долу гости.

Хендерсън се изправи пръв. Грейсън го последва и бързо вдигна Александра.

Бърчърд им обърна гръб и се затича към следващата площадка. Александра се втурна след него, но Грейсън я задържа. Тя го блъсна отчаяно.

— Мисис Феърчайлд е горе!

Грейсън изруга и бутна Александра в грижовните ръце на лейди Фийдърстоун. Дватамата с Хендерсън забързаха след негодника. Когато Бърчърд стигна горе, те бяха още на първата площадка.

В същия миг се отвори една врата и на прага застана лейтенант Джейкъбс. Абсолютно гол, но въоръжен с извита сабя. Бронзовото тяло блестеше от пот, дългите тъмни коси падаха по лицето и раменете му. Няколко дами се свлякоха в безсъзнание.

Бърчърд остана много изненадан от появата на младия лейтенант. Джейкъбс го нападна, без да се забави нито миг, докато Грейсън и Хендерсън тичаха на помощ и си пречеха един на друг. Бърчърд заби рамо между двамата и успя да се освободи. Грейсън замахна и го удари с канделабъра. Бърчърд се олюля, но успя да се задържи на крака.

Хендерсън извади пистолета си, но любопитните гости вече бяха блокирали стълбищната площадка.

— Как, по дяволите, го оставихте да стигне чак до горе? — изрева ядно Джейкъбс, очевидно забравил, че е съвсем гол.

Бърчърд грабна мисис Тейтли, която стоеше най-отпред, завъртя я и я метна към Хендерсън. Нали си беше джентълмен, той побърза да я улови и с това даде възможност на негодника да избяга.

Грейсън нямаше неговите скрупули. Врълетя с вдигнат канделабър и грубо отстрани нещастната млада дама, която Бърчърд изпрати насреща му. Тя изпищя и двама млади джентълмени ѝ се притекоха на помощ.

Гостите от мъжки пол най-сетне бяха проумели какво става и бързаха да скрият дамите на сигурно място. Някои се опитаха да спрат Бърчърд, но пиратът беше много бърз и се извиваше като змия между нападателите, докато едрият Грейсън не намираще пролука.

Бърчърд стигна отново до Александра и нещо блесна в ръката му. Александра се хвърли да го спре.

— Недей!

Викът на Грейсън заглъхна в навалищата. Блесна острие на нож и по балната рокля на Александра потече кръв. Тя се погледна стреснато, после пребледня и се свлече на земята. Бърчърд се наведе и изтръгна диадемата от косата ѝ.

Лейди Фийдърстоун се втурна да помогне на Александра, а лорд Фийдърстоун се нахвърли върху пирата. Той се покатери на парапета, залюля се предизвикателно и скочи на пода на приемната. Гостите се разбягаха в паника.

Хендерсън профуча покрай Грейсън, скочи върху парапета и полетя надолу, за да преследва беглеца.

Още някой мина като вихър покрай Грейсън. Джейкъбс, размахващ сабята, междувременно навлякъл бели памучни долни гащи, които бяха залепнали за тялото му и не скриваха слабините му. Той се спусна по стълбите и гостите с готовност се разделиха да му направят път. Десетина дами и един слабичък джентълмен паднаха в несвяст.

Александра лежеше на горната площадка. Кръв течеше по роклята и вече беше напоила корсажа. Грейсън захвърли безполезния канделабър и коленичи до нея. Сърцето му примираше от страх.

Тя го погледна и лицето ѝ се изкриви от болка. Беше получила дълбока рана под лакътя, точно на мястото, където свършваше ръкавът. Кръвта изтичаше на тласъци, пръскаше по роклята и вече беше образувала малка локва на пода.

— Грейсън — пошепна немощно тя, — той взе опалите. Много съжалявам.

Грейсън помилва разрошената ѝ коса и извади един фуркет от мястото, където Бърчърд бе изтръгнал диадемата.

— Спокойно, сърце мое, не мърдай. — Повдигна внимателно ръката ѝ и се помоли кръвта да спре по-скоро, но това не стана. Негодникът явно бе улучил артерията.

Грейсън свали вратовръзката си и макар че трепереше от страх за живота на Александра, съобрази точно какво трябва да направи. Откъсна дантелата на ръкава ѝ и го набра нагоре. При това докосна ръката на лейди Фийдърстоун и за миг вдигна глава. Дамата изглеждаше на прага на припадъка. Лицето ѝ беше смъртнобледо.

— Донесете кърпи! — заповяда Грейсън. — Повикайте камериерката на Александра. Трябва да спра кръвенето!

Лейди Фийдърстоун стана веднага и дори не се опита да коментира заповедта му. Браво на дамата, помисли си Грейсън. Когато тя се отдалечи, съпругът ѝ зае мястото ѝ.

— По-добре оставете раната да кърви. Така ще изтече лошата кръв.

Грейсън преглътна напирания на езика му остър отговор. Стегна вратовръзката над лакътя на Александра и я върза на моряшки възел. Александра изохка от болка.

— Знам, че те боли, любов моя, но това ще ти помогне — увери я той.

Усети бързия ѝ пулс под пръстите си и се обнадежди. Александра се опита да раздвижи ръката си, но бързо загуби чувствителност. Обаче кръвта спря да тече.

Някой извика тихо над главата му и той се надигна. Жена на средна възраст с облекло на камериерка падна на колене до Александра.

— Мадам! — изпъшка задъхано тя.

Грейсън грабна кърпите, които беше донесла камериерката, и ги притисна върху раната. Александра затвори очи.

— Трябва да останеш будна, сърце мое — помоли той.

— Дайте ѝ лауданум — предложи някой. Чуха се гласове, които го подкрепиха, но Грейсън не им обърна внимание. Докосна ръката на лорд Фийдърстоун и помоли:

— Идете в съседната къща и повикайте слугата ми Оливър. Кажете му какво се е случило. Само той може да се справи с раната.

— По-добре да повикаме лекар — възрази лордът.

Жена ти има повече ум в главата си, ядоса се Грейсън.

— Оливър е хирург. Знае повече от лекарите. Доведете го.

— Аз ще ида — проговори задъхан глас и Грейсън видя Хендерсън, с бяло лице и изкривени очила.

— Добре. Побързайте.

Хендерсън хвърли бърз поглед към Александра и забърза по стълбата.

След минута се появи Джейкъбс. Следваха го херцогът, лорд Хилдебранд Калдикот и мистър Бартоломю.

— Избяга, сър — изпъшка Джейкъбс и притисна сърцето си. — Влезе в градината и просто изчезна.

Грейсън изхъмка недоволно.

— Как можахте да го изпуснете! Хендерсън вървеше по петите му!

Джейкъбс поклати глава, видимо неспокоен.

— И аз не знам. Не го видях да минава през вратата. Една лейди стоеше точно там и каза, че никой не бил излизал. Бърчърд удари Хендерсън, скочи в тъмното и изчезна, просто се стопи във въздуха.

Грейсън изруга грозно. Още една дама припадна.

— Може би се е покатерил през зида — предположи херцогът. — Не видях накъде тръгна, след като просна мистър Хендерсън на пода. Бяхме по петите му, но... — Той вдигна безпомощно рамене. — Кой, по дяволите, е негодникът?

— Той... изпусна това — обади се мистър Бартоломю и вдигна ръка. Между пръстите му блеснаха опалите.

Александра посегна да ги вземе и лицето ѝ се разведри.

— Слава богу... — Притисна диадемата до гърдите си и въздъхна. — Благодаря ви, джентълмени — промълви тя и изгуби съзнание.

21

Само два дни след соарето Александра вече се беше възстановила. Ръката все още я болеше и често се сковаваше, но на третия ден стана от леглото и се опита да поднови обичайния си дневен ритъм.

Това се оказа невъзможно. Пиратското приключение по време на соарето беше станало голямата тема за разговори в Мейфеър. Всички вестници пишеха за случилото се и публикуваха интервюта със свидетели. След като прочете няколко статии, Александра стигна до извода, че анонимните свидетели са били затворени в салона и са пропуснали голямото събитие. Според статиите на първия етаж отеквали изстрели, а по стълбата се спуснали банда пирати, половината от които голи, но всички въоръжени до зъби, за да ограбят гостите. Само виконт Стоук, херцог Сейнт Клер и няколко други джентълмени успели да запазят присъствие на духа и предотвратили най-лошото. Благодарение на тях пиратите били прогонени от почтения дом на мисис Алистър.

Мненията кои са били пиратите вървяха в най-различни посоки. Вестниците спекулираха с френски шпиони, недоволни английски дезертъори и стари врагове на виконта. Според слуховете някога виконт Стоук бил пират — скандално известният капитан Финли. В крайна сметка обаче журналистите отхвърлиха това подозрение като невероятно и невъзможно — за голямо смайване на Александра. Защото тя много добре знаеше, че именно това е истината.

Много скоро се разбра как мистър Бърчърд е успял да влезе в дома ѝ. Лейди Фийдърстоун му изпратила покана много преди Грейсън да каже на Александра, че мъжът е бил кръвожаден пират. Домакинята беше предоставила списъка с гостите на приятелката си и после поради голямата си заетост бе забравила да го провери. Лейди Фийдърстоун не одобри поведението на мистър Бърчърд в театъра, но явно не бе сметнала за нужно да отмени поканата. Затова името му стоеше в списъка с гостите — а този списък беше за Джефри свещен

като Библията, нищо, че Александра му беше заповядала да не допуска Бърчърд в къщата ѝ.

Защо обаче мистър Джейкъбс беше изскочил чисто гол от стаята на последния етаж, си остана тайна. Още на следващия ден смъртнобледата мисис Феърчайлд застана до леглото на бившата си възпитаница и се опита да поеме цялата вина за случилото се. Изумената Александра узна, че скъпата ѝ гувернантка някога е имала връзка с мистър Джейкъбс и все още го обича, макар да е дълбоко засрамена. Как би могла да ѝ се сърди!

След малко в стаята нахлу мистър Джейкъбс. Тръгнал да търси мисис Феърчайлд. Като разбра какво става, гневно заяви, че единствено той е виновен за ужаса, преживян от Александра, и за раната, която е получила. Това накара мисис Феърчайлд да избухне в плач. Пристигна и Грейсън и тримата започнаха да спорят на висок глас, докато Александра безпомощно следеше препирнята от леглото си. Мисис Феърчайлд отново помоли да бъде освободена от поста си на гувернантка на Маги, но виконт Стоук категорично не се съгласи. Мистър Джейкъбс последва примера ѝ и също поиска да бъде освободен от служба, но капитан Финли му забрани дори да мисли за това под страх от бичуване.

Появи се Маги, следвана от мистър Оливър, а накрая Ейми и Ани любопитно провряха глави през вратата, за да разберат каква е тази глъчка в спалнята на господарката.

За всеобща изненада командата пое мистър Оливър. Асистираше му готвачката, също привлечена от шума. Двамата прогониха неканените посетители от спалнята на Александра с обяснението, че ранената се нуждае от спокойствие. Дори виконтът се подчини, макар че ръмжеше недоволен. Вашите хора са виновни за случилото се с мисис Алистър, заяви му в очите готвачката.

Така или иначе, всички си отидоха и никой не се върна. Александра не знаеше дали готвачката е останала на пост пред вратата, или причината е друга. Във всеки случай дори Грейсън не бе посмял да се върне, за да поговори с нея.

Когато най-сетне стана от леглото, тя се изненада много от първия гост. Мистър Хендерсън.

Прие го в салона на първия етаж. Джефри го въведе с дълбок поклон и разочаровано изкриви лице, когато веднага го отпратиха.

Както винаги мистър Хендерсън беше безупречно облечен. Този човек е прекалено съвършен, помисли си Александра. Косата на Грейсън винаги беше малко разрошена и се усещаше като коприна под пръстите ѝ.

Хендерсън застана пред нея, вдигна внимателно ранената ѝ ръка, провери превръзката и целуна студените пръсти.

— Дойдох още първия ден след раняването ви — разказа той, — но вашият лакей отказа да ме пусне. По нареждане на готвачката, както заяви.

Знаех си, помисли си развеселено Александра.

— Наредиха ми да си почивам — отговори тя и издърпа ръката си.

— Разбирам. — Хендерсън отстъпи крачка назад. — Търсих Бърчърд. Навсякъде, Финли ми каза в кой хотел е отседнал, но там ми заявиха, че се е изнесъл още преди няколко дни. Финли също го търси, но без успех.

— Защо? — попита Александра и Хендерсън изненадано вдигна глава. — Защо всички го търсите, след като знаете колко е опасно?

— Той ви рани, мисис Алистър, и трябва да си плати. Даже херцог Сейнт Клер е наредил на полицаите от Боу стрийт да го търсят. Убеден съм, че мистър Бърчърд много скоро ще избяга от Лондон, ако вече не го е сторил. Сигурно му пари под шапката.

— Херцогът е много съвестен — промълви Александра и се опита да разтрие слепоочията си.

— Може би, но на първо място е силно влюбен във вас.

— Хендерсън се усмихна измъчено. — Точно като мен.

Александра простена тихо. Главоболието не преставаше да я тормози.

— Не е редно да се говори така, мистър Хендерсън.

— Какво не е редно? Че ви обичам ли? Не мога другояче. Влюбих се във вас... още щом ви видях на прага, преди да извърша онази непростима постъпка. — Той помълча малко и добави: — Пламенно се надявам един ден да ми разрешите да ви покажа колко нежен мога да бъда, за да забравите поведението ми през онзи злосъщастен ден.

Александра се опита да се държи като дама, която отблъсква нежелан обожател. Трябваше да му заяви, че няма надежда, но се

чувстваше толкова уморена, че загуби самообладание. Въздъхна тежко и се свлече на най-близкия стол.

— Мили боже! — изохка Хендерсън. — Наистина ли тази мисъл е толкова ужасна за вас?

— Стига, мистър Хендерсън. — Александра скръсти ръце и продължи през стиснати зъби: — Опитвам се да залича от паметта си събитията от последните две седмици. За съжаление случилото се по време на соарето направи това невъзможно. Целият град говори за мен. Доброто ми име е унищожено. И причината за това е, че вие, пиратите и ловците на пирати, решихте да уреждате личните си вражди в моя салон. — Скри треперещите си ръце под полата и продължи по-спокойно:

— Някога живеех толкова мирно и тихо... — И скучно, добави вътрешният глас. — Животът ми вървеше като по часовник. — Поточно се влачеше без нито една интересна случка. — Всичко си беше на мястото. — Животът ти беше предсказуем и твърдо установен. — Докато вие... — тя го посочи обвинително с пръст — ... ме целунахте посред бял ден на улицата. Съседът ми, Грейсън Финли, ме помоли да спя без дрехи, а мистър Ардмор ме отвлече на кораба си. И накрая, на соарето, всички, които не знаеха какво става, разбраха. Издадох се, като извиках името на Грейсън, когато той попадна в опасно положение, и се разплаках, че ми откраднаха диадемата, подарена от него. Следващия път, когато отворя вестник, сигурно ще видя карикатура, на която съм изобразена заедно с пиратския капитан виконт Стоук. Вероятно ще ме изрисуват гола в обятията му, а над главата ми ще напишат остроумен текст.

Изтощена от дългата реч, Александра издиша шумно и затвори очи.

Хендерсън пристъпи към нея. Лицето му изразяваше дълбоко разкаяние. Падна на колене и улови здравата и ръка.

— Мисис Алистър... Александра, ако знаете как се мразя за онова, което ви причиних. Нямаме представа колко се презирам. С радост бих върнал времето назад. Аз ви обожавам! — И пламенно целуна изтръпналите ѝ пръсти.

— Моля ви, мистър Хендерсън! — извика раздражено Александра. — Недейте да правите нещата още по-лоши.

— Кажете как да ги направя по-добри.

— Върнете часовника назад. — Тя се усмихна уморено. — Можете ли?

Той отново вдигна ръката ѝ към устните си, но тя беше твърде изтощена, за да я отдръпне.

— Бих го направил, стига да вярвах, че така ще забравите срещата си с Финли. — Въздъхна и продължи: — Ще бъда откровен с вас, затова предварително ви моля да ми простите, ако ви засегна твърде дълбоко, Финли е варварин. Той не разбира вашия свят. Вие казвате, че насилието ви отвращава. Неговият живот се състои от насилие. Дълбоко в сърцето си знам, че вече сте негова любовница. Когато иска да има нещо, той не чака. Но никога няма да стане ваш съпруг.

Александра изпита чувството, че се е надвесила над бездънна пропаст. Ей сега ще пропадне през пода на салона си и ще се озове на първия етаж.

— Съпруг...

— Той има уговорка с капитан Ардмор. Въпреки всичко притежава чувство за чест и ще се яви за екзекуцията си.

Александра извика ужасено.

— Не бива да допускате това! Трябва да спрете капитан Ардмор!

— Аз? Да спра Ардмор? Той не позволява никой да го спре. Даже мадам Дьо Лорен. Тя се прави на тайнствена, върти някакви интриги, но той я използва както намери за добре. Според мен обаче Финли има някакъв коз в джоба. Досега винаги е ставало така.

— Какво означава това? Смятате, че Грейсън няма да допусне Ардмор да го убие, така ли? — Александра се вкопчи в тази искрица надежда.

— Нямам представа какво е измислил Финли. Винаги ми е било трудно да го преценя. — Хендерсън притисна ръката ѝ. — Единственото, което искам, е да ви изтръгна от всичко това. Ще напусна Ардмор и ще се върна в Кент. Имам много пари. Няма да ви липсва нищо. Ще се заселим в близост до стария ви дом и ще водим чудесен живот. Ще имаме деца, кучета... всичко, каквото ви харесва.

Всичко, което ми харесва? Александра пое въздух и поклати глава.

— Боя се, че не знам точно какво искам, мистър Хендерсън.

Той изохка измъчено.

— Аз знам какво искате. Искате Финли. Но не разбирам защо.

— И аз не разбирам.

О, за бога, разбира се, че знаеше защо! Защото той внесе в живота ми радост. Защото ме разбра, когато плаках за сина си. Защото ми открадна ужасната огърлица на Тео и я превърна в най-прекрасната диадема на света. За съжаление не можеше да каже всичко това на мистър Хендерсън, който беше обвързан с капитан Ардмор. Все едно какво и предлагаше. Даже Кент не я привличаше без Грейсън...

— Съжалявам, мистър Хендерсън — отговори тихо, но решително тя.

Той се вкопчи в ръката ѝ.

— Моля ви, не ме отблъсквайте! Още не. Обещайте да помислите върху предложението ми. Сега ще ви оставя сама, но ако имате да ми кажете нещо, изпратете да ме потърсят в хотел „Маджестик“. Дайте ми поне искрица надежда!

Александра изобщо не усети как той отново целуна ръката ѝ. Знаеше, че няма да му даде надежда. Отдавна беше дарила сърцето си на мъжа, който щеше да жертва живота си за дъщеря си. А това означаваше, че и за нея няма никаква надежда.

— Мисис Феърчайлд ще ме изведе на разходка с коне в парка — обяви весело Маги. — Искаш ли да дойдеш с нас?

Грейсън, който стоеше до вратата към градината, се обърна, като чу гласа на дъщеря си. Маги беше облечена в светъл костюм за езда, а прелестното ѝ лице беше обрамчено от кокетна шапчица. Очите ѝ блестяха възбудено.

— Съжалявам, но не мога. Налага се да работя за проклетото Адмиралтейство. — Грейсън не виждаше причини да крие от дъщеря си какво изпитва. — Ще се опитам да дойда утре.

Усмивката на Маги угасна.

— На кораба винаги бяхме заедно. Помниш ли как двамата с О’Мали ми показвахте как да се катеря по вантите?

Грейсън се усмихна на спомена. Маги беше безстрашна и много усърдна ученичка. Старият морски вълк Иън О’Мали беше дълбоко впечатлен от уменията ѝ.

— Помня, разбира се.

Тя отиде при него и стисна ръката му.

— Когато бяхме на кораба, си мислех, че Хендерсън, О’Мали и Ардмор са наши приятели. Откакто сме в Лондон, всичко се промени. — В погледа ѝ светеше интелигентност, нетипична за дванайсетгодишно момиче. — Нещо не е наред. Защо изведнъж станаха твои врагове?

Грейсън отбеляза местоимението „твой“. О’Мали все още обичаше дъщеря му и я защитаваше с всички сили. Чувствата им бяха взаимни, въпреки че ирландецът дължеше подчинение на Ардмор.

— Те отдавна са мои врагове — обясни внимателно той.

— Споразумяхме се да забравим враждата, докато се приберем в Англия.

— Трябваше да ми го кажеш от самото начало.

— Не исках да те плаша допълнително, Маги. Достатъчно беше, че нахлух така неочаквано в живота ти. Сигурно съм ти вдъхнал сковаващ страх.

Погледът ѝ стигна чак до сърцето му.

— Ти изобщо не ме уплаши, татко. От първия миг, в който те видях, знаех, че ти си моят баща и всичко ще бъде добре. Много повече ме беше страх, че ще остана цял живот сама. Даже мистър Ардмор не беше толкова страховит като тази мисъл.

— Ще му предам какво си казала. — Грейсън беше дълбоко трогнат от признанието на дъщеря си. Тя изглеждаше толкова крехка, а имаше толкова силен характер. — Много се радвам, че не те е страх от него. Това означава, че никога няма да те победи. — Като видя смаяния поглед на момичето, побърза да се поправи: — Аз никога няма да те оставя сама, Маги. Давам ти думата си.

Маги кимна кратко, напълно убедена, че баща ѝ ще сдържи думата си.

— Готвачката на мисис Алистър каза, че дамата вече е много по-добре. Утре може би ще ми позволи да я посетя.

— Тя се усмихна знаещо на баща си и попита невинно: — Не искаш ли и ти да я посетиш?

Грейсън затвори очи. Всеки път, когато мислеше за Александра, си представяше койката си в „Маджести“ и въпросителния ѝ поглед, докато езикът ѝ се плъзгаше по най-интимната му част и го водеше към екстаз. Изохка тихо и разтърси глава.

— Разбира се, че ще я посетя.

И ще продължи така всеки ден, до края на живота си.

— Много добре. Ако искаш, ще идем заедно. — Маги го целуна и хукна към вратата.

Детската прегръдка беше толкова топла, толкова сладка...

— Маги!

Момичето се обърна и го погледна въпросително.

— Ти знаеш, че те обичам, нали? — Грейсън вложи в този въпрос цялото си сърце.

Маги се поколеба и той затаи дъх. После на лицето ѝ изгря усмивка.

— И аз те обичам, татко. — Погледна го в очите, после рязко се обърна и избяга навън.

Грейсън намери О'Мали в кухнята. Седеше с Оливър и мисис Далауей, готвачката на Александра. Щом го видя, ирландецът стана. Грейсън го отведе настрана и му предаде няколко послания, които беше подготвил. О'Мали пребледня.

— Наистина ли искате да му кажа това? Не е ли по-добре просто да се самоубия?

Грейсън нямаше търпение да го убеждава.

— Предайте му посланията ми точно в този ред. Искам да говоря с мадам Дьо Лорен още днес. Ако не съм се прибрал, когато тя пристигне, задръжте я тук. Ако стане нужда, Оливър да седне върху нея.

О'Мали го изгледа мрачно.

— Проклет да сте, Финли. Аз съм втори командващ офицер на един от най-страховитите кораби в световния океан, а не момче за съобщения на надут английски виконт.

Грейсън го хвана за раменете и го придърпа до себе си.

— Тук, в Лондон, вие сте само един досаден ирландец, който почти сигурно е участвал в бунта от деветдесет и девета. Убеден съм, че Адмиралтейството ще се интересува от старите ви спомени.

— Това си е чист шантаж — изръмжа О'Мали. — Как смееете да пробвате такива методи, Финли? Направо ми разбихте сърцето. След всичко, което преживяхме заедно.

— Направете, каквото ви казах! — изфуча Грейсън и побърза да излезе.

На Марилебон стрийт Грейсън с радост установи, че този следобед мис О-ла-ла отново обслужва клиентите си. Той влезе в магазина, настани се на един стол и се зазяпа в стоките, докато тя се занимаваше с някакъв французин. След малко мъжът излезе от магазина и кимна на Грейсън почти сърдечно.

Момичето се обърна към новия клиент и се усмихна подканващо. Даде му да разбере, че му е разрешено да огледа не само кутийките за бижута, а и нещо друго, и че ще бъде богато възнаграден.

Грейсън не се отзова на поканата. Помоли я да му покаже три богато украсени кутийки и избра една за Маги. През цялото време се надсмиваше над себе си. Всеки път, когато Маги му причиняваше мъка, той ѝ купуваше подарък. Ако продължаваше така, щеше да ѝ трябва склад за вещите.

Мис О-ла-ла не престана да му се усмихва подканващо.

— Тази кутийка — обясни тя, прърхайки с тъмните си мигли, и посочи най-скъпата кутийка за бижута — е тъкмо за дъщеря ви. Може да побере в нея всичките си бижута.

Момичето носеше памучна рокля, под която се виждаха розовите панделки на бельото. Тъмните зърна на гърдите ѝ изпъваха съвсем ясно под тънката материя.

— В Англия ли сте родена? — попита небрежно Грейсън.

Госпожицата се усмихна сияещо.

— О, да, мосю. Но родителите ми са дошли от Франция. Избягали от терора. В родината си са били богати аристократи. И много известни в своите кръгове.

Грейсън знаеше, че тя лъже. Повечето аристократи продължаваха да живеят като такива, макар и скромно. Само провинциалните благородници отваряха магазини. Всеки знаеше, че са видели и подобри дни, но със сигурност не са били сред елита на придворните.

Той помилва смарагда върху емайлираното капаче на кутийката.

— Миналия път споменахте мадам Дьо Лорен.

— О, да! Прекрасна дама. Много харесва нашите кутийки. Купи си и разни неща за тоалетката си.

Грейсън опря лакти на тезгяха.

— Тогава сигурно ще ви изненадам, мадмоазел, като ви съобщя, че мадам Дьо Лорен е френска агентка и работи за правителството на Наполеон!

Промяната, която стана с малката францужойка, беше впечатляваща. Глупавото флиртуване и прелъстителната усмивка отстъпиха място на искрен ужас.

— Какво? Не може да е вярно! Не и мадам Дьо Лорен.

— Френският ѝ акцент изчезна почти изцяло.

— Случайно съм много добре осведомен, мадам — заяви спокойно Грейсън.

— Откъде сте толкова сигурен? — Младата францужойка примигна, разтърси глава и най-сетне забеляза, че е престанала да играе играта си. Френският акцент се върна веднага.

— Не може да бъде, казвам ви! Тя е лоялна поданица на краля. Готова е на всичко за него. — Наведе се към Грейсън и попита тревожно: — Наистина ли го знаете със сигурност?

Той вдигна рамене.

— Някога ѝ бях любовник. Мисля, че знам всичко за нея.

Момичето изглеждаше много объркано.

— О, мосю, защо ми казахте всичко това? Ужасно е, наистина ужасно.

— Знам. Моля ви да помислите дали ще продължите да продавате кутийки за бижута и други такива дреболии на мадам Дьо Лорен.

— Какво казахте? — Тя се намръщи, но бързо разбра и кимна.

— Точно така. Мадам Дьо Лорен вече няма какво да търси в моя магазин. А сега, мосю, позволете да ви попитам: решихте ли какво да купите? Имам да уредя някои много важни неща.

След като мистър Хендерсън си отиде, Александра остана още дълго в дневната. Големият стенен часовник тиктакаше неуморно в ъгъла, вятърът развяваше завесите пред отворените прозорци. Розите ухаеха сладко, но Александра нямаше никакво желание да слезе в

градината. Остана да седи със скръстени ръце, загледана в шарката на килима.

В ъгъла до прозореца стоеше писалището ѝ, а в най-горното чекмедже беше списъкът с кандидатите за женитба. Този глупав, глупав списък. Защо беше решила, че може да си намери добър съпруг, като фавни положителните и отрицателните му качества? Да не би да купуваше мебел?

Списъкът и критериите, избрани от нея и лейди Фийдърстоун, сега ѝ се струваха толкова жалки... Само преди няколко седмици щеше да е напълно доволна, ако джентълмен като мистър Хендерсън ѝ направи предложение. Щеше да се омъжи за него, да замине за Кент и да живее там тихо и скромно със съпруга и децата си.

Всичко това се промени, след като старият виконт Стоук умря и титлата премина в ръцете на Грейсън Финли. В съседната къща се нанесе пират със сини очи и досегашното ѝ приятно, безметежно съществуване се натроши на парченца.

Когато слънцето бавно залезе, Александра най-сетне се изправи и излезе от стаята. Погледна над парапета към долния етаж и установи, че Ани и Ейми бършат прах в приемната. Джефри беше възседнал стола си до вратата и дремеше. Би трябвало да му се скара, но нямаше сили. От кухнята не се чуваше нито звук. Явно готвачката мисис Далауей беше на гости при мистър Оливър от съседната къща. И на горния етаж цареше тишина. След вълненията около соарето спокойствието ѝ изглеждаше измамно. Тя спря на мястото, където беше стоял мистър Бърчърд с насочен срещу Грейсън пистолет. Тогава повярва, че сърцето ѝ е спряло да бие.

Смътно си спомняше своя вик, пистолетния изстрел и хапещата миризма на барут. В следващия миг мистър Джейкъбс изскочи от спалнята ѝ съвсем гол.

Александра отвори вратата на спалнята си. Джоан не се виждаше никъде. Или почиваше, или беше излязла на покупки. Александра отиде до прозореца и го отвори, за да проветри задушното помещение.

Вратата зад нея се затвори, ключът се превъртя в ключалката. Александра се обърна стреснато.

До вратата стоеше Джеймс Ардмор. Зелените очи я измерваха студено.

Сърцето ѝ заби лудо и тя отвори уста да изпищи, но от пресъхналото ѝ гърло не се изтръгна нито звук.

Преди да осъзнае какво става и да посегне към шнура на звънеца, той вече беше до нея. Блокира пътя за бягство с широките си рамене и я хвана така здраво, сякаш я бе оковал във вериги.

Александра го гледаше с нарастващ страх. Явно не се беше бръснал няколко дни, имаше тъмни кръгове около очите и изглеждаше див и опасен. Първия път, когато се изправи срещу него, беше под влиянието на упойката, с която бе напоил кърпичката си мистър Хендерсън, и изобщо не се уплаши, но сега...

Виждайки безогледната му ярост, осъзна колко глупаво се е държала тогава. Този човек беше в състояние да унищожи и нея, и всеки друг, който би ѝ се притекъл на помощ.

Александра пое въздух и попита с треперещ глас:

— Как влязохте? Джефри би трябвало да съобщи за идването ви.
— Но тя бе видяла Джефри да дреме до вратата. Внезапно я обзе подозрение. — Къде е Джоан?

В очите му светна присмех.

— Спи. Не я обвинявайте. Грешката не е нейна.

— О, знам. Вие сте виновен за всичко, мистър Ардмор. Какво искате?

— Да говоря с вас. Последният ни разговор бе прекъснат по доста груб начин.

— Нямаме какво да си кажем, мистър Ардмор — отговори с достойнство тя.

— Аз пък съм убеден, че имаме, мисис Алистър. — Както бе постъпил Хендерсън преди него, мистър Ардмор прегледа превързаната ѝ ръка и Александра потръпна от допира на грапавите, мазолести пръсти. — Бърчърд ли го направи?

— А кой друг? Още един джентълмен, който се оказа измамник.

Ардмор развърза превръзката. Александра изохка уплашено, но не издърпа ръката си, защото още имаше болки. Той прегледа раната и явно остана доволен от грижливите шевове. Пръстите му минаха над мястото, но не го докоснаха.

— Това е работа на Оливър.

Александра кимна. Ардмор я превърза отново със същата грижливост като мистър Оливър.

— Имате късмет. Той е отличен хирург.

Ардмор улови пръстите ѝ и тя преглътна.

— Вие ме излъгахте.

— Аз? Не ви разбирам.

— Във всеки случай не ми казахте истината. Също и Грейсън. Аз съм дълбоко разочарована и от двамата ви. Мистър Хендерсън бе принуден да ми разкрие какво сте направили.

Мистър Ардмор стоеше твърде близо до нея. Миришеше на лондонските улици, но и на нещо сладникаво, което се дължеше на близостта му с жена — Александра вече познаваше този мирис. Сигурно беше прелъстил камериерката ѝ, за да влезе при нея. Гневът взе връх над страха.

— Той ми разказа за ужасната уговорка между вас и Грейсън — продължи с нарастваща смелост тя. — Защо постъпихте така? Защо причинявате това на Маги?

Ардмор стисна пръстите ѝ.

— Искам да ме разберете, Александра. Сключихме това споразумение само заради Маги. Във всеки случай аз го направих заради детето, Финли е недостоен за нея. Но аз ще се погрижа тя да има добър живот и всички да се отнасят с уважение към нея. Защото го заслужава. Най-доброто, което Финли може да направи за Маги, е да умре.

Александра се отдръпна като опарена.

— Тя го обича! Той също я обича! Всеки го вижда.

— Той я използва, за да спаси себе си. Аз спасих Маги!

— Не ви вярвам!

Той се наведе към нея и топлината на тялото му я обгърна. Сладникавата миризма я удари в носа и ѝ причини гадене.

— Аз го залових. Стоеше на колене на палубата на моя кораб и никой не му се притече на помощ. Нито верният Оливър, нито Джейкъбс, нито друг член на заблудения му екипаж. Стоеше там, изцяло зависим от моята милост, и просеше за живота си. Знаете ли какво ми каза?

Треперейки с цялото си тяло, Александра поклати глава.

— Попитах го защо, по дяволите, да не го убия. А той, облян в кръв и жалък, ме погледна и отвърна: Защото малкото ми момиче ще страда от липсата ми...

— Маги — пошепна беззвучно тя.

Ардмор се усмихна студено.

— Отдръпнах се, макар че бях готов да го понижа и да сложа край на недостойния му живот. Но не го направих. Искях да разбера за какво говори. И тогава той ми каза, че жената, която обичах повече от всичко на света, е родила дете. Неговото дете. — Очите му пламнаха. — Не моето.

Александра не намери думи за отговор.

— Като видях Маги, веднага разбрах, че е казал истината — продължи Ардмор. — Тя прилича много на Сара, но прилича и на Финли. Нито за миг не се усъмних, че е негово дете.

— Защо помогнахте на Маги, след като мразите баща ѝ?

Ардмор продължи, сякаш не я беше чул:

— Той каза ли ви, че бях там, когато Сара умря? Държах ръката ѝ, когато изпусна последния си дъх. Беше ужасно отслабнала, пръстите ѝ бяха като сухи клонки, прекрасното ѝ лице беше хлътнало. Помоли ме да следя дали Финли се грижи за Маги. Помоли ме да се уверя, че момиченцето ѝ е на сигурно място и живее добре. — Дълбока бръчка проряза челото му. — А накрая ми каза, че винаги ме е обичала.

Той я държеше здраво и в очите му светеше безумна тъга. Александра не знаеше какво ще последва. Съзнаваше, че няма сили да се пребори с него, но не можеше да му позволи да изпълни закана си. Затова се съсредоточи върху гнева си.

— Престанете да се самозалъгвате, мистър Ардмор. Много добре знаете, че Сара ви е излъгала. Ако наистина ви е обичала, никога не би ви напуснала.

Очите му засвяткаха.

— Знам. Но аз я обичах. Достатъчно, за да доведе Маги в Англия. За нея е най-добре да порасне тук. Ще убия Финли и ще я отгледам.

— Тя го обича!

— Тя изобщо не го познава. Също както и вие. Нямате представа какво мрачно, безсърдечно чудовище е той.

Александра забрави страха си и отвърна гневно:

— Вие сте този, който не го познава, след като мислите така за него. Той има голямо сърце. Обича Маги повече от всичко на света. Не ви ли е достатъчно, че е готов да се пожертва за нея? Вие сте заслепен

от шева и измамната си любов към Сара. О, да, и от болката си за изгубения брат.

Още когато започна да говори, Александра знаеше, че прекалява. Болката изчезна от лицето на Ардмор и отстъпи място на ярост. И на студена решителност. Сграбчи я за косата, дръпна главата ѝ назад и я свали на килима. В следващия миг вече лежеше върху нея и я притискаше с коравото си тяло.

Горещият му дъх помилва лицето ѝ.

— Той е жалък лъжец, Александра. Омагьосал ви е с лъжите си. Той не обича никого. Нито Сара, нито вас, нито Маги. Той уби брат ми. Сигурен съм във вината му.

Александра успя да поклати глава.

— Не сте прав. Грейсън е бил ранен. Не е могъл да го предотврати. Той не е виновен.

— Дявол да го вземе, как само го защитавате! Той твърди, че не е виновен, заблуденият му екипаж го подкрепя. Обаче истината е, че той е убил брат ми! И че не обича никого. Няма ли най-после да разберете!

Александра умираше от страх, но намери сили да отговори:

— Няма да ви позволя да ме сплашите.

— Велики боже! Нима не разбирате, че съм дошъл да ви спася от него?

— Не сте дошъл за това. Дошъл сте, за да ме насъскате срещу него. Искате да го намразя, както вие го мразите. Но няма да успеете.

Лицето му се надвеси току над нейното.

— Вие искате да го спасите, нали, мисис Алистър? Е, добре, ще ви кажа как можете да го спасите.

— Кажете ми — пошепна с пресекващ глас тя.

Пръстите му се забиха дълбоко в кожата ѝ. Устата му миришеше на бренди.

— Омъжете се за мен, Александра. Станете моя жена, но не само формално, а наистина. Омъжете се за мен и аз се заклевам, че ще го оставя жив и ще напусна Англия.

Александра едва дишаше.

— Да се омъжа за вас?

— Да. — Очите му святкаха трескаво. — Заминете с мен. Ще ви отведа в Чарлстаун. Там имам голяма къща. Нищо няма да ви липсва. Тук нямате почти нищо, но там всеки ще се възхищава на красотата и елегантността ви. Ще водите изискан живот, обещавам ви.

— Мистър Ардмор...

— Казвам се Джеймс. Ясно ми е, че ме мразите, но това ще се промени. Ако дойдете с мен, ще оставя Финли жив. Никога няма да се върна в Англия. Нека той си остане тук с Маги. Никога вече няма да се срещнем.

Което означаваше, че и Александра няма да види повече Грейсън Финли. И Маги. Тази представа ѝ причини болка.

— Наистина ли ще го оставите на мира? Давате ли ми думата си?

— Обещавам, Александра.

Отчаяна, тя поклати глава.

— Веднъж вече нарушихте обещанието си. Опитайте се да го убиете.

— Защото повярвах, че е нарушил уговорката ни. Какво друго можех да си помисля, като кани в дома си хора от Адмиралтейството? Мислех, че ме е предал. И все още не съм убеден, че не го е направил.

— Той е човек на честта. — Думите имаха горчив вкус в устата ѝ. — Той ще изпълни своята част от уговорката.

Ардмор я притисна по-силно към пода.

— Знаете ли, започва да ми писва от вашата преданост към него. Омъжете се за мен и ще го пощадя. Ако откажете, ще го убия. Изборът е ваш.

— Как е възможно да искате това от мен? — попита с натезжал от сълзи глас Александра. — Знаете, че ви мразя.

— Но аз ще ви накарам да ме обичате. Вие сте прекрасна жена, Александра. И истинска дама. Финли не е достоен за вас.

Той се наведе и я целуна. Тя стисна устни и се опита да се извърне, но той я последва. Езикът му се плъзна по устата ѝ.

— Пуснете ме!

Дишайки тежко, Ардмор вдиша глава.

— Ако ви пусна, той ще умре.

— Тогава поне нека поговорим разумно.

Мъжът се изсмя брутално.

— Когато става въпрос за Финли, разумът губи значението си.

— И той казва същото за вас.

— Наистина ли? Ясно е, че двамата няма да се разберем. Не можем да общуваме нормално. Е, какъв е отговорът ви?

Александра затвори очи. Горещият му дъх в лицето ѝ, пръстите, заровени в косата ѝ, не ѝ позволяваха да пренебрегне присъствието му. Да се омъжи за него и да спаси живота на Грейсън... Отвори очи и попита с тон на строга учителка:

— Откъде мога да съм сигурна, че няма да нарушите обещанието си? Какво ще стане, ако се омъжа за вас, а вие извършите хладнокръвно убийство?

Усмивката му я уплаши повече от думите, които изрече.

— Като знае, че сте с мен, той и без това ще умре. Всеки ден ще умира по малко и накрая вече няма да го има. Това ме изпълва с повече удовлетворение, отколкото ако го видя как се люлее обесен на реята.

Ти си глупак, искаше да му каже Александра и едва удържа истеричния си смях. Грейсън ще побеснее, но надали ще умре от мъка.

Да, двамата бяха споделили леглото, бяха се наслаждавали на телата си, но той никога не бе дори намекнал, че чувствата му към нея са по-дълбоки. Той обичаше единствено Маги — това се виждаше. Александра беше за него само средство за приятно прекарване на времето.

Накратко казано, тя можеше да спаси живота му. Знаеше, че мистър Ардмор ще сдържи обещанието си — тя самата щеше да се погрижи за това. Даже ако трябва да го прикове към стената.

Пое дълбоко въздух и заяви:

— Е, добре, мистър Ардмор, ще се омъжа за вас. — Вдигна ръка и продължи натъртено: — Но само ако ми обещаете, че ще напуснем Англия веднага след като сключим брак.

В очите му светна живот.

— Ако искате, ще отплаваме още преди да се оженим. Аз не мога да изляза на светло и да се ожения официално в Англия. Съберете багажа си и Хендерсън ще ви доведе на „Аргонавт“. Ще се венчаем, щом напуснем Англия.

Безумната му усмивка се задълбочи и той се наведе над нея.

Александра сложи ръка върху брадичката му.

— А какво ще стане с мадам Дьо Лорен?

— Мадам Дьо Лорен? — повтори намръщено Ардмор. — Какво общо има тя?

— Как ще реагира, ако се ожените за мен?

— Мадам Дьо Лорен няма думата по този въпрос.

— Вероятно тя мисли по друг начин. Сигурна съм, че ви обича.

Той изръмжа нетърпеливо.

— Мадам Дьо Лорен обича Франция и Наполеон. В този ред. Аз съм доста по-надолу в списъка ѝ.

— Обаче... — Александра се намръщи замислено. — Самият вие казахте, че тя никога не би предала своя крал на Наполеон. Следователно не е възможно тя да го е отвлякла.

— Не. Аз казах, че никой емигрант не би направил това. Никога не съм твърдял, че мадам Дьо Лорен е емигрантка. Нейното изгнание е доброволно и ще продължи, докато Наполеон покори цяла Европа. Дотогава тя ще прави всичко, което зависи от нея, за да му помага.

— Искате да кажете, че сте дали убежище на една френска шпионка?

Ардмор нетърпеливо поклати глава.

— Тя ме използва. После ще изчезне. Колкото по-скоро се омъжите за мен, толкова по-рано дамата ще се върне във Франция.

— Ще ми трябва малко време...

— Не, Александра. Нямайте никакво време. Кой знае дали няма да отидете в Адмиралтейството или да се съюзите зад гърба ми с Финли. Съберете си багажа. Ще изпратя Хендерсън да ви вземе. Няма да ви пусна на борда на „Аргонавт“, ако ви придружава друг, освен мен.

Александра загуби кураж.

— Не вярвам, че мистър Хендерсън ще ви помогне да ме отведете.

— Защо? Защото и той е омагьосан от вас? Ще ми помогне, защото знае какво ще му се случи, ако откаже. Освен това няма да му е

приятно Адмиралтейството да го разпитва за миналото му. Аз съм се подсигурил отвсякъде, скъпа Александра. Вашият скъп Финли също ми е в ръцете.

— Аз...

Той притисна устни върху нейните, за да ѝ попречи да говори.

— Вие ми обещахте, Александра. — Гласът му беше опасно тих. — В Англия годежът е обвързващ като женитбата. Няма да ви позволя да нарушите думата си.

Ардмор се изправи с гъвкавостта на хищник и Александра потръпна. Улови ръката ѝ и я издърпа да стане.

— Мистър Хендерсън ще дойде, щом се стъмни. Побързайте с багажа.

Целуна я за последен път. Тя не реагира, а остана като упоена в прегръдката му. Първият ѝ брак бе приключил с безчувственост и тя се бе заклела, че никога вече няма да се омъжи за същия тип мъж.

След като Ардмор си отиде, Александра дълго стоя до прозореца. Размишляваше трескаво и нервно мачкаше ръце. На всяка цена трябваше да потисне гаденето, което стягаше гърлото ѝ. Накрая тръсна глава и се запъти към вратата.

— Обещанието е валидно само когато е дадено пред свидетели, мистър Ардмор — заяви твърдо тя.

— О, ето я и всемирно известната мадам Дьо Лорен — изрече подигравателно Грейсън и скръсти ръце. — Добре дошла.

Червенокосата жена проследи със зъл поглед Оливър, който я бе довел при господаря си.

— Какво искате, Грейсън? Заета съм.

Французойката носеше изискана рокля от бледозелен муселин с рюшове и панделки в цвят на слонова кост. Раменете ѝ бяха загърнати в лек летен шал, ръцете — скрити в бели ръкавици. Бузите ѝ бяха покрити с дебел пласт руж, устните и искряха кървавочервени.

— Безсрамно лъжете бедните френски емигранти — поясни Грейсън и се облегна на масата. — Убеждавате ги, че ще им помогнете да върнат Луи дьо Бурбон на трона. Каква жестокост.

Мадам Дьо Лорен се вцепени.

— Нямам представа за какво говорите.

— Спестете си усилията. По-добре ми разкажете как накарахте френския крал да участва в интригата ви. Според онова, което Сейнт Клер ми каза за него, би трябвало да е по-внимателен към собствената си персона.

Устните ѝ под червилото побеляха.

— Нямаме доказателства.

— Достатъчно е, че ви познавам, Жаклин. — Удостои я с крива усмивка и продължи: — Веднага заподозрях, че имате нещо общо със заговора. После установих, че наистина сте в Англия, и то на кораба на Ардмор. Често посещавате магазина, където бедният крал Луи е бил видян за последен път. Всеки, който ви познава, ще събере две и две.

Дамата хвърли бърз поглед към вратата, за да провери има ли възможност за бягство, но веднага се сети, че Оливър чака от другата страна.

— Какво искате?

Много добре, каза си Грейсън. Не му се слушаха уверения в невинност.

— Пари?

Изобщо не се е променила. Грейсън я изгледа развеселено.

— Благодаря, Жаклин, но аз съм много богат човек. Ако още не знаете, наследих дори титла.

— Знам всичко за проклетите английски аристократи! Но никога не бях помислила, че ще се присъедините към тази сган!

— Още ли сте републиканка? На колко екзекуции присъствахте по време на терора?

— Явно са били недостатъчно! — Мадам Дьо Лорен стисна устни. — Останаха твърде много хора, които си въобразяват, че ще си върнат Франция начело с онзи жалък Луи дьо Бурбон. Все още не сте ми казали какво искате. Тялото ми?

Грейсън избухна в тих смях.

— Не. Искам краля.

— Няма да го получите — отсече сърдито дамата.

— Ходовете ви бяха много дръзки, даже за вас — усмихна се Грейсън. — Размислих и вече знам какво е станало. Луи е влязъл в магазина, но не е излязъл. В каретата се е качило друго лице. Собственикът на магазина, който е верен на своя крал в изгнание, го е откарал с лодка на някакъв кораб. Оттук нататък става загадъчно. Ако

в каретата се е качила друга личност, свитата на Луи веднага или поне много скоро е щяла да забележи, че този човек не е кралят. Това означава, че или охранителите са били посветени в плана, или че Луи изобщо не е бил отвличан. Мина доста време, докато осъзная, че и двете са верни. Свитата е била убедена, че кралят ще замине за Франция, а самият Луи изобщо не е проумял, че го отвличат. — Наклони глава и попита любопитно: — Какво мисли кралят?

Жаклин изпухтя презрително.

— Глупакът е убеден, че ще се върне във Франция в целия си блясък. Че ще свали Наполеон, докато императорът завладява Европа с армиите си. — Тя поклати глава и се изсмя злобно. — Лесно ми беше да го убедя.

— Кралете невинаги се отличават с особена интелигентност. Англия не прави изключение в това отношение.

— О, значи сте съгласен с мен? — Лицето ѝ се разведри. — Само умен човек може да царува. Само велика личност като нашия император. Не този жалък дебелак, който няма ум в главата си.

Грейсън поклати глава.

— Не ме разбрахте. Аз предпочитам монархът да е слаб, за да не ми пречи да си гледам работата. В действителност, Жаклин, вашият план ми е напълно безразличен. Не се интересувам от вашия монарх, нито от любимата ви Франция. Искам Луи и вие ще ме заведете при него.

Дамата присви очи.

— Значи не знаете къде е?

— Имам конкретна представа. Обаче бързам. Най-просто ще е вие да ме отведете при него.

Тя го дари с непроницаем поглед.

— И защо да го правя?

— Защото знаеш на какво съм способен — изсъска тихо той. — Вярвам, че си ме запомнила.

В очите ѝ светна страх. Под дантелите на дясната ѝ ръка бяха скрити белезите от последната им среща.

— Не мога да го сторя — отвърна сковано тя. — Трябва да го предам на императора.

— За да те възнагради? Или отново да те приеме в леглото си? Или и двете?

Тя поклати глава и червените къдрици се разлюляха.

— Никога не бих се одързостила да се домогвам до положението на негова метреса. Ако пожелае да ме почете, така да бъде. Ще го направя за него и за Франция.

— Ще се наложи да направиш нещо друго за Франция. Кралят ми трябва. — Грейсън се усмихна ледено. — Какво предпочиташ, Жаклин — да ме заведеш при краля, или аз да те заведа в Адмиралтейството? Аз искам само краля. Те ще вземат главата ти.

Мадам Дьо Лорен пребледня като мъртвец. Най-после ѝ стана ясно, че той няма да я остави да си отиде. Оливър охраняваше единствената врата.

Ако не е довела със себе си дузина въоръжени френски шпиони както някога в Барбадос, няма да ми се изплъзне, помисли си Грейсън. Но не беше видял около къщата да се мяркат сенки. Жаклин бе дошла сама, убедена, че ще го спечели на своя страна.

Тя го гледаше разкаяно, уж готова да се предаде. В следващия миг обаче извади от ръкавицата си дълга, остра кама и се нахвърли върху него.

Грейсън очакваше подобна реакция. Улови ръката ѝ и я изви. Камата падна на каменния под. Тогава Жаклин го прегърна с другата ръка. Грейсън очакваше още едно оръжие, но тя просто го привлече към себе си.

— Моля те, Грейсън, заради доброто старо време!

— Когато ме използваше за своите републикански интриги? — попита мрачно той. — Отговорът ми е „не“.

— Аз те обичах. Наистина!

Тъмните очи заплуваха в сълзи. Тя се притисна към него и впи устни в неговите.

Той усети ожесточението, което я изпълваше, вкуси страха ѝ. В сърцето му се събуди съжаление към нея. Мечтата и да стане метреса на Наполеон и да унищожи всички врагове на императора я тласкаше напред. Някога бе повярвал, че тя изпитва нещо към него, но когато отказа да ѝ помага в поредната интрига, чувствата бързо се изпариха. Сега нямаше да се поддаде на чувствата.

Адмиралтейството искаше краля, а той искаше да спечели благоволенieto на Адмиралтейството, за да може Маги да живее без петното на престъпленията му върху името си. Животът на Маги беше

стократно по-важен от жалките опити на Жаклин да заслужи благоволението на императора.

Вратата на трапезарията се отвори. Грейсън се опита да се отдели от Жаклин, но устните ѝ буквално бяха залепнали за неговите. Ноктите ѝ се впиваха в тила му.

На прага застана Александра. Дишаше тежко, сякаш беше тичала. Възхитителната червено-кафява коса падаше в безредие по раменете. Очите ѝ святкаха диво.

— Грейсън! — извика задъхано тя. — Трябва да говоря с теб! Въпрос на живот и смърт.

Обърна се и изчезна.

Грейсън махна пръстите на Жаклин от тила си и се отдръпна рязко. Тя политна назад и протегна ръка към него. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Моля те, Грейсън, имам нужда от теб! Трябва да си до мен! Моля те!

— Съжалявам, Жаклин, зает съм.

— Грейсън!

Той я бутна настрана и забърза към вратата. Мадам Дьо Лорен захленчи жално, но той вече бе забравил за нея. Излезе в коридора, където го очакваха Оливър и Джейкъбс, но Александра не се виждаше никъде.

— В салона към улицата, сър — съобщи кратко Джейкъбс.

— Отивам. Оливър, заведи мадам Дьо Лорен долу и ѝ дай вода. Или по-добре портвайн. И я дръж там. Джейкъбс, и вие внимавайте да не избяга. И, за бога, не я оставяйте в близост до ножове и други остри предмети!

Мина покрай двамата и забърза към салона. Чувствата му се бунтуваха. Цели три дни не беше виждал Александра и копнееше за нея с тялото и сърцето си. Ето че тя сама бе дошла при него — за да го завари в прегръдките на друга жена! Проклятие!

— Сър?

Грейсън се обърна нетърпеливо. Джейкъбс многозначително посочи лицето му.

— Устата ви, сър!

Грейсън потърка долната си устна и видя, че пръстите му са червени от мазилата на Жаклин. Гневно извади кърпичката си, избърса се и влезе в салона.

Когато Грейсън затръшна вратата на салона, на стълбището се появи Ванеса. Робърт Джейкъбс ѝ кимна и даде знак на Оливър да се занимае с французойката и да го остави сам с гувернантката. Когато отиде при нея, и двамата си припомниха прекрасния час тази сутрин,

докато Маги и Оливър бяха на гости при готвачката на мисис Алистър. Робърт я любеше бавно и с наслада и тя осъзна, че сърцето ѝ завинаги принадлежи на този млад мъж.

Ванеса посочи затворената врата.

— Дали най-сетне ще се разберат?

— Какво означава това? — попита той и улови ръката ѝ.

— Очевидно е, че се обичат. Нима не виждаш? Александра не казва нищо, но забелязах как го гледа.

— И аз не съм виждал капитана толкова заплепен — ухили се Робърт.

— Не би било зле да им помогнем, как мислиш?

Робърт помилва ръката ѝ и замислено задъвка устни.

— Капитан Финли е добър господар, но е упорит като магаре. Трябва да го накараме да повярва, че идеята е негова. — Помълча малко и предложи: — Но бихме могли да го побутнем малко в правилната посока, за да ускори реакцията си. — Погледна влюбено Ванеса и заключи: — Например да го накараме да последва нашия пример.

Лицето ѝ почервения. Мили боже, защо се изчервяваше като ученичка, когато той ѝ показваше любовта си!

— Какво значи да последва нашия пример?

— Ще се оженим. Разбира се, ако още ме искаш.

Робърт изглеждаше напълно овладян. Беше съвсем различен от младежа, с когото се бе разделила преди пет години.

Помнеше как младият Робърт Джейкъбс ѝ призна любовта си и я помоли да напусне мъжа си и да замине с него. Тогавашното му любовно обяснение я разтърси не по-малко от сегашното. Тогава осъзнаваше, че постъпва зле, опита се да му обясни, че трябва да сложат край на връзката си, защото и двамата са заплашени от унищожение. Той побесня от гняв и я прокле. Разби сърцето ѝ на хиляди парченца.

Днес обаче... Той стоеше насреща ѝ съвсем спокоен и чакаше отговора ѝ. Днес беше много по-стабилен отколкото преди пет години, но все още я обичаше с цялата си душа и с отчаяна страст.

— Робърт... — пошепна задавено тя.

Той вдигна вежди.

— Това „да“ ли означава или „не“?

Ванеса притисна ръка към сърцето си.

— Да. Решително да. Ти си моята любов, Робърт.

Той я грабна в прегръдките си и впи устни в нейните. Ванеса най-сетне се почувства истински щастлива.

Александра го очакваше до прозореца към улицата. Следобедното слънце позлатяваше косите ѝ. Тъмночервените къдрици изпъкнаха толкова прекрасно на фона на жълтия корсаж, че дъхът му спря. Лицето ѝ беше смъртнобледо, около очите имаше червени кръгове.

Грейсън затвори вратата и пристъпи към нея.

— Моля те, отдалечи се от прозореца. Не се знае кой дебне навън.

Александра застана в средата на помещението и го погледна втренчено.

— Грейсън, аз те обичам — произнесе с треперещ глас тя.

Той спря като вкаменен. Сърцето му заби болезнено.

— Обичам те! — повтори тя ѝ той изпита чувството, че думите ѝ причиняват болка. — Сигурна съм, че не искаш да чуеш това, но просто трябва да ти го кажа, макар че сигурно се държа като другите болни от любов жени, падали в краката ти.

Той направи две крачки и застана пред нея. Тя стисна ръце в юмруци и не се отдръпна. Деколтетото ѝ беше отворено и разкриваше великолепната ѝ гръд.

Тя е плакала, разбра Грейсън и плъзна пръсти по следите върху бузите ѝ.

— Сърце мое...

— Обичам те! — извика отчаяно тя.

Палецът му помилва устните ѝ.

— Трябваше да ти го кажа.

Желанието да я целуне прогони всичко друго. По дяволите Жаклин, френският крал и Адмиралтейството! Искаше само Александра. Отчаяно се нуждаеше от нея.

Бързо сведе глава и впи устни в нейните. Меките ѝ устни потръпнаха под неговите и сладкият им вкус го накара веднага да забрави целувката на Жаклин. Прегърна я жадно и притисна треперещото ѝ тяло до гърдите си.

Бузите и пламнаха и тя се отдръпна от него.

— Грейсън, искам да ти кажа...

— Спри, любима — помоли той. — Ще имаш всичко, което поискаш.

Тя го погледна с блеснали очи, сякаш не знаеше какво точно иска. После трескаво започна да развързва връзките, които държаха ризата му.

— Любов моя — произнесе дрезгаво той, — мен ли искаш? Кажи „да“. Божичко, кажи „да“, любов моя!

Връзките се заплетоха. Александра изохка недоволно и ги скъса. С треперещи пръсти отвори ризата и разголи гърдите му.

Грейсън избухна в тих смях.

— Александра...

Тя сведе глава, притисна устни към гърдите му и езикът ѝ се плъзна към едното зърно.

— Александра — повтори дрезгаво Грейсън.

Тя смъкна ризата от раменете му и продължи да го милва с устни и език.

Той се освободи от ръкавите и зарови пръсти в уханната ѝ коса. Първата му работа беше да свали красивото дантелено боне и да го пусне на пода. Мадам Дьо Лорен и кралят на Франция, проклетото английско Адмиралтейство — всички те можеха да почакаат. Скри лице в прекрасните ѝ коси, докато тя покриваше с целувки вдлъбнатинката на шията му.

— О! — Той вдигна глава, за да се наслади на нежностите ѝ. — Видях, че си плакала, мила. Какво се е случило?

Тя го погледна с широко отворени очи.

— Обичам те. — Надигна се на пръсти и го целуна по устата.

Той я притисна към себе си, проникна с език в устата ѝ и се наслади на горещата целувка. Тя се вкопчи в косите му и той си спомни, че беше постъпила по същия начин, докато той я милваше с устни и език по най-интимното място.

Отвореният корсаж го канеше да протегне ръце. Отвори всички копчета и притисна пръсти точно под гърдите ѝ.

Отдели за малко устни от устата ѝ и смъкна корсажа. Отдолу се появи практична копринена ризка без панделки и украси, вързана на гърба. Грейсън смъкна и нея и сложи ръка върху голата ѝ кожа. Днес

Александра не носеше корсет. Дали го е махнала, преди да дойде при него? Слабините му пулсираха от желание.

Целуна голите ѝ рамене и внимателно я освободи от ризата и корсажа. Кожата ѝ беше нежна, гладка и кадифена като розови листенца. Какво имаше у тази жена, та изискваше от него да я люби веднага, с цялата си страст, едновременно нежно и диво? Тя ухаеше леко на лимон, а устните ѝ имаха вкус на портокалов мармалад. Той я целуна отново и се усмихна на сравненията.

Треперещите ѝ ръце се плъзгаха по гърба му. Връхчетата на пръстите ѝ бяха горещи, ноктите ѝ го драскаха. Той развърза колана на роклята ѝ и я свали заедно с корсажа и ризата. Най-сетне усети топлото ѝ тяло до своето. Притисна я силно и опря брадичка на темето ѝ.

— Грейсън, моля те — пошепна тя, без да отделя лице от гърдите му.

— Всичко, каквото поискаш, любима.

Той помилва къдриците ѝ и вдъхна аромата им. В стаята беше топло и душно и той се обливаше в пот. Оливър беше подреждал и в ъгъла имаше широк шезлонг с извити облегалки.

Александра вдигна лице и го погледна.

— Обичаш ли Маги?

Нещо в погледа ѝ му каза, че отговорът на този въпрос е от голямо значение за нея. За щастие никак не му беше трудно да отговори.

— Да. С цялото си сърце.

— Защо?

Грейсън примигна. Как така защо? Защото смехът ѝ гонеше самотата от най-съкровената му същност. Защото у Маги имаше нещо, което той напразно търсеше у себе си. Или просто защото тя беше негово дете.

— Не знам — отговори честно той. — Просто я обичам.

— Добре — прошепна задавено тя. Очите ѝ блестяха като скъпоценни камъни. — Добре...

Очевидно бе дал правилния отговор. Тя го прегърна и продължи да го целува. Устните ѝ бяха горещи и жадни. Езикът ѝ се уви около неговия, зъбите ѝ загризаха устните му. Плъзна ръка по корема му и

отвори колана на панталона. Разкопча копчетата и мушна ръка навътре.

Грейсън се засмя тихо и извади ръката ѝ.

— Бавно, скъпа, бавно. Искам да удължа удоволствието.

Александра започна да целува гърдите му и косата ѝ се разпиля по раменете му.

Той я взе на ръце и я отнесе до шезлонга. Настани я удобно, наведе се и целуна шията ѝ, меката заобленост на раменете, изящните гърди. Ръцете му внимателно масажираха чувствителните места. Тя изохка отчаяно и го привлече към себе си.

Той се наслаждаваше на вкуса ѝ и се радваше на пламтящата си страст. Помилва с език зърното на едната гърда и Александра простена сладостно. Той продължи да целува гърдите ѝ и да гали мекия ѝ корем.

Жълтата памучна фуста му пречеше. Вдигна я, легна върху Александра и притисна коравата си мъжественост върху горещината, която усещаше през кожения панталон.

— Грейсън... моля те! — изхълца Александра.

Той плъзна пръсти между бедрата ѝ и намери женствеността ѝ гореща и влажна. Тя беше готова за него. Той се надигна и седна в другия край на шезлонга, за да свали панталона и ботушите. Когато остана съвсем гол, протегна ръце към нея и я вдигна от шезлонга.

Тя понечи да протестира, но той затвори устата ѝ с целувка. Легна върху шезлонга и я настани върху бедрата си. Фустата ѝ помилва настръхналата му кожа, косите ѝ закриха прекрасните гърди. Той сложи ръце на хълбоците ѝ и бавно, но уверено я отпусна върху себе си.

Когато проникна в нея, Александра простена, отметна глава назад и затвори очи. Пое дълбоко въздух и притисна ръцете му върху гърдите си. И започна луда езда. Тялото ѝ се движеше ритмично, за да го приеме дълбоко в себе си, докато той лежеше мирно и ѝ предоставяше водачеството. Тя заби нокти в гърдите му, горната част на тялото ѝ се наклони напред. Усмихна се в самозабрава и отвори очи. Тъмните къдрици скриваха пламтящите и бузи.

— Обичам те — прошепна тя.

— Ти си прекрасна — отвърна той. — Ти си моето сърце.

Александра въздъхна и възбудата на Грейсън достигна своя връх. Престана да се сдържа и се заби дълбоко в нея, стенойки от наслада.

Никога няма да я оставя да си отиде, повтаряше си той. Със Сара беше друго. Тази жена трябваше да е винаги близо до него. Никога няма да я отблъсне. Ще я обича много, но няма да я лишава от свободата ѝ. Двамата ще живеят заедно, ще споделят мечтите си, ще се обичат. Сара мислеше само за себе си, докато Александра даваше безкрайно много. Той копнееше за всичко, което тя можеше да му даде, и си обещавахе да ѝ се отплати със същото.

Тя извика името му и то отекна във високия таван. Върхът дойде и тя се разтрепери върху него. Мускулите ѝ се стегнаха и тя изплака от наслада. Грейсън я подкрепи и стисна до болка белите ѝ китки.

Дишайки тежко, тя рухна върху гърдите му. Вълните на насладата отслабваха. Той я обхвана здраво и отново се заби в нея. Вече не беше в състояние да се контролира.

— Александра, любов моя!

Горещото семе изтече в жадно очакващата го утроба. Грейсън издиша дълбоко и се отпусна. Горещината в тялото му отстъпи място на топло блаженство. Притисна любимата жена върху гърдите си и целуна мокрите слепоочия.

— Александра, любов моя — повтори задавено той. — Ти си моя, само моя...

Тя се сгуши в него и въздъхна. Две горещи капки се стекоха на гърдите му, но той беше опиянен и не разбра, че са сълзи.

Александра помилва нежно мускулестите гърди на любимия си и проследи с връхчетата на пръстите си широкия белег, разполовяващ горната част на тялото му. Чувстваше се тежка и уморена, но ѝ беше топло, а кръвта все още шумеше в тялото ѝ. Лежеше напреки върху него и слушаше биенето на сърцето му.

Много ѝ се искаше да попита дали може да остане завинаги до него, но не посмя. Той все още беше в нея, но скоро щеше да се наложи тя да стане и да си тръгне. Да се облече, да приглади дрехите си и да направи онова, което трябва.

Странно, че бе заварила тук мадам Дьо Лорен. Бедната жена целуваше Грейсън така отчаяно. Той обаче стоеше скован и неподвижен — както преди малко тя в прегръдките на капитан Ардмор. Побиха я тръпки и тя се притисна до топлото тяло на Грейсън. Може би друга жени по света се впечатляваха от красотата и студенината на капитан Ардмор, но у него имаше нещо ледено, което

напълно липсваше у Грейсън. И двамата мъже бяха загубили най-близките си хора, познаваха болката и унижението, но Грейсън беше запазил сърцето си, докато капитан Ардмор напълно бе загубил своето.

Тя целуна гърдите на Грейсън и проследи с устни един опънат мускул. Той повдигна разрошената ѝ коса и в тила ѝ повя хлад.

— Трябва да напуснеш Англия, Грейсън — пошепна Александра. — Моля те, вземи Маги и заминете далеч.

Той дишаше вече по-спокойно, но Александра усети как трепна в прегръдката ѝ. Плъзна ръка по брадичката и повдигна главата ѝ.

— Защо ми казваш това? — Сините му очи потъмняха.

Сълзите, които беше сдържала толкова дълго, най-сетне потекоха и намокриха бузите ѝ и гърдите му.

— Мистър Хендерсън ми разказа какво си обещал на капитан Ардмор. Не бива да допускаш това, Грейсън. Не можеш да спазиш тази уговорка.

Палецът му се плъзна по устните ѝ.

— Любов моя, аз няма да позволя на Ардмор да ме убие.

— Но ти си се съгласил...

— Не можех да не се съглася. Сабята му беше опряна в гърлото ми, примката стягаше шията ми. Бях готов да му обещавам всичко, за да ме остави жив. За да мога да закрилям Маги.

— Помилва косата ѝ и продължи: — И друг път съм изпитвал страх, но тогава за първи път се страхувах за друг човек. Само да я беше видяла, Александра. Изглеждаше толкова мъничка и крехка в онези грозни дрехи. Затова ѝ купих глупавата розова рокля. Исках да изглежда жива, не полумъртва, каквато беше при мисионерите. — Пое дълбоко въздух и заключи: — Бях готов да продам душата си на Ардмор, само и само да знам, че Маги ще живее добре. Не бях изпитвал това чувство, откакто... — той се поколеба — ... откакто умря мама.

Александра видя дълбоката болка в очите му и въздъхна тихо.

— Знам, че майка ти е била убита. Толкова съжалявам...

Той я повдигна и излезе от нея, настани я удобно до себе си и я притисна нежно.

— Тогава тя беше по-млада, отколкото съм аз сега. И толкова крехка. Надявам се баща ми да се пържи в ада.

Александра се стресна от яростта в гласа му.

— Може би се е разкаял — възрази несмело тя. — Защото след това се е самоубил, нали?

— Не — процеди през зъби Грейсън. — Аз го убих.

Александра спря да диша.

— Това е невъзможно! Ти си бил още момче!

— Направих го, и то съвсем съзнателно. — Очите му бяха станали ледени. — Трябваше да го направя. Той щеше да ме застреля.

Александра беше потресена. Спомни си баща си — сърдечен, добродушен джентълмен, който обичаше книгите и градината си. Не си го представяше с пистолет в ръка, камо ли пък да стреля по някого.

— Това е ужасно...

Той я наблюдаваше безучастно.

— Разследването стигна до заключение, че се е самоубил. Но слугите явно подозираха каква е истината. Те ме посъветваха да напусна Англия. Защото някой ден може да се разбере, че съм бил аз.

— Затова ли стана пират?

Грейсън вдигна рамене.

— Това се случи по-късно. Започнах като прост моряк на търговски кораб. Приеха ме, защото бях лек и сръчен и се катерех по вантите. Научих много за мореплаването. После ни нападнаха пирати.

— И ти премина към тях?

Грейсън поклати глава.

— Взеха ме в плен заедно с другите от екипажа. Хареса им, че съм млад и силен, и ме оставиха жив. Убиха повечето моряци. Не знам как издържах да гледам убийствата и да се преструвам на равнодушен. Може би, след като бях убил баща си, ми беше по-лесно... Но бях толкова отчаян, че сигурно щях да умра, ако не беше Оливър.

— Оливър? За камериера си ли говориш?

— Тогава беше готвач и лекар на пиратския кораб. Взе ме на работа като помощник в кухнята и така ме спаси от капитана, който беше безсъвестен пияница. — Грейсън се усмихна подигравателно. — Трябваше да работя неуморно. Постоянно бях изтощен, но той ме научи как се оцелява. След няколко години пиратският кораб бе нападат от английска фрегата. Помолих войниците да не убиват Оливър. След време той ми помогна да се отърва от негодния капитан на фрегата. Така се сдобих с прекрасен кораб, снабден с достатъчно оръдия.

— В гласа му звънна гордост.

— Нали не си убил капитана? — попита плахо Александра.

— Свалихме го на пустинен бряг. — Той зарови пръсти в косата ѝ и обясни тихо: — Аз не съм убиец, Александра. Не вярвам, че ще постигна нещо, като измъчвам и убивам себеподобните си. Това е излишна жестокост. — Помълча малко и продължи:

— Бързо си завоювах име. Разказвали са ми, че екипажите на някои кораби дори се надявали да ги нападна, за да има какво да разказват на внуците си. Е, доставих им това удоволствие.

Александра очерта с пръст високите му скули.

— А прелъстяваше ли пътуващите дами?

Грейсън избухна в смях и студенината в очите му изчезна.

— О, любов моя! Не, разбира се. Само теб.

Болка прониза сърцето ѝ.

— Недей!

— Да не се смея? И защо? Ти си възхитителна. Толкова ти се радвам. Затова се смея.

Александра помилва устните му.

— Моля те, не ме карай да те обичам още повече.

Той се засмя отново.

— Но аз искам да ме обичаш. Искам да ме милваш. Искам да спиш гола заради мен. Искам да ме умоляваш да те притисна до стената и да те любя. Ти си най-прекрасната пътничка, която някога съм познавал.

Целуна пръстите ѝ, но тя отдръпна ръката си.

— Грейсън...

От няколко минути отчаяно търсеше начин да му каже какво се е случило днес следобед, но нищо не ѝ хрумваше. Навън изтрополя карета, а на горния етаж часовник удари кръгъл час.

Не, нямаше прост начин да му съобщи новината. Погледна дълбоко в сините му очи, наслади се на топлината и привързаността, която се четеше в тях, и макар да знаеше, че ще разруши прекрасната интимност, която се беше породила помежду им, пое дълбоко въздух и каза:

— Грейсън, капитан Ардмор ме помоли да стана негова жена.

Той се вцепени. Както се беше опасявала, топлината от погледа му се изпари. Сините очи станаха корави и засвяткаха опасно.

— Какво е направил Ардмор? — Гласът му прозвуча съвсем тихо, но беше много по-страшен, отколкото ако бе изкрещял. — Кога?

— Днес следобед. У нас.

Той седна рязко, вдигна я и я настани на свободното място в края на шезлонга. Стана и се наведе над нея. Всеки мускул от голото му тяло беше напрегнат.

— Дошъл е в къщата ти?

Тя кимна и притисна смачканата риза към голите си гърди.

— И ти си го пустила да влезе? — В гласа му имаше смъртоносна заплаха.

Александра поклати глава.

— Влезе направо в спалнята ми. Успял е да убеди камериерката ми да го пусне в къщата. Би трябвало да й се скарам, но нямам сили.

Той се обърна и отиде до вратата. Отвори я с трясък, без да се притеснява от голотата си.

— Джейкъбс! — Изрева гръмогласно.

Лейтенантът се появи само след минута. Изтрополя по стълбата и застана на прага. Изобщо не се учуди, че вижда капитана си гол, нито че Александра седи на шезлонга и се опитва да облече ризата си.

Грейсън дори не направи опит да се покрие. Протегна ръка и посочи обвинително Джейкъбс.

— Днес Ардмор е влязъл в къщата на мисис Алистър. Как, по дяволите, е минал покрай пазачите?

Джейкъбс примигна смаяно. В кафявите му очи блесна ужас.

— Не знам, сър. Аз...

— Веднага да ги нашибат с камшик!

— Не! — Александра протегна ръка, но веднага я отпусна, защото разкри гърдите си. — Те не са виновни. Той ги е надхитрил. Сигурна съм, че не са го видели.

— Тя е права, сър — подкрепи я Джейкъбс. — Ако трябва да бичувате някого, вземете мен. Аз трябваше да го забележа. Явно не съм бил достатъчно внимателен.

— Вие имате задачата да охранявате Маги! — напомни му ядно Грейсън. — Не можете да сте едновременно навсякъде, макар че... знам къде прекарвате времето си.

Джейкъбс се изчерви.

— Забравете, лейтенант. Идете да разберете какво е станало.

— Тъй вярно, сър! — Младият мъж отдаде чест, завъртя се на токовете си и изчезна.

Грейсън затвори вратата и се обърна към Александра. Очите му бяха студени, лицето сякаш се бе вкаменило. Никога не го беше виждала толкова гневен, дори когато я измъкна от кораба на Ардмор. Досега го беше виждала депресиран, нежен и мил с Маги, дразнец, изкусителен, очарователен... а сега пред нея стоеше мъж, изпълнен със студена ярост.

Той се върна при нея и застана пред шезлонга. Дори в този миг на страх тя се възхити на голотата му, на съвършеното съчетание от мускули и жили в мъжкото му тяло. И в същото време се отдръпна, стресната от гнева му.

— Александра — прозвуча ледено гласът му, — какво отговори на мистър Ардмор?

Внезапно добила смелост, тя вирна брадичка.

— Казах му, че ще омъжа за него, ако те остави жив.

Той я погледна втренчено. Лицето му беше като издялано с длето, кораво и мрачно. Лице на пиратски капитан, събрал най-добрия екипаж и кръстосвал моретата цели седемнайсет години, без да го заловят. В този миг Александра разбра, че Ардмор подценява противника си. И херцог Сейнт Клер също. Мъжът, който стоеше пред нея, играеше само според своите правила и беше безмилостен, смъртоносен противник. Неволно се запита дали пък не се е сдобила с опасен неприятел.

— Няма да се омъжиш за него — отсече хладно той. — Ти принадлежиш на мен.

Дявол да го вземе, каза си раздражено тя, високомерието му е адски изнервящо. Изправи се и попита с неговия тон:

— Ти ли си единственият човек, комуто е разрешено да се жертва, господин пират? Ардмор иска да те убие. Аз искам да живееш. Той я изглежда мрачно.

— Затова ли си готова да се омъжиш за него? Наистина ли мислиш, че жертвата ти ще ме спаси?

— Той даде думата си.

— Само защото добре знае, че ти означаваш за мен повече от собствения ми живот.

Сърцето ѝ заби развълнувано.

— Това не е вярно. Ти обичаш да се шегуваш с мен, направи така, че да те обикна, но аз съм ти само съседка. Временно забавление. Ще изчезна от живота ти и ще ме забравиш. Най-важното е да отгледаш Маги и да я направиш щастлива.

Той я гледаше, сякаш е изгубила ума си.

— Временно забавление? Ти?

Две сълзи се отрониха от очите ѝ.

— Добре знам, че си обичал и други жени. Майката на Маги, например. И мадам Дьо Лорен, и много други. Ти си свикнал да вземаш своето и да продължаваш пътя си. И аз ще съм като... като птичка в шепата ти. Ще си поиграеш с мен и ще ме пуснеш да си вървя.

В очите му блесна див гняв. Направи крачка напред, наведе се и я издърпа да стане. Прегърна я, но не нежно и с любов, а почти я смачка в ръцете си.

— Никога, никога вече не казвай тези думи! Не е същото! Разбираш ли?

— Не — отговори тихо тя и скри лице на гърдите му.

— Трябва да знаеш едно, Александра. Ако отидеш при него, ще го убия. Даже ако те е прегърнал, ще го убия и ще възхвалявам деня, когато съм го направил. Аз не се страхувам от проклетия капитан Ардмор.

— Грейсън... — прошепна задавено тя.

— Искаш да обичаш пират? Готово! — Той се потупа по гърдите. — Аз съм пират. Правя, каквото искам, подчинявам се само на собствените си закони. Няма да позволя на никого да се докосне до онези, които са под моя закрила. Ще убия всеки враг, който се осмели да наруши моя закон.

Александра вдигна глава и с болка погледна в очите му.

— Бях напълно права по отношение на теб. Ти решавах кой как да живее и отстранявах от пътя си всеки, който ти пречи да осъществиш целите си. Все едно какво рискуваш.

— Точно така. Току-що ти го казах.

Тя помилва бронзовото му рамо и усети трепването му.

— Опитваш се да командваш и мен, но нямаш право. Ти не бива да спазиш споразумението с Ардмор, Грейсън. Маги има нужда от теб.

— Мислех, че си разбрала какво ти казах. Нямам никакво намерение да се оставя в ръцете на Ардмор. Знам, че ще ме убие. Той наруши проклетото ни споразумение в момента, когато въвлече и теб. Не можа да устои на изкушението да завърти ножа в раната. Той е луд за връзване. Едничката му цел е отмъщението. И брат му беше такъв.

— Бедният мистър Ардмор.

Грейсън се раздражни още повече.

— Не си хаби съчувствието. Ардмор е коварен мръсник. Светът има основание да се бои от него.

Александра неволно се засмя.

— Мистър Хендерсън каза същото за теб.

Грейсън оголи зъби като вълк.

— Така ли каза? Радвам се, че мисли така. Значи ще стои подалеч от мен.

— И той помоли за ръката ми.

Грейсън отново се вцепени. След малко отвори очи и попита дрезгаво:

— Наистина ли Хендерсън ти е направил предложение?

— Да. И се държа много по-изискано от своя капитан. Той е от Кент. Оказа се, че сме се срещали като деца. Предложи ми да се заселим там, да си имаме деца и кучета. — Александра въздъхна с копнеж. — В Кент е прекрасно, Грейсън. Зелени хълмове, синьо небе... Там бях щастлива, но тогава не го осъзнавах.

Той улови ръцете ѝ и ги стисна до болка.

— Това ли искаш? Къща в Кент?

Александра поклати глава.

— Вече не знам. Човек не може да върне детството си, нали? Хората, които ме обичаха и закриляха, вече ги няма.

Някога възприемах това съвсем естествено, но сега... — Тя извърна глава. — Не съм сигурна какво искам.

— Прие ли предложението на Хендерсън?

— Не.

Грейсън видимо се отпусна.

— Слава богу!

— Казах му, че ще си помисля.

Той едва не смачка пръстите ѝ в големите си ръце.

— За бога, Александра, още колко мъже са ти направили днес предложение за женитба? Може би Джейкъбс и Пристли? Да не би О'Мали също да е поискал ръката ти?

Александра го погледна укорно и отговори с достойнство:

— Почти не съм разговаряла с мистър О'Мали. Доколкото си спомням, веднъж ми направи комплимент. Мистър Джейкъбс обича мисис Феърчайлд, а горкият мистър Пристли сигурно трепери само при мисълта за мен. — Замисли се и рече: — Не би било зле да му изпратя някакъв малък подарък, за да се извиня, че се държах така лошо с него...

Грейсън поклати глава.

— Няма да изпратиш подарък на мистър Пристли. А на Хендерсън ще кажеш, че отговорът ти е „не“.

Този човек беше непоносимо нахален!

— Знам, че не е включен в списъка ми — обясни с мек глас тя, — но притежава всички необходими качества. От безупречно семейство, винаги се облича с вкус, заможен е... освен това изглежда много добре.

— Носи очила!

— Да, и те го правят твърде сериозен, не смяташ ли?

— Не. С тях прилича на риба.

— Ужасно неучтиво от твоя страна, Грейсън. Той беше много мил с мен... само дето ме целуна наред улицата, а после ме отвлече, но всичко това стана по заповед на мистър Ардмор.

Грейсън сведе лице и спря само на сантиметър от нея. Гневът и страстта му се усещаха съвсем ясно.

— Ти няма да се омъжиш за Хендерсън, Александра! Той е верен на Ардмор и никога няма да го напусне, все едно какво ти говори.

Всички от екипажа на Ардмор са лоялни към капитана си... Господ знае защо.

— Той е много убедителен. Имам предвид мистър Ардмор.

Грейсън едва не счупи пръстите й.

— Каж ми, че няма да се омъжиш нито за Хендерсън, нито за Ардмор!

Тя го погледна предизвикателно.

— Няма да се омъжа за мистър Ардмор, ако ми обещаеш, че няма да се предадеш в ръцете му, за да те убие. Вместо това ще избягаш с Маги.

— Вече ти казах, че няма да му позволя да ме убие. И няма да напусна Англия. — Погледна я остро и й напомни: — А какво ще кажеш на Хендерсън?

— Ще помисля върху предложението на мистър Хендерсън. Няма защо да бързам. Може пък да получа по-добро.

Грейсън изръмжа като раздразнена мечка.

— Слушай, Александра, в момента имам много работа. В кухнята ме чака френска агентка, Бърчърд се разхожда свободно из Лондон, Джейкъбс и гувернантката са се затворили на горния етаж и се гледат влюбено. Имам планове, които изискват цялото ми внимание. — Улови брадичката й и заключи: — Нека да свърша всичко и тогава ще разговаряме надълго и нашироко.

— Това би било приятно разнообразие.

Грейсън присви очи.

— Разнообразие? Какво имаш предвид?

— Всеки път, когато разговаряме, започваме да се целуваме... и така нататък. Никога не завършваме разговора с решение на проблема.

Той се засмя облекчено и я погледна жадно.

— Знаеш ли, и аз забелязах същото.

— Мадам Дьо Лорен разкри ли ти къде се намира френският крал?

Той зяпна смаяно. От устата му се изтръгна ядно проклетие.

— Откъде знаеш за мадам Дьо Лорен и френския крал?

— Толкова ли е трудно да събереш две и две? Мистър Ардмор ми каза, че тя работи за Наполеон. Когато се срещнахме за първи път, ме излъга, но после призна. Мистър Хендерсън каза, че тя се опитва да използва капитана за своите планове. Предполагам, че кралят е на

кораба на капитан Ардмор и очаква да го прехвърлят във Франция. — Тя поклати глава. — Наистина не разбирам защо мъжете си въобразяват, че само те могат да правят логични заключения.

Той я измери с мрачен поглед.

— Вече ми е ясно, че ни предстои много, много дълъг разговор.

— Както желаяш. Знаеш ли, аз също имам много работа. Трябва да затворя къщата си за остатък от лятото. Все едно дали ще се омъжа, или ще замина със семейство Фийдърстоун за Кент.

Грейсън потръпна едва забележимо.

— До утре ще съм уредил всичко. Тогава ще поговорим. — Направи малка пауза и заключи: — Сега обаче ще те целуна.

Александра го погледна и сърцето ѝ ускори ритъма си.

— Нали трябваше да говориш с мадам Дьо Лорен за френския крал?

— Ще говоря. — Той се наведе и впи устни в нежната ѝ шия. Тя затвори очи. — От друга страна обаче — пошепна той, долепил устни до кожата ѝ, — дамата би могла да почака още няколко минути.

Заля я гореща възбуда. Притисна се до него и потърси устните му. Той я прегърна и нежно я положи върху шезлонга, преди отново да я покрие с горещото си, страстно тяло.

Александра се прибра вкъщи през градината. Пламенно се надяваше, че някой коняр или слуга няма да реши да мине по алеята точно сега. Слава богу, успя да прекоси полянката незабелязано и стигна до задната врата на дома си.

Вече се здрачаваше. Въздухът ухаеше на рози, фонтанът разпръскваше приятна хладина.

Чувстваше се лека и окрилена. Много ѝ се искаше да се протегне като котка, а после да се свие на кълбо и да заспи. Но за разлика от котките, които можеха да спят, когато си поискат, Александра имаше да уреди много неща. Ардмор бе заявил, че щом падне нощта, ще изпрати Хендерсън да я вземе. Ако наистина дойде, тя ще проведе с него сериозен разговор и ще го убеди да ѝ помогне. Грейсън упорито твърдеше, че няма да позволи на стария си враг да го убие, но Александра беше убедена, че Ардмор ще направи всичко, за да си отмъсти. Затова непременно ще говори с Хендерсън.

Първо обаче имаше нужда от баня и чисти дрехи. Все още не беше говорила с Джоан за ненадейната поява на мистър Ардмор в

стаята ѝ и нямаше никакво желание да ѝ се кара. Джеймс Ардмор правеше, каквото си иска — също като Грейсън. Бедната Джоан беше негова жертва — също като господарката си.

Александра прибра смачканите си поли и забърза по стълбата към дневната си. Грейсън ѝ бе помогнал да се облече, но роклята ѝ беше безвъзвратно повредена. Когато мина покрай голямото огледало в коридора, тя забеляза, че косата ѝ е ужасно разрошена. Всеки, който я види, веднага ще разбере какво е правила.

На минаване покрай салона на първия етаж тя се сети за списъка с кандидати за женитба и отново се укори за глупостта си. Защо не бе взела предвид, че повечето двойки в доброто общество, избрали партньорите си по грижливо обмислени критерии, живеят нещастно? Избраникът отговаряше на всички изисквания, но не правеше избраницата щастлива. Нищо чудно, че и дамите, и господата си вземаха любовници.

Ще скъсам списъка, реши Александра и отвори вратата към салона. Мистър Бартоломю и лорд Хилдебранд станаха от столовете си.

Александра спря на прага, загубила ума и дума. Двамата мъже я измериха със слисани погледи и тя се изчерви до корените на косата. Защо първо не отиде да се преоблече? Обожателите ѝ сигурно са разбрали още на соарето, че тя и Грейсън са любовна двойка, и появата ѝ в този вид ще отстрани и последните им съмнения.

— Мадам — извика Джефри от долния етаж, — Негово благородие и мистър Бартоломю дойдоха да ви изкажат почитанията си. Поканих ги в салона.

Александра потрепери и внезапно разбра защо Грейсън беше готов да бичува пазачите, които пропускаха враговете му безпрепятствено.

Мистър Бартоломю изглеждаше дълбоко шокиран. Лорд Хилдебранд иронично вдигна вежди и изхъмка дискретно. Александра се засрами и вбеси едновременно. Спомни си, че Ардмор излъчваше специфичната миризма на любовна игра — сигурно и тя миришеше по същия начин.

Би могла, естествено, да избяга, да получи нервен срив или да се затвори в стаята си и истерично да крещи, че не иска да вижда никого. Или пък... да събере кураж и да премери сили с двамата мъже. Ще им

каже, че двете с Маги са се катерили по дърветата в градината. Само да смеят да не й повярват!

Но няма катеренето можеше да обясни огненочервения белег на шията ѝ, оставен от Грейсън при второто им лудо любене? Той го нарече любовно ухапване. Никога преди не беше чувала за такова нещо, но докато закопчаваше роклята си пред огледалото в гардеробната му, видя на шията си червено петно. Дано разпуснатата ѝ коса да го е закрила поне отчасти. Дали да премести още няколко кичура?

Взела решение, тя изпъна рамене и направи крачка към двамата посетители.

— Джентълмени... — Изгледа ги с цялото високомерие на херцогска внучка и попита учтиво — На какво дължа честта?

Мистър Бартоломю се опита да отговори, но заекваше повече от обикновено:

— Ние... тоест...

— Той иска да каже — намеси се лорд Хилдебранд, — че много искаше да ви посети. Аз се съгласих да го придружа и да говоря вместо него.

Александра милостиво кимна и се обърна към мистър Бартоломю.

— За какво става дума?

Гласът ѝ звучеше спокойно, макар че коленете ѝ трепереха, а дланите ѝ бяха овлажнели. Дано само двамата джентълмени не забележат, че е близо до припадък!

Мистър Бартоломю отвори уста, но хвърли безпомощен поглед към своя приятел. Лорд Хилдебранд реагира незабавно.

— Мистър Бартоломю иска да ви каже, че много ви се възхищава, мисис Алистър.

Александра преглътна.

— Благодаря, мистър Бартоломю. Много сте мил.

Младият мъж се изчерви.

— И още би искал да ви съобщи, че е наел елегантна къща на Кавендиш скуеър — продължи тържествено лорд Хилдебранд, — но ще ви разбере, ако пожелаете да останете тук.

Сърцето ѝ запулсира болезнено и тя потръпна.

— Да остана тук... май не разбирам.

Лорд Хилдебранд се усмихна.

— Аз ще плащам половината от наема. Според мен сделката е почтена. Щом ще изпълнявам длъжността на негов говорител, редно е да получа своята част.

По гърба ѝ пролази студена тръпка. Цялото ѝ тяло се скова.

— Моля ви, лорд Хилдебранд, обяснете какво сте намислили и бъдете съвсем ясен — изрече хладно тя.

Мистър Бартоломю скри зачервеното си лице. Лорд Хилдебранд се усмихна нахално.

— Мисис Алистър, ние с моя приятел сме влюбени. И двамата сме ваши обожатели. Ако се съгласите, ще се радваме да ни правите компания в къщата на Кавендиш скуеър. — Огледа се и предложи с подкупваща усмивка: — Би било възможно също да приемате Бартоломю там, а мен — тук. — И преспокойно заключи: — Ако обичате скъпоценности, ще имате, колкото желаете.

Александра искаше да изкрещи, но от гърлото ѝ излезе само дрезгав звук. В погледа ѝ светеше ужас. Днес явно беше денят ѝ за предложения. И то какви! Тези двамата бяха дошли в дома ѝ. Стояха в елегантния ѝ салон, обзаведен с толкова внимание, и ѝ предлагаха да им стане любовница. Любовница на двамата едновременно!

Стана ѝ гадно. Притисна ръка върху устата си и очите ѝ се насълзиха от гняв.

— Най-добре е да се сбогувате, джентълмени — каза някой зад нея. Александра се обърна изненадано. На прага стоеше херцог Сейнт Клер и в погледа му се четеше безкрайно презрение. — В противен случай ще бъда принуден да ви изпратя секундантите си.

Лицето на мистър Бартоломю приличаше на презрял домати. Лорд Хилдебранд изглеждаше ядосан. За първи път Александра се зарадва, че Джефри пуска в къщата й всички гости, от които се страхува и не смее да им откаже. Херцогът застана между нея и двамата джентълмени като куче, решено да защитава господарката си.

— Аз... ние искахме... — заекна Бартоломю.

— Чух всичко, което каза Калдикот — прекъсна го херцогът. — Съветвам ви да изчезвате, и то бързо.

Мистър Бартоломю изглеждаше дълбоко засрамен. Поклони се тромаво и избяга от салона. Стъпките му скоро заглъхнаха по стълбата. Лорд Хилдебранд обаче остана.

— Значи предпочитате херцози и виконти? — Измери Александра с многозначителен поглед и кимна. — Защото ви подаряват по-скъпи бижута, нали?

Херцог Сейнт Клер го изгледа унищожително.

— Пратете ми секундантите си.

Лорд Хилдебранд явно се уплаши, но скри страха зад презрително изпуктяване.

— Дуелите са само за глупаци. Лека вечер, мисис Алистър.

Той мина покрай херцога и излезе. Сейнт Клер затвори вратата зад него, мърморейки нещо неразбираемо.

Александра кипеше от гняв. Искеше й се да догони двамата така наречени джентълмени и да ги обсипе с проклятията, научени от Грейсън. Понякога наистина беше ужасно да си лейди.

Вместо това отиде до писалището си. Отвори най-горното чекмедже, извади списъка с кандидатите за женитба, разкъса го на малки парченца и ги хвърли в празната камина.

— Мъже! — изфуча вбесено тя и смачка с тока си няколко хартийки върху ориенталския килим.

Херцогът я наблюдаваше слисано. Александра се отпусна в най-близкото кресло и закри лицето си с ръце. Коленете й трепереха

неудържимо. Чу как херцогът се приближи и се отпусна на колене до креслото. Добре, че не я докосна.

— Добре ли сте, мисис Алистър?

Не! — искаше да изкрещи тя. Разбира се, че не! Онези двамата ѝ нанесоха смъртна обида. И най-лошото е, че не можеше да им се сърди. Те я смятаха за продажна жена и тя беше точно такава. Сама се хвърли в обятията на Грейсън. Отдаде му се доброволно. И щеше да го прави пак и пак. Тя не беше нищо друго, освен негова любовница.

Александра пое дълбоко въздух, вдигна глава и погледна Сейнт Клер право в очите.

— Всъщност не съм особено добре, Ваша светлост, но много се радвам, че дойдохте навреме. Защото не знаех как да реагирам.

Винаги меките му очи святкаха гневно.

— Двамата се държаха като селяци. Глупави селяци! Господи, мислех, че поне Бартоломю има маниери.

Александра не искаше да говори за мистър Бартоломю. Смяташе го за мил, дружелюбен, съвсем обикновен, но явно и той бе извадил своето заключение от видяното на соарето. Днес пък тя се бе явила пред посетителите си в салона разрошена, със смачкани дрехи, зачервена — кой не би помислил, че току-що е излязла от леглото на любовника си? Тя, само тя беше виновна за всичко.

Потрепери, изтри насълзените си очи и попита:

— Как разбрахте, че искам да говоря с вас, Ваша светлост? Не съм изпращала никого да ви повика.

Въпросът ѝ явно го учуди.

— Искали сте да говорите с мен?

— Да. И съм ви безкрайно благодарна, че идвате навреме.

— Наистина ли?

— Наистина. — Александра се овладя с мъка и се изправи. — Остава ни само да чакаме мистър Хендерсън.

Известно време Грейсън се забавляваше, като заплашваше мадам Дьо Лорен с какво ли не, но после я пусна да си върви. Знаеше, че тя ще отиде веднага при Ардмор. И докато Жаклин дьо Лорен занимава врага му с оплакванията и страховете си, той ще изпълни онова, което е замислил.

Веднага след като отпрати Жаклин, Грейсън повика лейтенанта си.

— Джейкъбс, имам нужда от вас.

Лейтенантът вдиша вежди.

— А кой ще охранява Маги и мисис Феърчайлд?

Грейсън хвърли поглед към сумрачното стълбище. Знаеше, че на горния етаж Маги и мисис Феърчайлд стоят до парапета и подслушват всяка дума.

— Оливър ще остане тук и ще ги охранява. Освен това ще държи под око къщата на мисис Алистър. Вярвам, че тук ще е спокойно, защото всички ще гонят мен. Нуждая се от вас на „Маджести“. Искам корабът да е готов за отплаване. Вече наредих на Пристли да започне приготовленията. За първата задача ще ми трябва само Иън О Мали.

Джейкъбс изкачи стълбите на един дъх и с жест повика мисис Феърчайлд. Разтвори ръце и тя се хвърли в прегръдките му. Той я целуна нежно по устата и я притисна до гърдите си. Маги наблюдаваше внимателно влюбената двойка.

— Ще се върна колкото е възможно по-скоро, любов моя.

— Пази се.

— Разбира се — обеща с усмивка той и отново я целуна.

Грейсън се намръщи. Думите на първия офицер му причиниха болка. И той искаше да се сбогува по същия начин с Александра. Но не биваше да забравя и Маги. Повика я при себе си и я прегърна.

— Ще се върна скоро и после вече няма да се разделяме. Обещавам ти.

Тя кимна усмихнато.

— Знаем, татко. Ти си много умен. И много смел.

Сърцето му преля от любов. Дъщеря му се гордееше с него.

Джейкъбс слезе по стълбата и като видя сияещото му лице, Грейсън му завидя още повече. Тупна го по рамото и се засмя:

— Вие и мисис Феърчайлд, аз и Александра... бих казал, че работите вървят отлично.

Джейкъбс се ухили още по-широко. В същия момент входната врата се отвори с трясък и на прага застана Иън О'Мали, също в най-добро настроение.

Грейсън го изгледа укорително.

— Закъснявате.

— Знаем, знаем. — Ирландецът се ухили самодоволно. — Влюбих се в една келнерка — съобщи той. — Забавих се малко при нея. Май

ще се жения.

Джейкъбс избухна в луд смях.

— И ти ли?

Иън го изгледа смаяно, но преди да е започнал да задава въпроси, Грейсън избута и двамата навън с недоволно ръмжене.

Херцогът се обърка още повече.

— Мистър Хендерсън ли очакваме?

Александра кимна. Бе престанала да трепери и вече можеше да се съсредоточи върху предстоящите събития.

— Да. Трябва да му задам един въпрос. Така ще разберете за какво всъщност става дума.

Херцогът не изглеждаше особено зарадван.

— Съгласен. — Поколеба се малко и внимателно улови ръката ѝ. — Ще позволите ли преди това да ви съобщя причината за посещението си?

— Разбира се — отвърна разсеяно Александра. — Съзнавам, че така е редно. Естествено, вие сте дошли тук с определени намерения.

— Точно така. — Той притисна ръката ѝ до гърдите си.

— Мистър Бартоломю и лорд Хилдебранд ви отправиха крайно неприлично предложение. Аз обаче имам съвсем почтени намерения. Александра, дойдох да ви призная любовта си.

— Погледна я дълбоко в очите и заключи: — Скъпа, направете ме най-щастливия човек на света. Станете моя съпруга.

Зави ѝ се свят. Ушите ѝ забучаха.

— Ваша светлост...

— Отдавна ви обожавам, мисис Алистър. — Херцогът се усмихна с леко смущение. — Сигурно съм се издал поне десет пъти.

Издали се е? Какво говореше? Херцогът никога не си позволяваше да ѝ се усмихва дръзко, не я молеше да спи гола, не ѝ подари скъпоценности, които сияят като очите ѝ. Вероятно беше забравила проявите на внимание от страна на херцога, защото Грейсън го беше изместил напълно. Откакто проклетият пират се нанесе в съседната къща, тя забрави съвсем как е живяла досега.

Пое дълбоко въздух и пошепна:

— Изненадвайте ме, ваша светлост...

— Наистина ли? А аз си мислех, че възхищението ми от вас е очевидно. — Той стисна ръката ѝ малко по-силно от обикновено. — Убеден съм, че ще се разбираме много добре.

Доскоро Александра също беше сигурна в това.

— О, ваша светлост, защо не ми направихте предложение преди три седмици? Тогава сигурно щях да се съглася.

Херцогът доби нещастен вид.

— Преди три седмици? Защо точно преди три... Аха. — В гласа му звънна безутешност. — Тогава лорд Стоук се нанесе в съседната къща.

— Безкрайно съжалявам, ваша светлост. Казвам ви го най-искрено. Не мога да приема предложението ви.

Лицето му се затвори.

— А аз си въобразявах, че ме харесвате.

— Харесвах ви и продължавам да ви харесвам. Вие сте най-милият джентълмен в кръга на познатите ми. Бяхте на първо място в списъка ми.

— Но се появи Стоук и открадна сърцето ви. — В очите му светнаха опасни искри. — Ще бъда честен, мисис Алистър. Ясно ми е, че сте любовница на Стоук. Искам да попитам: той помоли ли вече за ръката ви?

Александра поклати глава и неволно попипа шията си, където Грейсън бе оставил белега на любовта.

— Тогава е най-добре да приемете предложението ми. Поне да спасите честта си. Аз няма да искам от вас да ме обичате.

Сърцето ѝ се сви от болка.

— Не мога да го направя. Моля ви, опитайте се да ме разберете и не ми предлагайте повече да стана ваша жена. Това би означавало да ви причиня зло. — Тя се изправи и събра къдриците си на тила, без да я е грижа, че той може да види белега от зъбите на Грейсън. — Вярно е, той още не ми е направил предложение, но аз не се срамувам, че го обичам.

Херцогът изглеждаше много нещастен, но не пускаше ръката ѝ. Александра реши да му каже всичко.

— Трябва да ви направя едно признание, ваша светлост. Имах намерение да ви повикам в дома си, за да се срещнете с мистър Хендерсън. Аз знам къде се намира френският крал.

Херцогът изохка смаяно.

— Мили боже! Стоук ли ви разказа с какво се занимаваме?

— Не. Подслушах разговор, който не бе предназначен за моите уши. През последните седмици научих още някои неща. Всъщност Грейсън... искам да кажа, виконт Стоук, откри къде се намира Луи дьо Бурбон. Доколкото разбрах, в замяна на помощта му Адмиралтейството е готово да опрости всички престъпления срещу короната, извършени от него и екипажа му в Тихия океан. Правилно ли съм разбрала?

— Аз му дадох това обещание — кимна мрачно херцогът.

— Независимо от мнението ви за него, което без съмнение е повлияно от моето поведение, не бива да забравяте, че той трябва да отгледа дъщеря си. Моля ви, обещавайте ми, че няма да нарушите споразумението!

Херцогът смръщи чело и замислено потърка брадичката си. След малко въздъхна и кимна.

— Разбира се, че няма да престъпя думата си. Ако бях негодник, щях да поискам вас в замяна на помилването му. — Разтърси глава и заяви: — Ако го направя, няма да мога да се погледна в огледалото. Не мога да ви заповядам да живеете с мен, след като не ме искате.

Той единствен разсъждава като почтен човек, каза си Александра. Капитан Ардмор е готов да ме принуди с всички възможни средства.

Херцогът се поклони и най-сетне пусна ръката ѝ. Когато отново погледна Александра, очите му бяха спокойни и хладни.

— Моля, мисис Алистър, кажете ми къде се намира френският крал.

— Лично ще ви отведе при него. — Александра наклони глава и се вслуша. — Ето го и мистър Хендерсън. Той ще ни покаже пътя.

Грейсън седеше в стаята на Захария Бърчърд и чакаше домакина. Не се наложи да чака дълго. Стройният джентълмен се завърна само след минути и като видя неканения гост, се вкамени. В очите му светна паника. В следващия миг се обърна и побягна, но О'Мали му препречи пътя. Ирландецът затвори вратата и превъртя ключа. Бърчърд се изправи пред своя смъртен враг.

— Финли. — Думата прозвуча като съскане на отровна змия.

Грейсън скръсти ръце на гърдите и си позволи да се наслади на страха на Бърчърд.

— Знаех, че рано или късно ще се върнете в гнездото си. Човекът, който наблюдава хотела, ми каза, че ви е видял рано сутринта. Трябват ви дрехи. Не ви се иска да отидете при мъжки шивач, защото може да разбере какъв сте, нали?

Бърчърд оголи зъби, но лицето му си остана тебеширенобяло.

— Какво, по дяволите, искате да кажете?

— Познах ви — продължи все така спокойно Грейсън. — На соарето у мисис Алистър ви видях отблизо и най-сетне ми стана ясно кой сте. Толкова се изненадах, че ви позволих да избягате. Колко време мина оттогава? Петнайсет години?

Очите на Бърчърд засвяткаха като черни камъни.

— Петнайсет години, през които не съм преставал да ви мразя, Грейсън Финли. И вас, и Джеймс Ардмор.

Грейсън не знаеше дали изпитва отвращение или жал.

— Би трябвало Ардмор и аз да ви мразим. Никога няма да се отървем от вас. Обзалагам се, че О'Мали ще разказва историята на всеки, който се наема да работи при нас.

— Естествено. — О'Мали избухна в тих смях.

Грейсън кимна на ирландеца. О'Мали се стрелна напред и сграбчи изотзад лактите на Бърчърд. Негодникът се опита да се изтръгне, но Иън беше много по-силен. Изви ръцете му на гърба и го хвана здраво, за да не може да се добере до оръжията си.

Грейсън застана пред Бърчърд и погледна в разкривеното от гняв лице на врага си. Усмихна се, наведе се и разкопча панталона му.

Бърчърд изпищя. Грейсън пхна пръсти в панталона и извади руло от мек лен. Размаха го пред отчаяното лице на Бърчърд и установи доволно:

— Нещо ви липсва, за да ви наричаме мистър Бърчърд.

Негодникът изръмжа нещо неразбрано и го заплю.

— Сега познахте ли я, О'Мали? — попита Грейсън и хвърли лепеното руло на пода.

— Тъй вярно, сър. Толкова се смях тогава, че за малко да се подмокрят.

— Вие ме докарахте до просешка тояга — изсъска жената, която досега познаваха като Захария Бърчърд. — Кълна се, че ще убия и двама ви.

Грейсън беше доволен от себе си. Дойде тук, без да е напълно сигурен, но най-после държеше доказателството в ръцете си. Най-сетне намери отговор на въпроса, защо Бърчърд изчезваше и след няколко месеца се появяваше на друго място, без никой да разбере къде е бил. Просто се е превръщал отново в жена. Твърде малко хора обръщаха внимание на перачка или камериерка.

— Не ти ли стига, че тогава ни направи на глупаци? — попита той без капчица чувство за хумор. — Двамата дръзки капитани Ардмор и Финли с вързани ръце и крака, ограбени, съблечени, и то от едно малко момиче. Знам, че бяхме мъртвопияни, но все пак...

Спомни си колко се забавляваха, когато разбраха, че младият момък, който се задяваше с хубавичката келнерка в една кръчма в Ямайка, в действителност е жена. Бърчърд — всъщност тогава не запомниха името ѝ — с готовност ги придружи в хотела, в който бяха отседнали. Явно веднага е разбрала, че с лекота ще се справи с двамата самовлюбени глупаци. На следващата сутрин капитаните изпратиха собственика на хотела да доведе О'Мали и Оливър, за да могат да си платят нощувката и да се облекат прилично, та да се върнат на кораба.

— Като си спомня как се събудих вързан за Джеймс Ардмор, ми иде да повърна. — Грейсън се изсмя злобно. — Нищо чудно, че никой не успя да залови Захария Бърчърд.

— Кого тогава е убил Ардмор в онази морска битка? — намеси се О'Мали. — Някой нищо неподозиращ нещастник, носещ вашите дрехи?

Жената изкриви лице.

— Получи добро възнаграждение.

— Жалко, че не е могъл да си похарчи парите — отвърна хладно Грейсън.

Едва сега намери време да огледа дамата по-обстойно. Косата ѝ беше късо подстригана, гърдите ѝ бяха почти плоски, хълбоците — тесни, имаше съвсем обикновено лице. Лесно ѝ беше да се преобрази в

мъж: добре скроен мъжки костюм и навита на руло кърпа между краката, за да има нещо в панталона, бяха достатъчни.

За съжаление фактът, че е жена, не я правеше по-малко опасна. Тази проклетница бе убила десетки моряци и невинни хора, изпречили се на пътя ѝ. Говореше се, че веднъж нападнала кораб на роботърговци, избрала най-силните чернокожи и изгорила всички останали. Точно затова Ардмор я преследваше ожесточено и се заканваше да я унищожи по същия начин. Досега късметът беше на нейна страна. Но този път нямаше да има пощада.

— Тук съм по специална причина — продължи невъзмутимо Грейсън. — Знам, че искаш да убиеш Ардмор. И на мен вече ми омръзна да ме преследва. Затова си мисля, че бихме могли взаимно да си окажем услуга.

Казвайки това, той се опита да потисне съмненията си. Знаеше, че поема голям риск с този ход, но искаше най-сетне да се отърве от Бърчърд. Може би това беше единственият му шанс да реши всичките си проблеми наведнъж: да отстрани Бърчърд, да уреди въпроса с Адмиралтейството и да изпълни споразумението с Ардмор.

Ако преди това не загуби живота си.

Той пое дълбоко дъх, изпрати пламенна молитва към небето и заразказва грижливо обмислената история.

Мистър Хендерсън седеше в наемния файтон мрачен, с приведени рамене. Херцогът делеше седалката с него и се взираше в тъмните лондонски улици, през които минаваха.

Наложи се Александра дълго да убеждава мистър Хендерсън, че трябва да ги заведе на „Аргонавт“. Когато дойде в къщата на обичаната жена, той имаше намерение просто да я отведе в Кент и да се ожени за нея. Заяви ѝ, че вече нямал нищо общо с безумията на капитан Ардмор.

Щом обаче проумя, че Александра иска от него не само да ги заведе на „Аргонавт“, ами и да излъже капитана си, и да издаде пред представител на Адмиралтейството къде се намира френският крал, Хендерсън изпадна в ярост. Необузданият гняв в очите на обожателя ѝ, който иначе се държеше като покорно кученце, напомни на Александра

колко опасен е мистър Хендерсън в действителност. Само за миг се превръщаше от любезен денди в безогледен ловец на пирати.

Накрая все пак постигнаха компромис. Ще наемат карета и херцогът ще тръгне с тях сам, без слуги, кочияш и ескорт. Мистър Хендерсън ще му позволи да отведе френския крал, защото изобщо не се интересува от съдбата му, но няма да допусне херцогът да арестува Ардмор.

Сейнт Клер не хареса предложението и заплаши Хендерсън, че веднага ще го арестува. Той пък му отвърна презрително, че тогава ще се наложи негова светлост да му заеме палто, защото неговото днес е дошло от шивача и той не иска да го развали в Нюгейт.

Александра се хвърли между двамата спорещи и успя да убеди херцога, че ще получи френския крал само ако изпълни плана на мистър Хендерсън. С обичайното си спокойствие мистър Хендерсън поръча карета и уреди всичко, но когато помогна на Александра да се качи, тя видя в очите му неприкрит гняв. Тя го използваше и той го знаеше. Никога нямаше да ѝ прости това.

Но тя нямаше друг избор. Сейнт Клер трябваше да стигне до английския крал, а щом узнае къде е хвърлил котва „Аргонавт“, Джеймс Ардмор ще трябва да бяга. Грейсън вече няма защо да се бои от него, освен това ще заслужи благодарността на Адмиралтейството. Херцогът бе приел историята ѝ, без да задава въпроси. Тя му заяви, че Грейсън ѝ е казал къде е скрит Луи дьо Бурбон и че тя трябва да го заведе в скривалището. Коя млада дама от Мейфеър би направила подобно нещо по своя воля и желание?

Мистър Хендерсън обаче бе наясно каква е истината — във всеки случай, ако се съди по физиономията му. Тя не знаеше защо в крайна сметка се съгласи да ѝ помогне, но и не искаше да разбере причината.

Каретата се носеше в нощта. Когато стигнаха до Грейвсенд, вече се зазоряваше. Мястото беше тихо и пусто, от изток вееше леден вятър, идващ от устието на Темза и близкия океан. Когато влязоха в селището, рибарите вече се готвеха да излязат в морето, а слугите товареха колички със стока за града, работейки със сведени глави, за да се предпазят от студения вятър.

Александра оглеждаше напрегнато тъмната река, но видя само безброй черни мачти, издигащи се като оголени дървета срещу

хоризонта. Съзнаваше, че може би няма да познае кораба на Ардмор. Когато се качи на борда му преди няколко дни, беше упоена и не видя почти нищо.

Мистър Хендерсън помоли кочияша да спре пред отдавна изоставен, разнебитен кей. Малко по-нагоре по реката разтоварваха големите търговски кораби на Източноиндийската компания, но тук беше относително спокойно. В края на кея видяха вързана лодка.

Мистър Хендерсън плати на кочияша и му заповяда да чака. После рязко нареди на Александра и херцога да слязат в малката лодка. Сейнт Клер помогна на Александра да се настани удобно, Хендерсън вдигна платното и се отблъсна от кея.

Потеглиха на изток. Слънцето вече изгряваше. Лъчите му потапяха закотвените плавателни съдове в златно сияние. Платната на два презокеански кораба се издигаха гордо към ясносиньото небе.

Зад няколко малки търговски кораба беше хвърлил котва елегантен двумачтов съд с триъгълно средно платно. Приличаше по-скоро на военна фрегата — от онези, които ескортираха търговските кораби към Индия. Ако беше сам, човек сигурно щеше да го разгледа по-подробно, защото явно не беше нито търговски, нито военен кораб. Капитан Ардмор обаче го бе настанил между гемии и други по-малки плавателни съдове, за да не го заглеждат много-много.

Когато приближиха, Александра вида името — „Каролина“. Херцогът смръщи чело.

Малката лодка се блъсна във фрегатата и мистър Хендерсън побърза да свие платното. Над парапета се появи непознато лице. Морякът огледа тримата „посетители“, кимна и изчезна.

Александра спря да диша. Това беше критичният момент. Капитан Ардмор бе казал, че няма да я пусне на кораба, ако я придружава и някой друг, освен мистър Хендерсън. Ако разбере, че с тях е херцог Сейнт Клер, веднага ще му стане ясно, че лейтенантът и бъдещата му съпруга са го измамили.

След няколко безкрайни мига две загорели от слънцето ръце се заловиха за релинга и Ардмор погледна надолу към лодката. Мистър Хендерсън се изчерви под изпитателния му поглед, но остана спокойно на мястото си, без да каже нещо.

Дори от това разстояние пронизващият поглед на капитана се впи в лицето на Александра. След още един безкраен миг той кимна

кратко на стоящия до него матрос и изчезна.

Александра се качи на борда на „Аргонавт“ в нещо като торба, подобна на онази, с която Грейсън я бе вдигнал на палубата на „Маджести“. Мистър Хендерсън и херцогът се покатериха по въжената стълба, спусната от моряка. Хендерсън се запъти към капитанската каюта, но херцогът остана с Александра и двамата последваха моряка.

Ардмор ги очакваше. Седеше зад писалището си, облечен в тъмносин моряшки жакет, закопчан наполовина върху голите му гърди. Носеше още вехт черен панталон и високи ботуши. Тъмното облекло подчертаваше зелените пламъци на очите му.

Каютата беше все така полупразна, както я помнеше Александра. Дългата пейка под прозорците беше излъскана и блестеше. Няколко възглавници ще направят помещението много по-приятливо, помисли си Александра. И може би завески на прозорците, защото нямаше място за истински пердета.

— Не се отдалечавайте от мен, мисис Алистър — пошепна ѝ херцогът.

Ардмор изобщо не го погледна. Цялото му внимание беше съсредоточено върху Александра.

— Защо сте довели на кораба ми човек от Адмиралтейството?

Херцогът изпъчи гърди.

— Как смееете, сър? Обръщайте се към дамата с подобаващо уважение.

Ардмор го изгледа иронично, след което плъзна поглед по разрошената коса и смачканата пола на Александра.

— Мисис Алистър — произнесе провлечено той, — днес следобед мистър Хендерсън ми каза да вървя по дяволите заедно с всичките си планове. Сега е отново на кораба и доведе не само вас, а и един английски благородник. — Усмихна се едва забележимо и кимна. — Вие наистина сте невероятна жена!

Херцогът почервения от гняв.

— А вие, сър, сте човек извън закона. Не ви позволявам да говорите по такъв начин с една английска дама.

— Нямам нищо против да ме призовете на дуел — отговори равнодушно Ардмор. — Моите секунданти са Йън О'Мали и мистър Хендерсън, когато си възвърне дар слово.

Херцогът понечи да отговори, но Александра прати етикета по дяволите и излезе напред.

— Това няма значение. Ние сме тук, за да вземем френския крал.

Ардмор изобщо не се изненада.

— Разбирам.

— Значи не отричате, че сте го отвлекли? — извика сърдито херцогът.

— Не съм го отвлякъл — отвърна спокойно Ардмор. — Може да напусне кораба ми по всяко време.

— Така твърдите вие. Къде е той?

Александра счете за свой дълг да обясни.

— Мадам Дьо Лорен е използвала хитрост, за да убеди краля да се качи на кораба. Права ли съм, капитане?

Ардмор кимна. Историята с краля изобщо не го интересуваше.

Александра огледа замислено двете врати в отсрещната стена на каютата. Преди няколко нощи мадам Дьо Лорен бе излязла от дясната кабина. Морякът ѝ донесе черпак с вода от същата кабина.

Тя кимна убедено, отиде до вратата вляво и я отвори.

Дългокрак, доста дебел мъж с късо подстригана сива коса седеше на тясна койка и четеше вестник. При влизането на Александра вдигна глава и я погледна изненадано. В другия край на каютата мадам Дьо Лорен седеше върху моряшки сандък и нервно кършеше ръце. Херцогът надникна над рамото на Александра и възкликна зарадвано:

— Ваше величество!

Кралят се надигна и фигурата му изпълни малката каюта.

— Ваша светлост — поздрави той с кратко кимване.

— Мили боже! — Херцогът неволно премина на френски. — През цялото време ли бяхте тук?

— От седмица седя в тази каюта, господине — отговори също на френски кралят. — Но много скоро ще се върна във Франция.

Благодарение на уроците с мисис Феърчайлд Александра разбираше всяка дума.

— Боя се, че мадам Дьо Лорен ви е измамил, сир.

Монархът поклати глава.

— О, не, уважаема. Всичко е готово. Ще се върна в моята Франция, а Наполеон ще абдикира. Уверен съм, че ме очаква славно бъдеще.

Ардмор не казваше нито дума. Изражението му обаче издаваше, че разбира всичко. Кралят хвърли вестника на пода и излезе от малката каюта. Не изглеждаше нито уплашен, нито потиснат. Посочи мадам Дьо Лорен, която подозрително събра вежди и хвърли отровен поглед към Александра. Явно размисляше как да отговори на обвиненията.

— Мадам ме утешаваше през цялото време — рече кралят.

Ардмор я посочи обвинително.

— Мадам е агентка на републиката.

— О, не, мосю! — извика монархът. — Тя мрази императора, също като мен.

— Била му е любовница.

Кралят хвърли бърз поглед към мадам Дьо Лорен и лицето му помрачня. Явно започваше да разбира.

— Господ да ми е на помощ!

Александра докосна ръката му.

— Всичко е наред, сир. Негова светлост ще ви отведе у дома. С него можете да се чувствате сигурен.

Кралят поклати глава.

— Да, но... във Франция ме чакат. Увериха ме, че веднага ще седна на трона на предците си.

— Мадам Дьо Лорен винаги е била добра лъжкиня — подхвърли спокойно Ардмор.

Французойката нададе пронизителен вик и се нахвърли върху монарха в изгнание. В ръката ѝ блесна нож.

— Да живее Франция! Да живее републиката!

Кралят остана като вкаменен на мястото си. Ардмор не се помръдна. Херцогът блъсна Александра настрана и се хвърли да предпази краля. Мистър Хендерсън най-сетне се събуди от мрачното мълчание, в което бе изпаднал след влизането си в каютата, сграбчи ръката на мадам Дьо Лорен и я изви назад. Ножът падна на пода. Жената се опита да се изтръгне от хватката му, но той беше много по-силен от нея.

Ардмор посочи херцога.

— Вземете краля и агентката и си вървете.

— Веднага. — Сейнт Клер приглади жакета си. — Боя се, че ще трябва да ви арестувам, мадам.

— Ти си мръсник! — изсъска мадам Дьо Лорен и продължи на френски: — Предател, жалък предател! Нали ми обеща, че няма да го дадеш на Финли?

— Финли няма нищо общо. — Ардмор хвърли бърз поглед към Александра. — Честта принадлежи на херцог Сейнт Клер. Хендерсън, махнете тази жена от каютата... незабавно.

Хендерсън изведе отчаяно съпротивляващата се мадам Дьо Лорен. Тя пищеше, ругаеше и заплашваше мистър Ардмор с жестоко отмъщение.

Херцогът въздъхна облекчено.

— Ваше величество. — Поклони се на краля и съобщи: — Лодката ни очаква. Наел съм карета, която ще ни върне в Лондон.

Потресеният Луи дьо Бурбон само кимна.

— А що се отнася до вас, капитане — продължи херцогът със строг поглед към Ардмор, — ще заповядам да ви арестуват. За пиратство и други престъпления срещу короната.

Ардмор отново се усмихна едва забележимо.

— Сега си спомням какво ми разказа Финли: че ще му опростите всички престъпления, ако ви помогне да намерите френския крал. Е, аз ви го предадох. Няма ли да получа амнистия?

— Вие сте го отвлекли! — извика херцогът, заекващ от възмущение.

— Планът беше на мадам Дьо Лорен. Тя се погрижи за изпълнението му. Аз само предложих на краля уютен подслон, където да остане скрит от очите на света. Ако го бях оставил в ръцете на френските патриоти, щяха да го разкъсат във въздуха, преди изобщо да сте забелязали изчезването му. Тук поне беше на сигурно място.

Херцогът беше поразен.

— Вие наистина притежавате невероятна дързост, сър, щом поискахте от мен амнистия. Но не забравяйте, че сте нападали английски кораби. Потапяли сте фрегати, бичували сте капитаните им, за бога!

— Английски кораби, на които бяха събрани американци и други невинни хора, осъдени да служат в английската флота — отговори твърдо Ардмор.

— Английски дезертъори! — възрази възбудено херцогът.

— Така ли? А какво ще кажете за хората, които никога не са стъпвали на английска земя? Защо отвлечате момчета от Пенсилвания и Каролина? Повечето от тях дори не знаят къде се намира Англия!

— Не е вярно! — В гласа на херцога липсваше предишната убеденост. — Вие сте унищожили наши кораби. Вие сте човек извън закона.

— Често съм чувал това обвинение. — Ардмор скръсти ръце. — Хайде, вземете краля и напуснете кораба ми.

Херцогът стисна ръце в юмруци. Александра се покашля и предложи:

— Да вървим, ваша светлост, преди да е променил намерението си.

Херцогът примигна и бързо се огледа. Едва сега бе осъзнал, че е съвсем сам — без войници, без силни лакеи.

— Права сте — кимна той. — Да вървим. След вас, мисис Алистър.

— Мисис Алистър остава тук.

Херцогът се обърна като ужилен.

— Какво?

Сърцето на Александра биеше лудо. Знаеше какво я очаква, след като се качи на кораба, но въпреки това се уплаши.

— Давам ви краля, но мисис Алистър остава при мен — обясни Ардмор.

— Какво означава това, по дяволите?

Херцогът пристъпи със стиснати юмруци, но Ардмор вече бе извадил пистолета си.

— Имате право на избор, Ваша светлост. Кралят или мисис Алистър.

Херцогът погледна пистолета с яростно святкащи очи. Премести поглед от Ардмор към Александра и гневният блясък в очите му угасна. Издиша шумно и изрече с дълбоко съжаление:

— Не мога да постъпя другояче, мисис Алистър.

Тя се приближи и сложи ръка върху неговата.

— Не се безпокойте за мен, сър. Нищо лошо няма да ми се случи.

Той стисна ръката ѝ и понечи да каже нещо, но се отказа. Поклони се безмълвно и излезе от каютата.

Ардмор и Александра го последваха. Ардмор махна на стоящия наблизо моряк.

— Веднага щом се скрият от поглед, вдигнете котва. Излизаме в открито море.

— Тъй вярно, капитане!

Морякът се втурна към кърмата и извика нещо на другарите си.

Ардмор се обърна към Александра и зелените му очи светнаха.

— Точно това искате, нали? Принудихте ме да изляза в открито море, за да спасите любимия си Финли.

Александра скръсти ръце на гърдите.

— Напълно сте прав. Съжалявам, но най-подло се възползвах от мистър Хендерсън и от херцога, за да постигна целта си.

— Двамата не заслужават нищо друго. Почти съм склонен да ви поздравя. Не очаквах такъв ход от ваша страна.

— Почти? — повтори с лека уплаха тя.

Той се усмихна студено.

— Почти, Александра. Още не сте спечелили, но имате добър шанс.

Обърна ѝ гръб и закрачи към релинга. Стигна до мястото, където се намираше малката лодка, и насочи пистолета надолу.

Александра се затича към него, но дългата пола ѝ попречи. Мъглите по реката се вдигаха и лодката почти не се виждаше сред белите изпарения. Херцогът и кралят вдигнаха глави. Мадам Дьо Лорен, която седеше в средата с вързани ръце, също погледна нагоре.

Ардмор се прицели и съвсем спокойно простреля френската агентка право в сърцето.

Александра изпищя. Изстрелът отекна в ранната утрин и димът от барута се смеси с влажните изпарения на мъглата.

— Защо я застреляхте? Как можахте?

Ардмор я хвана за ръката и я отведе в каютата. Влезе, но не затвори вратата. На прага застана мистър Хендерсън. Изглеждаше шокиран.

— Сър?

— Потегляме ли? — осведоми се делово Ардмор. Държеше се напълно спокойно, сякаш не бе извършил нищо особено. Той убива хладнокръвно, помисли си ужасено Александра.

Мистър Хендерсън кимна.

— Форсайт пое руля. Но... защо го направихте? — Лицето му побеля още повече.

Ардмор остави пистолета на масата, издърпа едно чекмедже и извади кутия с принадлежности. Отвори капачето и Александра видя кутийка с барут, бели парцалчета и малки топчета олово. Ардмор нави едно бяло парцалче на дълга, тънка стоманена пръчка, вкара я в дулото на оръжието и го почисти внимателно.

— Какво щеше да направи английското Адмиралтейство? Да я затвори в Нюгейт? Да я подложат на мъчения, за да каже имената на другите агенти? И без това щяха да я убият. Знаете ли как екзекутират предателите в тази страна?

Александра потрепери и кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Връзваха предателите и им разпаряха корема. Оставяха ги живи, за да гледат как вътрешностите им изпадат. Веднъж ѝ бяха казали, че някои живеели дълго време.

— Даже да беше избягала — продължи Ардмор, докато пълнеше пистолета, — френските емигранти щяха да я преследват. Да не мислите, че ще я помилват?

Александра преглътна мъчително.

— По-скоро не.

— Върнах френския крал на англичаните — продължи Ардмор, — но няма да им осигуря лесна победа. Нека да продължат войната сами, без да узнаят тайните на мадам Дьо Лорен.

Александра проследи със затаен дъх как той пъкна един куршум в дулото и го затапи с малко платно. После запъна спусъка и грижливо изсипа малко барут на масата.

— Ако Наполеон нахлуе в Англия... — започна тя.

— Няма да посмее. Вашата флота е много силна, въпреки моите усилия. Освен това изобщо не ме интересува дали императорът ще нападне Англия. — Той я погледна втренчено.

— Защото вие сте при мен.

Тя кимна.

— Да. Обещах да се омъжа за вас.

Хендерсън изохка и бързо се обърна настрана. Ардмор затвори кутията и я прибра в чекмеджето.

— Обещахте, но аз вече не ви искам. Играта се промени.

Александра не може да скрие изненадата си.

— Как така се промени?

В очите му светна смях. Явно бе решил да изиграе решаващия си коз.

— Сега ще разберете. — Вдигна пистолета и се прицели в нея.

— Съблечете се, мисис Алистър. Искам да останете съвсем гола.

Александра и мистър Хендерсън се вцепениха.

— Недейте, сър! — извика задавено лейтенантът. Пистолетът не помръдна.

— Започвайте, мисис Алистър.

Александра погледна в смъртоносното дуло и попита с треперещ глас:

— И какво, ако не се подчиня? Ще ме застреляте ли? Добре, стреляйте! Не ме е страх от смъртта. — Вирна брадичка и много умело изобрази безстрашие.

— О, не — засмя се Ардмор и се прицели в лейтенанта си.

— Ще застрелям мистър Хендерсън.

Мъжът насреща му пребледня.

— Жалко копеле!

Александра видя как очите зад очилата се разшириха от ужас. Мистър Хендерсън беше твърдо убеден, че капитанът му ще го

застреля. Е, значи нямаше изход.

— Добре, ще се съблека — проговори тя с мрачен поглед и с високомерието на херцогска внучка. Посегна към корсажа си и започна да разкопчава копчетата.

Грейсън наблюдаваше „Аргонавт“. Познаваше платната му не по-зле от тези на собствения си кораб. Ардмор плаваше към устието на Темза. След малко капитан Финли остави далекогледа и се присъедини към О’Мали на руля.

— Вашият капитан явно има намерение да излезе в открито море без вас, лейтенант.

О’Мали изглеждаше по-скоро примирен, отколкото ядосан. Взе далекогледа и отиде до релинга.

Грейсън зае неговото място на руля. Вятърът рошеше косата му. Автоматично нагоди позицията си към наклона на палубата, докато корабът се люлееше по вълните. Държейки руля, усещаше силата на своя плавателен съд, течението на водата, движенията на палубата.

Тук му беше мястото. Дълбоко в себе си той знаеше това. Тук, а не в сивия Мейфеър с павираните му улици и задушавашите, опушени къщи. Мястото му беше на борда на този кораб. Тук даваше заповеди на моряците си и те бързаха да ги изпълнят, катереха се по вантите, изкачваха се чак до върховете на мачтите със сигурността на лунатици. Мястото му беше на руля — за да води кораба през опасни води, както и в помещението с картите, за да изчислява курса и да посещава места, където никога не е стигал кораб.

Беше довел Маги в Лондон, защото искаше тя да живее добре. Но вече беше убеден, че не е постъпил правилно. Александра беше по-умна от него — веднага бе усетила, че момичето никога няма да се впише в строгите правила на обществото от Мейфеър. Маги се наслаждаваше на прекосяването на Атлантика. И обичаше Александра.

По дяволите! Сега не бива да мисли за тях, а да държи паралелен курс с бягащия „Аргонавт“. Ще отстрани Бърчърд, чийто кораб го следваше, ще изпълни уговорката с Ардмор, ще предаде френския крал на Адмиралтейството, ще вземе Александра и Маги и ще замине далеч от Лондон. Много далеч. Щом стигнат до някое хубаво пристанище,

ще се оженят и ще заживеят като семейство. След толкова самотни години най-сетне ще има семейство. Опияняваща мисъл.

Внезапно О'Мали насочи далекогледа към кораба малко пред тях и челюстта му увисна.

— Света Богородице! — извика ужасено той.

— Какво има? — попита стреснато Грейсън.

Иън явно не знаеше какво да каже.

— Ами... нищо особено.

Грейсън изкрещя на Джейкъбс да поеме руля. Отиде при О'Мали, взе далекогледа от ръката му и го насочи към „Аргонавт“.

Видя лодка, която се носеше устремно по вълните. На кормилото седеше дебел мъж, който очевидно нямаше ни най-малка представа как се управлява лодка.

С платното се бореше не някой друг, а негова светлост херцог Сейнт Клер. На носа лежеше мадам Дьо Лорен. На сиво-синия корсаж се виждаше голямо червено петно, изцъклените ѝ очи бяха устремени към небето.

— Майчице мила!

— Знаех си, че гледката няма да ви хареса — промърмори О'Мали.

— Обърни, Джейкъбс!

Лейтенантът се подчини без коментар и изрева няколко заповеди към екипажа. Корабът обърна бавно и се приближи към лодката. Сейнт Клер вдигна глава. Изглеждаше много измъчен. Лицето му беше бяло като платното, с което се бореше.

— Кълна се в живота си! — изсъска О'Мали. — На кормилото стои Луи, френският крал!

Грейсън погледна първо краля в изгнание, после херцога.

— Какво става, по дяволите?

— Вие ли сте, Стоук? — изпъшка херцогът. — Слава на бога! Най-сетне! Мисис Алистър ме отведе при краля, както сте ѝ заповядали, но Ардмор я задържа на кораба си. Нямам представа какво е решил да прави с нея.

„Както сте и заповядали“? Думите преминаха през главата на Грейсън, но пламналият гняв ги прогони бързо.

— Останала е при Ардмор?

— Да. Той я поиска. Не можах да го спра.

Останала е при Ардмор! Изречението биеше като с чук в мозъка му. Александра беше при Ардмор. Отвела е херцога на кораба му. Отишла е при него.

Обзе го страх. Александра не е искала да измами него, а да надхитри Ардмор. За да спаси безполезната му кожа. Защото го обича.

Сърцето му се скова в лед. Никога не бе изпитвал такъв студен гняв.

Иън се наведе над релинга.

— Вие ли застреляхте дамата? — извика той, сочейки трупа на мадам Дьо Лорен.

— Разбира се, че не — отвърна с треперещ глас херцогът. — Ардмор го направи. Този човек е луд!

— Не е нужно да ми го казвате — промърмори Иън О'Мали и цъкна с език. — Доживях да видя как един английски херцог и френският крал в изгнание управляват лодка. — Махна им весело и заключи: — Дано да потънете!

— Джейкъбс — нареди Грейсън, без да се обръща, — изпратете двама моряци да им помогнат. Проклетата лодка трябва да стигне до брега.

Иън го изгледа тъжно.

— Стига, Финли. Отнемате последната радост на един беден ирландец.

Грейсън смръщи чело.

— Пълен напред, мистър Джейкъбс! Много искам да си поговоря със скъпия си приятел Джеймс Ардмор.

Иън О'Мали присви очи.

— Планът ви беше друг, Финли. Нали първо щяхме да обърнем и да потопим Бърчърд?

Истинското намерение на Грейсън беше да отклони вниманието на Ардмор с Бърчърд и да спаси френския крал, като същевременно повреди кораба на Ардмор. Но не бе сметнал за нужно да уведоми ирландеца за действителните си планове.

— Планът се променя. Александра е в негова власт. Той иска да го преследвам. — Усмивката му беше безрадостна. — С удоволствие ще му направя тази услуга.

— Аз съм длъжен да ви спра, нали знаете? — попита мрачно О'Мали.

— Опитайте, за да сте чист пред съвестта си — засмя се ледено Грейсън.

Александра трепереше от студ. Мистър Хендерсън върза ръцете ѝ. Устните му бяха стиснати до болка, но изпълняваше заповедите на капитана си, без да каже дума.

Александра бе останала без никакви дрехи. Ардмор я принуди да свали дори копринените си чорапи и сега стоеше боса върху студените греди в каютата му. Вятърът от люка на тавана охлаждаше кожата ѝ. Въпреки че се чувстваше ужасно неудобно, тя стоеше с високо вдигната глава. Няма да им позволи да я унижат.

Мистър Хендерсън щракна белезниците и тя го изгледа неодобрително. Двата железни пръстена бяха свързани с дълга верига, която лежеше върху корема ѝ и я караше да трепери.

— Срамувам се за вас, мистър Хендерсън.

Стори ѝ се, че е открила стъписване в иначе неподвижните му очи.

— Всеки от нас сам взема решенията, мисис Алистър.

— Вероятно сте прав — отвърна студено тя. — Но вашите решения ме отвращават.

Капитан Ардмор не изпускаше пистолета от ръката си.

— Прибрахте ли дрехите ѝ?

Хендерсън го изгледа мрачно.

— Тъй вярно, сър. Робинс ги отнесе някъде, жалкият глупак.

— Ще го възнаградя за усърдието. — Ардмор му кимна благосклонно. — А сега ни оставете сами.

Хендерсън се скова.

— Сър?

— Изчезвайте, Хендерсън. Искам да остана сам с дамата.

Мистър Хендерсън издиша шумно.

— Вие я използвате, за да примамите Финли, сър. Това е всичко.

— Благодаря за напомнянето, лейтенант.

Хендерсън плъзна поглед по голото тяло на Александра. Очилата му светнаха под светлината на фенерите. Стисна устни, хвърли остър поглед към Ардмор и си тръгна. Затръшването на вратата разцепи тишината.

Александра беше възпитана като изискана дама. Образованите гувернантки я бяха научили да посреща всяка ситуация със самочувствие и да не допуска да забележат, когато е разстроена. Надали някоя от учителките ми, дори мисис Феърчайлд, си е помисляла дори насън, че един ден ще стоя без никакви дрехи, с вързани ръце в капитанската каюта на пиратски кораб, помисли си горчиво тя. Всяка друга жена на нейно място щеше да се свлече в безсъзнание на пода или да получи нервен срив. Тя обаче изпъна рамене и изгледа капитан Ардмор отвисоко, като истинска принцеса. Даже лейди Фийдърстоун не би се справила по-добре.

Ардмор обаче не остана особено впечатлен. Разглеждаше я внимателно — от разрошените къдрици през голите гърди, корема, бедрата и прасците до босите стъпала. Погледът му не беше нито похотлив, нито зъл, а съвсем спокоен поглед на пират, който преценява плячката си.

Не ѝ каза дали смята, че е уловил добра плячка. Просто я гледаше с мрачно задоволство.

— Вашата отмъстителност ви доведе до лудост, капитан Ардмор — проговори ледено Александра.

Очите му засвяткаха.

— Аз полудях преди много време, Александра. Не можете да ме промените, Финли също не може.

— Сигурна съм, че Грейсън не е искал брат ви да умре. Знам го.

Той явно не беше толкова равнодушен, за какъвто се представяше. Стисна пръстите си в юмрук с такава сила, че кокалчетата побеляха. Пред него стоеше гола жена, но очите му бяха пълни само с гняв и болка.

— Откъде знаете, Александра? Защо сте толкова сигурна, че Финли не е искал да го убие? Не сте били там. Аз също. Не можах да го спася.

— Трябва да се примирите — прошепна тя. — Не е било във вашата власт.

Той удари с юмрук по масата.

— Трябваше да е в моя власт! Когато брат ми изгуби жената и децата си, аз страдах за него. Той тъгуваше до края на живота си. Усмивката му, веселият нрав — всичко се изпари. — Застана пред нея

и заяви: — А Финли, вашият Финли, ми отне последната възможност да го излекувам от тъгата му.

Александра го наблюдаваше внимателно. Очите му плуваха в сълзи. Непоносимо беше да гледа мъката на мъж, който не понася страданието.

— Кълна ви се, че той не е искал смъртта му — прошепна тя.

— Няма значение какво е искал. Пол умря и аз не можах да го спася.

Железен обръч стегна сърцето ѝ.

— Разбирам ви...

Болката в погледа му вече беше съвсем очевидна.

— Когато стигнах до него, беше още жив. Знаете ли какво означава да гледаш как най-скъпият ти човек на този свят умира? Съзнанието, че съм се провалил... за пореден път. Аз го изоставих, Александра. И не мога да променя нищо.

— Не бива да обвинявате Грейсън за това. — Тя вдигна ръка и докосна рамото му. Веригата издрънча. — Не бива да го наказвате. Вината не е негова.

Той гледаше през нея. Сякаш бе забравил присъствието ѝ. В следващия миг обаче я сграбчи за рамото и пръстите му се впиха в нежната плът.

— Дявол да го вземе, той не ви заслужава! В момента сте изцяло в моя власт и въпреки това стоите пред мен и твърдите, че съм се излъгал. Всеки мъж би се влюбил във вас.

— Моля ви, не продължавайте. Днес се наслушах на любовни обяснения.

Ардмор се изсмя — по-скоро излая.

— Е, моето е последното. Вече съм убеден, че ще се наслаждавам на живота с вас, Александра. А вие няма да съжалявате за жертвата си. — Помилва бузата ѝ и попита: — Откъде знаете, че той ще си направи труда да ни преследва? На ваше място аз бих се тревожил повече за херцог Сейнт Клер. — Изсмя се тихо и поклати глава. — Бедничкият! Той знае какво изисква дългът му. В неговия свят кралят на Франция е по-важен от една вдовица, на която се възхищава. Трябваше да вземе трудно решение. Да избере между два свята. Той няма да ни преследва.

— О! — Александра прехапа устни.

— Финли обаче ще побеснее. Робинс ще му връчи дрехите ви и той ще изреве като бик. Очаквам го всеки момент.

Александра си представи как морякът на име Робинс предава на Грейсън роклята, бельото и чорапите ѝ. Бедното момче сигурно не подозира какво го очаква. Как ли ще реагира Грейсън? Дали ще вдигне рамене и ще му обърне гръб, заявявайки, че е приключил с мисис Алистър? Или ще забие юмрук в лицето му?

— Бедният мистър Робинс — прошепна задавено тя.

— Ще го възнаградя. — Ардмор плъзна палец по долната ѝ устна. — Все повече се радвам на брака ни, Александра.

Тя преглътна мъчително. Не му беше казала, че е дошла само за да спаси Грейсън — по никаква друга причина. Знаеше какво трябва да направи. Предците ѝ се бяха сражавали за английската корона и не бяха допуснали завоевателите в страната. Капитан Ардмор не знаеше, че дядовците ѝ са били също така смели и безогледни като него. Тяхната кръв пулсираше във вените ѝ.

Ардмор се наведе и я целуна по устата. Тя не реагира, но това не го притесни. Целуна я отново и мазолестата му ръка обхвана гърдата ѝ.

Вратата на каютата се отвори с трясък и Александра подскочи. Ардмор се изправи и съвсем спокойно се обърна към уплашения младеж, застанал на прага.

— Какво искаш?

Момъкът не откъсваше поглед от лицето на капитана — явно се стараеше да покаже, че Александра не съществува за него.

— Той е тук, сър. Мистър Хендерсън ме изпрати да ви съобща, че капитан Финли е зад нас. След него плава друг кораб. Мистър Хендерсън смята, че е на капитан Бърчърд.

Ардмор не се помръдна. Бледият младеж сведе глава, очаквайки отговора му. Александра се разтрепери с цялото си тяло и веригата издрънча.

— Много добре — рече най-сетне Ардмор. — Поне не се налага да го чакам.

— Сър? — попита с треперещ глас морякът.

— Върни се на поста си. Кажи на Хендерсън, че обръщаме.

Момъкът изчезна. Ардмор се обърна към Александра и хвана веригата.

— Време е да излезем.

Александра се опита да остане на мястото си, но той безмилостно я повлече към палубата.

— Той обръща! — изкрещя Джейкъбс.

Грейсън проследи маневрата на „Аргонавт“. Корабът на Ардмор се плъзгаше с голяма скорост по вълните, носен от благоприятния вятър.

— Бърчърд дава сигнал, сър! — съобщи възбудено Джейкъбс.

Зад полирания парапет шумяха сивите вълни на забулената в мъгла река. Корабът на Бърчърд следваше „Маджести“ с издути платна.

— Отговорете му — нареди Грейсън. — Настигнем ли „Аргонавт“, ще се разделим. Аз минавам отляво, Бърчърд отдясно.

— Тъй вярно, сър.

Иън О’Мали бе вдигнал далекогледа до окото си и следеше кораба на своя капитан.

— Наистина ли смятате да хванете „Аргонавт“ в клещи и да го обстрелвате от двете страни?

— Не и докато Александра е на борда. Никой да не смее да стреля, докато не я взема.

Ирландецът се ухили с разбиране.

— Виж ти, капитане! Оставам с впечатлението, че сте влюбен!

— Аз съм повече от влюбен, О'Мали. Капитан Финли е напълно луд от любов. — Той се засмя и протегна ръка към дребния ирландец. — Моля да ми дадете пистолета си.

О'Мали го погледна изумено.

— Искате да ме оставите без оръжие? Забравихте ли, че Бърчърд ни следва по петите? Дамата е бясна на капитана и на мен, задето потопихме кораба ѝ.

Грейсън не отпусна ръка.

— Пистолета, мистър О'Мали. Или ще прекарате следващия час във вериги в моя трюм.

— Не ми ли вярвате? — В гласа на ирландеца звънна дълбока обида. — След всичко, което направих за вас!

— Вие сте от екипажа на Ардмор — обясни спокойно Грейсън. — Не мога да ви вярвам.

О'Мали се поколеба още малко, но се примири. Въздъхна, извади пистолета от джоба на жакета си и го сложи в протегнатата ръка на капитана.

— Всички по местата си! Дам ли команда, стреляйте незабавно! — изкрещя Ардмор.

Студеният вятър развя косата на Александра и опари голата ѝ кожа. Ардмор стоеше плътно зад нея и стискаше веригата, която свързваше китките ѝ. Е, поне малко я предпазваше от вятъра.

Другите офицери на борда — Хендерсън, рулевият форсайт и един непознат французин — подчертано не гледаха в нейната посока. Страхът, обзел цялото ѝ същество, не ѝ позволяваше да се чувства унижена. Ардмор беше луд и се готвеше да убие Грейсън!

Капитанът проследи спокойно приближаването на двата кораба. „Маджести“ зави плавно наляво и почти се изравни с левия борд на „Аргонавт“. Вторият кораб, който плаваше малко по-назад, започна да завива надясно.

„Маджести“ приближаваше бързо. Двата бушприта се плъзнаха на двайсетина метра един от друг. Александра видя тъмния корпус на кораба, последва го кърмата. Грейсън стоеше на палубата, вдигнал единия си крак на ниско столче.

Ардмор хвана по-здраво веригата и опря пистолета в слепоочието на Александра. Допирът на студения метал я разтрепери.

— Дайте му сигнал, че трябва да се качи на борда. Но без оръжие.

Хендерсън изкомандва моряците. Кърмата на „Маджести“ премина покрай тях и се забави, когато попадна в сянката на „Аргонавт“, френският лейтенант изкрещя нещо и почти веднага получи отговор от другия кораб.

— Той е на път, сър.

Корабът на Грейсън обърна и се изравни с „Аргонавт“. Вторият кораб също обърна. Ръмжащите матроси свиха платната. Офицерите тичаха и даваха заповеди, докато двата плавателни съда спряха спокойно един до друг.

На кърмата на втория кораб стоеше стройната фигура на мистър Бърчърд.

Александра изохка уплашено. Дали Ардмор е забелязал стария си враг? Но той бе приковал поглед в кораба на Финли. През парапета на „Аргонавт“ прелетяха няколко въжета, последвани от абордажни куки.

— Само вие, Финли! — изкрещя Ардмор. — Никой друг!

Грейсън не отговори. Стъпи спокойно на релинга, сграбчи едно въже и сръчно се метна на палубата на „Аргонавт“.

Ардмор дръпна веригата на Александра, за да я обърне. Грейсън се изкачи на кърмовата палуба и спря на няколко крачки от двамата. Лицето му беше като издялано от камък. Докато ръцете на Ардмор трепереха от гняв и по набразденото от белези лице се стичаше пот. Грейсън се владееше напълно. Единствения шум вдигаше вятърът, който люлееше въжетата.

— Пуснете я да си отиде, Ардмор — започна Грейсън. Гласът му беше смъртоносно спокоен.

Ардмор стисна Александра за рамото.

— Защо да я пусна? Тя е толкова красива. — Наведе се и ухапа ухото ѝ.

Грейсън направи крачка напред и Ардмор моментално притисна пистолета в слепоочието на пленницата си. Грейсън спря, сякаш се бе блъснал в стена.

На борда на „Аргонавт“ се прехвърли втори човек — малкият ирландец Иън О’Мали. Само с един поглед обхвана ситуацията и за

разлика от другите офицери огледа Александра от главата до петите със загрижена физиономия.

— Пуснете я — повтори Грейсън.

Ардмор вирна брадичка.

— А вие пощадихте ли брат ми?

Грейсън не помръдна.

— Казах ви какво се случи.

— Повече от веднъж. — Ардмор притисна Александра в грозна пародия на прегръдка. — Вече знам разказа ви наизуст.

— Бъдете сигурен, че не съм го убил аз. — Грейсън отвори ризата и разголи рамото си. Белегът от огнестрелна рана се очертаваше съвсем ясно върху загорялата от слънцето кожа. — Заради това. Лежах на палубата полумъртъв.

Ардмор изобщо не се впечатли.

— Кажете ми, Финли, ако някой от моите хора ѝ причини зло или дори я убие, кого ще обвините?

Грейсън не отговори. Иън О'Мали следеше разговора с безизразно лице.

— Пуснете я — каза за трети път Грейсън. Ясните сини очи бяха впити в лицето на Ардмор. — Да се изправим един срещу друг. Мъж срещу мъж.

Сърцето на Ардмор биеше в гърба на Александра все по-бързо и все по-силно.

— Искам да ви видя на колене, Финли! — Гласът на капитана прозвуча странно задавено. — Преди време ме помолихте да ви пощадя. Сега искам да видя как се молите за нейния живот.

Иън О'Мали въздъхна шумно. Мистър Хендерсън стоеше до релинга вдясно от Ардмор. Лицето му бе застинало като маска.

Грейсън не поглеждаше настрани. Бавно, сякаш теглен от въжета, той падна на колене. В очите му святкаше едва сдържан гняв. Позата му беше смирена, но всички на борда усещаха, че привидността лъже.

— Моля ви. Пуснете я да си иде.

— Обичате ли я?

Грейсън стисна устни. Не искаше да отговори.

Александра беше готова да изпищи. Очите му изразяваха див гняв.

Ардмор я бутна напред.

— Попитах нещо. Обичате ли я?

— Да — изкрещя Грейсън и скочи на крака. — Обичам я с цялото си сърце и до последен дъх. Пуснете я да си иде!

Ардмор избухна в луд смях. Напълно бе изгубил ума си.

— Изобщо не знаете какво значи да обичаш. Знаете ли какво е някой да ти е толкова скъп, че да тъгуваш цял живот, когато му се случи нещо?

Притисна пистолета в бузата на Александра и тя нададе тих вик. Грейсън стоеше като закован. Само стисна ръце в юмруци.

— Ако я нараните, ще умрете, преди да сте направили и една крачка.

Ардмор не го слушаше.

— Щом сте толкова влюбен в нея, Финли, помолете я да стане ваша жена.

Грейсън не каза нищо. Само един мускул на лицето му потръпна.

— Е? — извика Ардмор. — Защо не чувам предложение за женитба? Това значи ли, че сте имали намерение да я направите своя държанка? Тя е дама. Ако не желаете да я направите почтена жена, ще я задържа при мен.

— Моля ви, престанете! — изплака Александра. Вече не издържаше.

— Александра — изрече спокойно Грейсън, — искаш ли да се омъжиш за мен?

По бузите ѝ потекоха сълзи.

— Не — отговори тя и решително поклати глава.

Грейсън загуби ума и дума. Правилно ли бе чул?

Гневът го заслепяваше. Виждаше само Ардмор, ръката му около талията на Александра. Виждаше как пистолетът трепери в ръката му и как конвулсивно стиска веригата, свързваща китките на Александра. Ардмор беше с цяла глава по-висок от нея. Стройното ѝ тяло изглеждаше толкова крехко и беззащитно. Зърната на гърдите ѝ бяха щръкнали от студа, дългите крака трепереха. Стоеше пред него, изложена на погледите на десетки мъже...

По бялата ѝ кожа нямаше нито едно синьо петно. Никакви признаци, че Ардмор ѝ се е натрапил. Само в погледа ѝ се четеше дълбок ужас.

Грейсън я погледна невярващо.

— Отказваш ли ми?

— Отговорът ми е „не“ — повтори Александра, но гласът ѝ се изгуби във воя на вятъра.

Какво ѝ става? — запита се безпомощно Грейсън.

— Александра...

Тя вирна брадичка.

— Няма да приема предложение, наложено от мистър Ардмор. Няма да си щастлив, ако го направя. Винаги ще се съмняваш.

— Дали си отговорила честно? В момента това изобщо не ме интересува.

— Виждаш ли? — Тя го изгледа раздразнено с прекрасните си кафяво-зелени очи.

Ардмор се усмихна. Грейсън не беше в състояние да предвиди действията му. Откакто го бе спасил от мръсния кафез на пиратския кораб, Ардмор беше непредвидим и ненадежден. Дали ще убие Александра пред очите му, или просто иска да го накара да повярва, че ще го направи? В момента не можеше да прецени. Но и не можеше да рискува.

— Моля те, Александра, кажи „да“. По-късно ще се караме.

Тя поклати глава.

— Няма да водим спорове за брак, сключен без любов. Няма да го допусна.

— Защо говориш за брак без любов? Току-що казах, че те обичам!

— Само защото капитан Ардмор ти заповяда. Защото се опитваш да спасиш живота ми.

— Не, по дяволите! Защото това е истината! — изкрещя той, загубил самообладание. Знаеше, че всички офицери и моряци чуват думите му. Събра цялата сила на волята си, за да овладее гнева, който заплашваше да го надвие.

— Аз те обичам, Александра. Обичам те от мига, когато нахлу в спалнята ми, за да ме спасиш. Обичам те, когато смутено свеждаш поглед, защото съм ти казал, че си прекрасна. Обичам те, когато те целувам и ти се изчервяваш. Обичах те, когато намерих на писалището ти онзи проклет списък. Обичах те даже когато установих, че си действала на своя глава и си приключила моята мисия зад гърба ми. —

Спря за миг и заключи заплашително: — По този въпрос обаче ще си поговорим още веднъж!

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— О, Грейсън — пошепна тя, — наистина ли ме обичаш?

— Да. Макар че ти ме постави най-отдолу в твоя проклет списък с кандидати за женитба. И на всичкото отгоре сложи след името ми въпросителен знак!

— Скъсах списъка.

— Радвам се — отговори той с мрачна усмивка. — А ти обичаш ли ме, Александра?

Тя се усмихна през сълзи.

— С цялото си сърце.

— Това е трогателно — изръмжа Иън О'Мали зад гърба му.

— Тогава се омъжи за мен.

— Не.

Тази жена ще го подлуди!

— Защо, по дяволите? — изрева вбесено той.

— Защото капитан Ардмор няма да те остави жив. Моля те, Грейсън, върви си.

— Никъде няма да ида!

Той направи крачка напред. Ардмор рязко обърна Александра, завлече я до релинга и я сложи да седне върху дъската. Тя се залюля опасно между морето и дъските на палубата.

— Не мърдайте, Финли!

Грейсън едва не извика от ужас и болка. Сърцето му щеше да изскочи от гърдите. Лицето на Александра побеля като вар, тъмните очи се изпълниха със страх. Не, изплака вътрешно той. Този път не!

— Сър!

Гласът на Хендерсън изтръгна Грейсън от вцепенението. Лейтенантът беше само на два метра от Ардмор и стискаше в ръка пистолет.

Иън О'Мали направи крачка към него.

— Махнете пистолета, Хендерсън.

Ардмор не се помръдна. Погледът му остана втренчен в Грейсън.

— Назад, лейтенант! Това е заповед.

— Няма да позволя да ѝ сторите зло, сър — отговори с треперещ глас Хендерсън. — Ще ви попреча.

— Това не е ваша битка, Хендерсън.

— Напротив, сър. Пуснете я.

— Недейте, Хендерсън — помоли с пресекващ глас Грейсън. —
Може да улучите нея.

— Всички знаете, че съм точен стрелец — възрази Хендерсън. —
Капитанът особено.

Грейсън трескаво прецени разстоянието между протегнатата ръка на Хендерсън и главата на Ардмор. Хендерсън може да беше добър стрелец, но пистолетите не стреляха точно. Освен това беше ветровито. Само едно леко отклонение и Александра беше загубена.

— Недейте, Хендерсън — повтори той. — Моля ви.

В същия миг отекна пронизителен, грозен смях. Грейсън забрави за миг Ардмор. Корабът на Бърчърд бе обърнал и вече се намираше по дългата страна на „Аргонавт“.

Бърчърд стоеше на кърмовата палуба, отметнала глава назад, и се смееше.

— Финли и Ардмор! — изкрещя безумно тя. — Най-сетне се събраха. И са готови да си издерат очите. Каква прекрасна гледка!

Ардмор сякаш се събуди от сън. Погледът му се устреми през водата към приближаващия плавателен съд.

Бърчърд сложи ръце като фуния пред устата си.

— Така ви харесвам най-много, приятелчета! Хайде, вървете в ада! — Обърна се и изрева към лейтенанта си: — Огън!

Оръдията изгърмяха оглушително. Иън О’Мали се обърна рязко и изруга.

— Тази гадина разкъса такелажата!

Грейсън разбра какво е станало. Бърчърд бе използвала не обикновени гюлета, а малки оловни топки, навързани една за друга. Те минаваха през такелажата като вериги и ефективно разкъсваха платната. Това означаваше, че „Аргонавт“ е станал негоден да маневрира. Бърчърд би могла преспокойно да го нападне и по-късно да го потопи.

Грейсън отмести поглед от Александра и Ардмор и потърси своя кораб. „Маджести“ вече се обръщаше. Браво на Джейкъбс — опитваше се да прикове кораба на Бърчърд между „Аргонавт“ и „Маджести“.

Хендерсън мушна пистолета в колана си и двамата с О’Мали хукнаха към главната палуба.

— Огън! — изреваха едновременно те към чакащите канонири. Само след секунда оръдията на „Аргонавт“ дадоха залп и над водата се понесоха ярки светкавици.

Джейкъбс продължи маневрата. Гюлетата улучиха кораба на Бърчърд, натрошиха релинга и отвориша голяма дупка в корпуса, точно над ватерлинията. Няколко моряци бяха ранени и по палубата отекнаха болезнени викове.

Грейсън чу писъка на Александра и се обърна точно навреме, за да види, че тя води отчаяна битка с Ардмор. Капитанът все още я стискаше в желязна хватка, но тя се опитваше да се освободи, като си служеше главно с краката си, защото вързаните ръце бяха безполезни. Грейсън се хвърли към тях, но Ардмор го заплаши с пистолета.

— Не се приближавайте, Финли, защото ще ви застрелям като куче.

Грейсън спря. Ардмор беше напълно сериозен. Ще го застреля и той ще умре със съзнанието, че Александра е в ръцете на смъртния му враг. Какво да направи — да се махне отгук и да остави жената на живота си в ръцете на Ардмор? Как ще живее с тази болка? Положението беше отчаяно. Никога не беше очаквал, че Ардмор ще му отмъсти така жестоко.

— Моля те, Джеймс, недей — проговори глухо Грейсън. — Не и този път.

Очите на Ардмор святкаха от омраза.

— Съжалявам, стари приятелю.

Александра извика и се хвърли срещу Ардмор точно в мига, когато той натисна спусъка. Оръжието изтреця, но дулото се отклони в друга посока. Оръдията гърмяха с пълна сила и никой не чу пистолетния изстрел. Ардмор и Александра се задържаха за миг върху релинга, после политнаха назад и паднаха в разпенените вълни.

Грейсън изрева като ранен звяр. Викът дойде от дъното на душата му. С два огромни скока се озова до релинга. Стъпи на една дъска и се хвърли с главата надолу в тъмната вода в отчаян опит да спаси Александра.

Грейсън чу протяжния вик на Александра, прекъснат от шумен плясък. Само след секунда той също беше във водата. „Аргонавт“ газеше дълбоко и падането не беше толкова дълго. Ударът също не беше много силен. Грейсън знаеше, че има мъже, паднали от кораб и сериозно пострадали. Но какво значение имаха няколко счупени кости, след като съществуваше опасност да се удавят?

Грейсън мислеше само за тежката верига, свързваща китките на Александра, която със сигурност я теглеше към дъното. Изплува на повърхността и шумно пое въздух. Ботушите му се напълниха с вода и той ги смъкна трескаво от краката си, докато търсеше да види някъде Александра и Ардмор.

Само след миг някой подаде глава над водата на около метър и половина вдясно от него. Ардмор, разбира се. Закашля се и напълни дробовете си с въздух.

— Къде е тя? — изкрещя Грейсън.

Ардмор поклати глава.

— Търси я! — изфуча Грейсън и Ардмор моментално се потопи. Грейсън го последва. Полагаше усилия да държи очите си широко отворени въпреки солената, тинеста вода. За съжаление не виждаше почти нищо. Само на метър под водната повърхност цареше непроницаем мрак.

Посегна към сянката, която премина покрай него, но улови само водорасли. Внезапно нещо го удари. Ардмор се понесе нанякъде, удряйки силно с крака. Грейсън не издържаше повече. Дробовете му пареха. Излезе на повърхността, пое дълбоко въздух и отново се потопи.

Ей там! Това не беше ли... Не изчака да разпознае сянката, а заплува към нея и посегна отдалеч.

Усети между пръстите си косата на Александра и едва не извика от неописуемо облекчение. Носена от бавно подводно течение, тя потъваше и съпротивата ѝ отслабваше с всяка минута.

Той напрегна всичките си сили, потопа се по-дълбоко, мушна ръце под нея и щом стигна до раменете ѝ, я обхвана здраво.

Тежката верига моментално повлече и него към дъното. Само да стигне до повърхността! Там ще я прегърне, за да я предпази от удавяне. Заплува с всички сили, но течението на Темза и отливът теглеха краката му назад и надолу.

Внезапно тежестта намаля. Ардмор бе уловил другата ръка на Александра и я теглеше нагоре. Двамата мъже заплуваха с мощни тласъци, придържайки жената помежду си.

Грейсън пръв подаде глава над водата и жадно пое въздух. След преживяното напрежение му се зави свят.

Александра се закашля мъчително. Веригата все така я теглеше към дъното.

Ардмор изплува от другата ѝ страна. Двамата с Грейсън вдишаха главата ѝ над водата и не позволиха вълните да я заливат. Изчакаха кашлицата да премине и тя да започне да диша нормално. Но очите ѝ останаха затворени, ръцете безволно отпуснати.

Трябваше да я извадят от водата. Но брегът беше твърде далеч, а трите кораба, между които се бореха за живота ѝ, кръжаха наоколо като опасни хищници. Всеки път, когато „Аргонавт“ или „Маджести“ правеха опит да обърнат, за да вземат тримата корабокрушенци на борда, Бърчърд даваше залп с оръдията си.

Грейсън сложи главата на Александра на рамото си — така устата и носът ѝ оставаха над водата. Веригата тежеше между голите ѝ крака. Сграбчи едната ѝ ръка и изграчи:

— Дай ми ключа!

Ардмор поклати глава.

— На кораба е.

— Ти си непоправим мръсник!

— Да не е скачала от борда.

Грейсън го изгледа мрачно. Ако не беше Александра, щеше да се хвърли върху Ардмор и да го довърши. С най-голямо удоволствие. Ще държи главата му под водата и ще остане така, докато Джеймс Ардмор завинаги престане да бъде заплаха за него и за хората, които обича.

Ала въпреки шева Грейсън разбра какво има предвид врагът му. Ардмор беше човек, който много трудно обикваше някого. Малкото хора, които беше обичал — Сара и брат му, — вече не бяха между

живите и Грейсън беше изиграл известна роля за смъртта им. Не беше съвсем наясно какво е изпитвал Ардмор към Сара. А с брат му всичко се случи поради нещастно стечение на обстоятелствата. Грейсън олицетворяваше голямата болка в живота на Ардмор, затова не беше чудно, че той го мрази с цялата сила на сърцето си.

Ала мъчението още не беше свършило. Ако Александра умре, животът на Ардмор няма да струва пукната пара. Водата беше студена и краката и ръцете на Грейсън скоро натезаха. Ардмор също дишаше трудно. Ако скоро не стигнат до брега или не я извадят от вълните, и тримата ще замръзнат.

— Лодка! — извика изведнъж Ардмор и посочи с брадичка зад Грейсън. Той се обърна бързо и успя да види малката лодка, която обикновено стоеше вързана на палубата на „Маджести“. Браво на Джейкъбс! Колкото и да беше зает с битката, умният помощник на Грейсън се бе сетил да им даде поне този шанс. В лодката нямаше човек и тя се люлееше по вълните зад „Маджести“.

Без да кажат и дума, Грейсън и Ардмор заплуваха натам, теглейки Александра.

Експлозия разтърси въздуха. „Маджести“ бе дал залп с всички оръдия по широката страна на кораба на Бърчърд. Грейсън чу крясъка на капитанката. За съжаление не улучиха буретата с барут. Корабът оцеля и този път и отговори на удара.

Ардмор пръв стигна до лодката. Лекият съд се люлееше опасно, но той го задържа. Грейсън се вкопчи с едната ръка в борда, с другата вдигна Александра и я хвърли в лодката. Гърдите и дупето ѝ бяха леденостудени, краката ѝ не се движеха. Тя рухна на дъното на лодката и веригата издрънча заплашително.

— Качвай се! — извика прегракнало Ардмор.

Грейсън го послуша. С последни сили се прехвърли през борда и падна до Александра. Поемаше въздух като риба, изхвърлена на сушата, кашляше и плюеше вода.

Свита на кълбо, Александра лежеше на дъските. Устните ѝ бяха сини, трепереше с цялото си тяло. Слава богу, бе паднала точно върху няколкото одеяла, които грижливият Джейкъбс бе сложил в лодката. Грейсън видя още малък мях за вино, завързан за пейката на гребците.

Ардмор се хвана за борда и се опита да се изтегли нагоре, но почти веднага изчезна. Опита отново и лицето му се изкриви

безпомощно. Въздъхна и затвори очи. Явно силите му изневеряваха. Грейсън пропълзя покрай Александра и стъпи на носа. Наведе се, хвана Ардмор за колана на панталона и го изтегли в лодката.

Ардмор се свлече на дъските и мъчително пое въздух. Грейсън го остави да лежи. Смъкна мократа си риза и се върна при Александра. Уви я в одеялата и силно я притисна до себе си. Тя дишаше тежко, очите ѝ бяха затворени, но поне не кашляше.

Грейсън се наведе над лицето ѝ и в очите му запариха сълзи.

— Обичам те, Александра — пошепна задавено той. — Винаги ще те обичам.

Александра излезе бавно от тъмното и страшно състояние на полусън и полусъзнание. Чувстваше се забележително топла и доволна за човек, който за малко не се е удавил. Две силни ръце я държаха здраво, топъл дъх галеше лицето ѝ.

— Обичам те — пошепна дрезгав глас.

Думите я стоплиха до пръстите на краката.

— Грейсън! — проговори с мъка тя. — Значи съм те спасила!

— Добре ли си, сърце мое?

Александра отвори очи и смаяно разбра, че се намира в малка лодка сред бурното море. Затова пък беше в прегръдките на Грейсън.

— Сърце мое — повтори той с пресекващ глас. — А аз си мислех, че съм те изгубил.

— Нали съм тук. — Александра направи опит да се усмихне. — Мъртъв ли е капитан Ардмор?

— Не. — Гласът на капитана дойде от другия край на лодката и Александра направи опит да вдигне глава, но се отказа. Капитан Ардмор седеше на носа. Беше свалил жакета си и по голите му гърди пръскаше вода.

— Защо, по дяволите, ме блъснахте във водата? — попита сърдито той.

— За да ви попреча да убиете Грейсън. — Въпреки изтощението си Александра упорито вирна брадичка. — И ще продължавам да ви преча, ако пак се опитате.

Ардмор я погледна невярващо.

— Тя е дракон, Финли!

Грейсън се изсмя дълбоко и гърлено.

— Сигурно, но е моят дракон! — Отвори мяха за вино и го поднесе към устата на Александра. Лъхна я миризма на алкохол и тя се отвърна отвратно. — Пий! — заповяда енергично Грейсън.

Александра никога не беше пила ракия, камо ли пък от мях за вино. Но откакто се бе запознала със своя съсед пирата, беше научила много нови неща. Вече знаеше как да пие от черпак, как да се качва на кораб, как да се люби страстно на тясната койка в капитанската каюта...

Силното питие стопли устата ѝ и тя го глътна смело. Закашля се, но горещината бързо стигна чак до стомаха ѝ. Веднага се почувства малко по-добре.

Грейсън подаде мяха на Ардмор. Той отпи голяма глътка, обърса устата си, пи още веднъж и върна мяха.

Разнесе се силен гръм и тримата подскочиха. Ардмор се изправи и вдигна греблото, което Джейкъбс бе оставил на дъното на лодката. Грейсън настани Александра на пейката, заповяда ѝ да се държи здраво, целуна я набързо и хвана кормилото.

„Аргонавт“ се бе обърнал и взе курс към кораба, на който стоеше гордо изправен капитан Бърчърд. Малката лодка беше точно на пътя му и човекът на кормилото изобщо не направи опит да я избегне.

Без да разменят дори една дума, Грейсън и Ардмор залегнаха над веслата, за да се измъкнат от опасното положение. Джеймс гребеше с всички сили, докато Грейсън се опитваше да направлява движението на лодката през разбушуваното море. Непрекъснато му се налагаше да коригира курса и няколко пъти неволно блъсна Александра, но дори не помисли да ѝ се извини. Ардмор гребеше като луд и мускулите му изпъкваха.

Александра седеше, увита в одеялата, и наблюдаваше двамата мъже. Спомни си как се бе стреснала от голотата на Грейсън в нощта, когато го спаси от въжето, и едва не се изсмя. Сега ѝ беше ясно, че тялото му е прекрасно, че никога няма да се насити да го гледа. Русата му коса, сега потъмняла от влага, се къдреше по широките рамене, утринното слънце хвърляше светлини и сенки върху твърдите мускули на гръдния кош. Тялото му беше осеяно с белези, полускрити от блестящата под слънцето коса.

Двамата мъже гребяха мълчаливо, в съвършена хармония, сякаш винаги бяха правили само това. Като смъртни врагове са величествени,

каза си Александра и се опита да си представи колко по-могъщи биха били като приятели.

Лодката буквално хвърчеше по водата. Успяха да избегнат „Аргонавт“, но минаването му ги разлюля силно. Хендерсън се наведе през парапета, за да види какво става в лодката. Слънцето позлатяваше светлата му коса и очилата. Александра извади ръка от одеялото и му махна. В нейните очи той бе изкупил вината си — нали в последния момент ѝ се притече на помощ на помощ. Изправи се срещу капитана си. Ардмор отдалечи лодката от сражаващите се кораби ѝ най-сетне прибра греблото. Двамата с Грейсън следяха напрегнато битката, като всеки, естествено, беше загрижен за собствения си кораб.

Засега „Маджести“ нямаше сериозни повреди, затова пръв нападна кораба на Бърчърд и капитанът трябваше да даде заповед за обръщане. „Аргонавт“ напредваше бързо от другата страна, макар че две платна висяха безпомощно. Разстоянието до кораба на Бърчърд бързо намаляваше.

— Проклятие, Иън! — изрева Ардмор. — Какво смятате да правите?

— Ще се забие в Бърчърд — обясни спокойно Грейсън. — Много добре.

— Добре? Добре? Това е моят кораб!

Грейсън следеше маневрата с блеснали очи. „Аргонавт“ поддържа курс и непрестанно увеличаваше скоростта. Бърчърд ревеше заповеди и отчаяно се опитваше да изведе кораба си от опасната зона, макар да съзнаваше, че няма шансове да пропълзи между двата здрави съда. Ако успееше, „Аргонавт“ и „Маджести“ щяха да се сблъскат. Но времето не стигна, за да се измъкне.

Бушпритът на „Аргонавт“ се заби в кърмовата палуба на пиратския кораб. Грейсън, Ардмор и Александра чуха първо трясък на дърво, пръскане на стъкло, и човешки викове. В следващия миг по една от мачтите пропълзяха пламъци. Артилеристите на Бърчърд бяха готови да дадат залп, но барутът се подпали и избухна с грозен гръм. Лумнаха пламъци.

Ардмор скочи и замаха отчаяно.

— Изчезвай оттам, Иън!

„Аргонавт“ направи умела маневра и отнесе остатъците от кърмовата палуба на Бърчърд. Плъзна се бързо покрай горящия кораб

и се отдалечи. Когато отмина опасната зона, Ардмор издиша облекчено и отново си седна на мястото.

„Маджести“ се приближи към кораба на Бърчърд от другата страна. Сега Грейсън се изправи на пейката и затаи дъх, докато корабът му направи елегантен завой и даде залп по широката страна. Корабът на Бърчърд се разтърси из основи и избухна в пламъци. Моряците скачаха през парапета в морето и плуваха като бесни, за да се отдалечат по-бързо от потъващия кораб. „Маджести“ пусна няколко лодки, за да събере оцелелите.

Грейсън седна на пейката и хвана кормилото. Ардмор отново започна да гребе.

Скоро стигнаха до „Аргонавт“. На носа зееше тъмна дупка. Бушпритът беше натрошен и голямо парче от него се люлееше над водата като пречупена ръка на великан. Ардмор изруга задавено.

— Проклет да си, О’Мали!

Грейсън избухна в тих смях.

— Горے главата! Ще го ремонтираш. Ще го направят като нов и ще стигнеш безпрепятствено до Южна Каролина.

Ардмор не отговори.

Моряците на „Маджести“ събираха пиратите, скочили от борда на кораба. Никой не се опитваше да се съпротивлява, напротив, оцелелите се радваха, че хората на Грейсън ги вадят от студената вода.

Внезапно Грейсън присви очи и посочи нещо във водата пред тях. Пое курс към него и даде знак на Ардмор да гребе внимателно. Ардмор се подчини мълчаливо.

Когато лодката наближи показаното от Грейсън място, Александра видя, че във водата плува тяло. Лодките на „Маджести“ бяха доста далеч и явно никой не го беше забелязал. Тялото беше облечено в син жакет. Ардмор се приближи. Грейсън пусна кормилото, наведе се през борда и извлече човека в лодката.

Александра бе отгатнала правилно — това беше Бърчърд. Пиратът се закашля мъчително, стърчи се и изплю вода. Полежа малко на дъното на лодката, после бавно се надигна.

Александра извика смаяно. Синият жакет на Бърчърд беше разкъсан, бялата риза под него се беше отворила от шията до талията и разкриваше малки, твърди женски гърди с щръкнали от студа зърна.

— Божичко! — прошепна невярващо Александра.

Късите коси на жената бяха залепнали за главата. Лицето ѝ беше съвсем обикновено и много лесно можеше да мине за мъжко, а гърдите ѝ бяха толкова малки, чу дори не се налагаше да ги стяга.

Грейсън изобщо не се изненада. Знаел е, а не ми е казал, ядоса се Александра. Ардмор обаче остана като ударен от гръм. Измери жената от главата до петите с широко отворени очи и изръмжа ядно.

— О, виждам, че си спомняте за мен! — изфуча пиратката, трепереща от гняв.

Ардмор я гледаше безмълвно.

Бърчърд се извърна към Грейсън.

— Знаех, че ще ме измамите. — Усмихна се злобно и продължи: — Знаех също, че двамата с Ардмор никога няма да се биете заедно, дори срещу мен. Едва след като паднахте зад борда, лейтенантите ви реагираха адекватно.

Погледът ѝ се местеше между двамата мъже. Сякаш не забелязваше присъствието на Александра.

— Дори да ме убие, ще умра щастлива. Успях да си отмъстя.

— Така ли мислите, мадам? — попита язвително Грейсън. — Корабът ви потъва.

— Какво ме е грижа? Купих го набързо, събрах идиотски екипаж. Като узнах, че капитан Финли е станал виконт, трябваше да дойда в Лондон, за да видя как живее. — В гласа ѝ звучеше безкрайно презрение. — Как не се сетих, че моментално ще се свържете с Адмиралтейството. Вие сте лицемер. После чух, че това ви е скарало с Ардмор и се успокоих. Вие сам ми дадохте възможност да си отмъстя.

Ардмор я гледаше с присвити очи.

— За какво говори тази?

— Дамата храни смъртоносна омраза към нас — обясни спокойно Грейсън. — Твърди, че преди много години сме я унижили.

— Ние сме я унижили? — Изненадата на Ардмор беше съвсем искрена.

Грейсън кимна. Защо се хили така, запита се раздражено Александра. Не е редно да се весели в тази ситуация. Погледна го с надежда да чуе обясненията му, но за нейно разочарование той не каза нищо повече.

— Да, унижихте ме — потвърди с омраза Бърчърд. — Минаха години, докато отново си стъпя на краката.

Ардмор изръмжа раздражено.

— Сигурно не ви е навредило, че откраднахте парите ни, дрехите и всички ценни неща, които носехме.

Александра наостри уши.

— Грейсън... — започна тя, но Бърчърд се обърна към нея и погледът ѝ я накара да млъкне.

— Ти! — изсъска вбесено жената. — Мислех си, че чрез теб ще се добера до Финли, но ти се оказа напълно безполезна. Ти си като тях.

Александра все още не разбираше какво говори жената.

— Защо не ми казахте, че не сте мъж? — попита обидено тя. — Защо ме ухажвахте? — Обърна се към Грейсън и му напомни: — Дори беше в списъка ми.

— Какъв списък? — попита Бърчърд.

— Списъкът със... о, няма значение.

Бърчърд отново престана да ѝ обръща внимание.

— Все пак си струваше, защото отново ви събрах заедно. Прочутите капитани Ардмор и Финли — заяви с насмешка тя и се обърна към Ардмор. — Виждам колко силна е омразата ви към него. Това ми харесва.

Ардмор мрачно отговори на погледа ѝ.

— Не се нуждая от вас, за да го мразя.

Думите му явно засегнаха Бърчърд.

— О, не! Аз съм причината. Аз забих клин между вас.

Ардмор я изгледа скептично.

— Той ми отне Сара съвсем сам. Не вие сте я накарали да отиде при него.

Бърчърд отметна глава и избухна в смях.

— Но разбира се, че аз я подтикнах! Бях там. В Таити. Видях ви тримата. Видях как тя тайно се усмихваше на Финли зад гърба ви. Като заминахте, ѝ обясних, че Финли ще я направи по-богата, отколкото може да си представи, че ще я отведе в Англия и ще я настани в палат. Казах ѝ, че трябва само да отиде при него, за да има всичко. — Бърчърд се засмя отново и добави: — Разбира се, глупачката ми повярва.

— Какво?

Грейсън беше поразен. Сините му очи станаха студени като морето наоколо.

Бърчърд се смееше неудържимо и се удряше по хълбоците.

— Сара беше умница. Убеди ви да се ожените за нея. Горкичката! Явно сте я разочаровали, защото скоро ви напусна. Ако беше малко по-търпелива, щеше да стане виконтеса.

Грейсън я прониза с поглед. Александра се уви по-плътно в одеялата и продължи да слуша напрегнато.

Ардмор сложи край на подигравателния смях.

— Това няма значение. За мен е важно единствено, че той ми я отне.

— Това беше номер — обясни отвисоко Бърчърд. — Номер, измислен от мен.

Изведнъж погледът на Ардмор стана опасно студен.

— Да не би да сте убили и брат ми?

За ужас на Александра жената кимна. Очите ѝ светеха трескаво, а под утринното слънце бледата ѝ кожа изглеждаше направо восъчна.

— О, да, Джеймс Ардмор, аз убих брат ви. — Ухили се като дявол и обясни: — Аз излъгах скъпия Пол, че Грейсън Финли е заловил кораб с роби и смята да продаде бедните хорица в Барбадос. Казах му още, че е избил всички, за които не се е намерило място на кораба му. Брат ви беше готов да повярва най-лошото за Финли и веднага се хвана в капана.

Ардмор не помръдваше, но зелените му очи бяха ледени като зимна буря. Бърчърд продължи със злобно задоволство:

— Не ми беше трудно да вкарам един от хората си в екипажа на Финли. Лесно убедих лудия ви брат, че може да унищожи „Маджести“ само в директен двубой. Моят човек застреля Пол Ардмор по моя заповед. Аз го направих. Аз успях да скарам прославените капитани Финли и Ардмор. Аз! Оттогава ви наблюдавам отдалеч и гледам как се ръфате като бесни кучета.

Грейсън стискаше кормилото с такава сила, че ръцете му посиняха. Ардмор не помръдваше. Александра обаче държа на напрежението.

— Проклетата глупачка! — изкрещя извън себе си тя и стисна пръсти в юмруци. Беше толкова бясна, че се запъваше. — Защо, за бога, е трябвало да скарате двама достойни мъже?

В очите на Бърчърд пламна огън.

— Защото вашите благородни, изискани капитани Ардмор и Финли ми отнеха невинността, моя скъпа, сладка мисис Алистър! Отведоха ме на кораба си, изнасилиха ме многократно, а после...

— Защото вашите благородни, изискани капитани Ардмор и Финли ми отнеха невинността, моя скъпа, сладка мисис Алистър! Отведоха ме на кораба си, изнасилиха ме многократно, а после...

— Александра е права — вие наистина сте глупачка! — прекъсна я рязко Грейсън. — Защо за разнообразие поне веднъж не кажете истината? Ние избобщо не ви докоснахме. Заварихме ви в онази кръчма в Ямайка и ви разобличихме като жена. Точно това не ни простихте през всичките тези години, нали? Според мен самата вие не сте съвсем, наясно дали сте мъж или жена — нищо, че тъпчехте ленени рула в панталона си. Нима не ви беше достатъчно, че ни унижихте? Никога не съм виждал Иън О'Мали да се смее така. Никога!

Бърчърд отново се изсмя злобно.

— Разбира се, че не ми беше достатъчно! Знаете ли какво ми причинихте? Трябваше да напусна кораба си. Да наема нов екипаж. Започнах работа като обикновен моряк. Ядях червив хляб и се трудех от зори до мрак, докато най-сетне успях да се сдобия със собствен кораб. И всичко това заради вас!

Тя се изплю презрително. Плюнката улучи Ардмор в брадичката и капна върху мократа му гръд.

Той скочи изведнъж и се стрелна напред като змия. Бърчърд успя само да го погледне изненадано. В следващия миг вече беше пленница в силните му ръце. Тя се отбраняваше отчаяно, търсеше оръжие, но Ардмор я държеше здраво. Мускулите му изпъкнаха застрашително.

Лодката се разлюля опасно и Грейсън посегна към кормилото. Александра седеше на пейката и не смееше да се помръдне.

— Вие убихте брат ми! — изсъска Ардмор. — Убихте Пол само за да задоволите проклетата си гордост!

— Заради вашата гордост — възрази задавено Бърчърд. — Заради вашата надменност и защото ме разголихте.

Ардмор изрева като ранен хищник и вдигна Бърчърд високо във въздуха. Грейсън се изправи, за да го спре, но закъсна с една секунда. Ардмор стисна шията на пищящата жена като в железни клещи.

Александра чу трошене на кости и задавено хъркане. Преди да затвори очи, видя как главата на жената се килна настрана. Пълните

със страх очи помътняха и угаснаха.

Трупът на Бърчърд увисна в ръцете на Ардмор. Дишайки тежко, той погледна лицето на убитата, изръмжа и я метна в морето.

В лодката настана мълчание. На известно разстояние „Маджести“ обърна бавно. „Аргонавт“, който беше по-малък и повратлив, се отстрани от пътя на големия кораб.

Ардмор проследи маневрата на двата съда. Неподвижното му лице не издаваше никакви емоции. След малко обърна гръб на Грейсън и Александра и падна на колене.

Александра чу задавен, мъчителен звук. В първи миг помисли, че капитан Ардмор повръща, но после разбра, че той плаче.

Сърцето ѝ се сви от болка. Ардмор страдаше. Истината го бе улучила болезнено. Жаждата за отмъщение бе угаснала завинаги. Дали съжаляваше за края на приятелството си с Грейсън Финли? След ужасните рани, които си бяха нанесли, след омразата, която Бърчърд беше посяла между тях, вече не можеха да върнат доверието помежду си. Александра се уви в едно одеяло и се изправи, за да отиде при него.

Грейсън сложи ръка на рамото ѝ.

— Остави го.

Александра се намръщи и го отстрани от пътя си. Защо мъжете винаги си мислеха, че никой мъж не иска да бъде утешаван? Поклати глава и отиде на носа.

— Моля ви, спрете. — Помилва тресящите се рамене на Ардмор и зашепна утешителни думички. Той бе притиснал юмруци към очите си, по бузите му се стичаха сълзи. Александра хвърли бърз поглед към Грейсън, който отново държеше кормилото. Лицето му беше овладяно, но погледът му изразяваше съгласие.

Александра се съсредоточи отново върху Ардмор.

— Всичко свърши — рече тихо тя и помилва косата му. — Най-сетне можете да оставите болката зад гърба си и да погледнете напред. Сега е сутрин, мистър Ардмор. Започва нов ден. Нов живот. Нови възможности.

Ардмор вдигна глава, но не погледна Александра, а покрай нея към Грейсън. Зелените му очи плуваха в сълзи. Грейсън вдигна рамене.

— Тя е твоя — заяви Ардмор.

Грейсън кимна с усмивка.

— Знаем, Джеймс.

Александра отново го потупа по рамото.

— Дано корабите дойдат по-скоро. Умирам от студ.

Въпреки одеялото студеният вятър пронизваше крайниците ѝ. Ардмор изтри сълзите си и отново се обърна към Грейсън:

— Студено ѝ е, не виждаш ли!

— Трябва да я стоплим — засмя се Грейсън.

Ардмор кимна. Огънят на омразата беше угаснал. Вече не изглеждаше страшен, само самотен и съкрушен.

Лодката се залюля. Грейсън се премести на предната пейка и прегърна Александра. Тя се сгуши в обятията му и се притисна до студената, мокра гръд. Най-прекрасната опора на света.

Внезапно усети зад себе си Ардмор. Погледна обезпокоено Грейсън, но той едва забележимо поклати глава. Александра разбра. Ардмор и Грейсън щяха да я настанят помежду си и да я топят с телата си. Когато Ардмор притисна едрото си тяло към нейното, тя усети благодатна топлина. Скоро крайниците ѝ престанаха да треперят.

Неудобната поза събра двамата бивши смъртни врагове. Ардмор праметна ръка върху рамото на Грейсън, който се ухили и от своя страна метна крак върху бедрото на Ардмор.

— Ах, Джеймс — промърмори похотливо той, — от последния път мина много време.

— Млъкни, Финли — изръмжа Ардмор, но и неговият глас трепереше подозрително. — Мразя те! Наистина те мразя!

Грейсън помнеше как отнесе Александра на своята койка в капитанската каюта на „Маджести“. Следващото, което си спомни, беше как се събуди до нея. Стройното ѝ тяло почиваше в обятията му, уханната ѝ коса гъделичкаше носа му.

След като ги качиха на борда на „Маджести“, двамата се изкъпаха с гореща вода и се подсушиха взаимно. Джейкъбс лично им донесе горещо кафе. Грейсън вярваше, че е бодър и буден, но едва легнал до Александра, студът, изтощението и напрежението казаха тежката си дума и той заспа моментално.

Сега лежеше спокойно, милваше голото рамо на Александра и се наслаждаваше на копринената кожа под пръстите си. Тя промърмори нещо насън, но не се събуди. Боже, колко хубаво миришеше! Тази жена и радостта, с която го даряваше, го промениха напълно. След смъртта на майка си дълго време не беше посмял да обича някого с цялото си сърце. Удържа на клетвата си, докато се появи Маги. Сега и Александра бе преодоляла бариерата, която преграждаше сърцето му, и бе спечелила любовта му. Знаеше, че обича Маги и Александра, и едва сега го признаваше спокойно, с пълно сърце. Все още изпитваше известен страх, но се стараяше да не му обръща внимание. Знаеше колко бързо може да дойде болката, но от днес нататък щеше да обича и да се радва на любовта. Докато дойде неизбежният ден.

Освен това се наслаждаваше на триумфа си. Александра беше негова. Ардмор не успя да му я отнеме. Макар че отиде при него, тя недвусмислено заяви, че цялата ѝ любов принадлежи на Грейсън Финли. Не на Ардмор, колкото и той да се стараяше да я спечели.

Тази мисъл напомни на Грейсън, че още не е изяснил един въпрос. Внимателно измъкна ръката си изпод тялото на Александра. Ресниците ѝ затрепкаха, но очите ѝ бързо се затвориха и дишането ѝ стана равномерно.

Грейсън облече суха риза и кожен панталон и излезе от каютата. Слънцето вече залязваше, по тъмнеещото небе святкаха отделни

звезди. Той погледна изненадано нагоре и потърка очи. Май беше спал почти дванайсет часа.

„Маджести“ беше на котва недалеч от брега. Грейсън разпозна Блекуол. По кейовете на пристанищния град се виждаха военни фрегати. Голите им мачти стърчаха към вечерното небе. Грейсън огледа реката, обърна се към хоризонта, но не откри никъде добре познатите очертания на „Аргонавт“.

Джейкъбс беше на вахта на кърмовата палуба. Стоеше небрежно облегнат на релинга и изглеждаше напълно спокоен.

— Къде е той? — извика му отдалеч Грейсън и се запъти към него.

Джейкъбс знаеше за кого става дума.

— Изчезна, сър. Две фрегати взеха курс към нас — сигурно са искали да проверят защо вдигаме шум. Видях как „Аргонавт“ обърна към открито море и вдигна всички платна. Оттогава не съм го виждал.

Грейсън разбра: Ардмор бе изчезнал завинаги. В Англия беше човек извън закона, което означаваше, че няма къде да ремонтира кораба си. Шпионите на кралската флота, бяха навсякъде. Без съмнение щеше да се опита да се добере до Франция или Холандия. „Аргонавт“ и друг път беше получавал сериозни повреди, но успяваше да стигне до набеязаната цел.

Въпреки това Грейсън съжали, че не е могъл да поговори с Ардмор. Бърчърд беше потвърдила, че той не е виновен за смъртта на Пол Ардмор, но между двамата мъже оставаха още много неизяснени неща. Вероятно вече не можеха да бъдат приятели — дори на млади години в приятелството им винаги се примесваше съперничество. Кой стреля по-точно, кой управлява кораба по-добре, кой умее да привлича вниманието на хубавите жени... Не се изискваха кой знае какви способности, за да ги скарат. Бърчърд нямаше с какво толкова да се похвали. Ако двамата бяха истински приятели, онази малка усойница нямаше да постигне нищо.

Грейсън обърна гръб на хоризонта. Нареди на Джейкъбс да подготви всичко за връщането им у дома и се върна в каютата си, където го очакваха удобно легло и любима жена.

През септември в църквата „Сейнт Джордж“ на Хановер скуеър се състоя една от най-забележителните сватби, които Лондон някога беше виждал. Невеста беше овдовялата Александра Алистър, дъщеря

на лорд Алексис Симингтън и внучка на херцог Монкриф. Младоженецът беше известният авантюрист виконт Стоук. При други обстоятелства една такава сватба във висшето общество не би била нищо особено, но тази беше съвсем различна. Журналистите бяха навсякъде. Всеки се стремеше да заеме по-добро място, за да наблюдава сватбената церемония и после да напише още по-вълнуваща история, отколкото тази за пиратското нападение по време на соарето у мисис Алистър. Гостите от страна на булката бяха от най-изисканите кръгове на Мейфеър. Въпреки че септември беше мъртъв месец, богатите и благородните се бяха стекли на тълпи в Лондон и очакваха с нетърпение да получат покана за най-интересната сватба на годината. Сред гостите бяха високопоставеният херцог Сейнт Клер, лорд и лейди Фийдърстоун, лорд Хилдебранд Халдикот и сестра му, почтеният мистър Бартоломю и — за учудване на всички — Луи дьо Бурбон, френският крал в изгнание, придружен от мускетарите си.

Гостите от страна на младоженеца обаче... Някои от зрителите твърдяха, че са все пирати, други обаче ги определяха като прости търговци, загрубели от далечните си пътувания. Във всеки случай изглеждаха като пирати — кореспондентите на „Таймс“ и „Списание за джентълмени“ се обединиха около това заключение. Дузина загорели от слънцето, тромави, мрачно гледащи типове, някои с липсващи крайници или без око. През цялото време зяпаха похотливо дамите от другата страна. Един журналист се кълнеше, че почтено омъжената мисис Уотърс неприкрито е хвърляла дръзки погледи към мъжествен джентълмен на име мистър Пристли, но не посмя да напише, че започналата с погледи връзка се е развила и по-нататък. Само спомена бегло, че е видял двойката да разговаря оживено по време на сватбеното угощение и че мисис Уотърс многократно сочала стената, а мистър Пристли реагира с усърдно кимане.

Шаферка на булката беше почтената мис Маги Финли, дъщеря на виконта. Чернокосо момиче с екзотична външност, което обещаваше един ден да стане истинска красавица. Придружаваше го бившата мисис Феърчайлд, вдовица на доцент от Оксфорд, която в края на юли без много шум се бе омъжила за мистър Робърт Джейкъбс. Мистър Джейкъбс беше свидетел на младоженеца и явно се разбираше добре с него, защото двамата не престанаха да се шегуват по време на цялата церемония за голямо забавление на публиката.

Булката сияеше в прекрасен тоалет от кремав сатен с избродирани бели рози. Дългите ръкавици и ешарпът бяха жълти, а в косите си носеше възхитителна диадема от диаманти и опали — подарък от виконта, както твърдяха посветените. По време на церемонията бъдещата лейди Стоук се усмихваше, мис Финли сияеше, а новата мисис Джейкъбс плачеше от вълнение.

Едва сложил венчалния пръстен на ръката на булката, виконтът я целуна, и то много по-дълго и по-страстно, отколкото беше редно. Гостите на младоженеца избухнаха в диво ликуване, в което се примесваха някои шокиращи и напълно неподходящи за случая предложения. Някои бяха толкова дръзки, че дамите от страна на булката бяха близо до припадък и господата побързаха да ги изведат навън.

Сватбеният пир се състоя в двете къщи на Гросвенър скуеър — защото бившата мисис Алистър и виконт Стоук бяха съседи. Започна в салона на лейди Стоук, издържан в кремаво и светлозелено. Гостите посрещаше млад лакеи, който толкова се вълнуваше, че започна да заеква и пренебрегна задълженията си.

По-късно се преместиха в дома на виконта, който за пръв път се отвори за любопитните очи на обществото. Подновяването му беше почти приключено. Както съобщи мисис Тейтли пред едно дамско списание, ламперията си била същата, макар и излъскана до блясък и наново полирана. Силно впечатление остави у гостите огромната трапезария, украсена с картини на Конетабъл и огромен тъмнозелен килим от чиста коприна.

Празникът продължи цял ден и премина в сватбена вечеря. Гостите от висшето общество постепенно се смесиха с пиратите, които се оказаха и изкусни музиканти. Дамите останаха възхитени и от танцовите им умения. Едър тъмнокож мъж с гола глава ръководеше армията от наети келнери, без да говори, само с лека усмивка на устните.

Танците продължиха до късна нощ. Не спряха даже когато се разбра, че младоженците и дъщеря им, мистър и мисис Джейкъбс са изчезнали.

На борда на „Маджести“ Грейсън стенеше задавено и отново и отново водеше Александра към върха. Тя се вкопчваше в него в мрака

с биещо от радост сърце и му отговаряше с цялата си страст. Ръцете и устните им се търсеха непрестанно и увеличаваха удоволствието.

Най-сетне той се отдели от нея и полегна отстрани.

— Крайно време беше да останем сами.

Александра се сгуши в него. Спеше ѝ се и беше толкова щастлива, че почти изпитваше болка.

— Хубаво беше да видя как се забавляват приятелите ти — пошепна тя и се усмихна в мрака.

Той помилва лениво гърдите ѝ и недоволно изръмжа:

— Заради този празник се наложи да се лиша от близост с теб за цели три месеца.

Александра се засмя. Вместо да чака търпеливо, той идваше при нея всеки дени горчиво се оплакваше, че вече не издържа. Кога най-сетне ще се оженят и ще се наслаждават един на друг? След като тя се съгласи с предложението за женитба — когато за втори път се любиха страстно в каютата му след спасението.

Грейсън настоя да се оженят веднага. Беше готов да стане от леглото и да отиде да издейства специално разрешение.

Лейди Фийдърстоун беше първата, която научи добрата новина. И именно тя разби надеждите на Грейсън на пух и прах с решителното: „Абсолютно невъзможно!“ Разясни му, че новият виконт Стоук има задължения към обществото, а Александра е почтена вдовица, следователно не могат да се държат като скандална любовна двойка.

Даже когато Грейсън ядно ѝ отговори, че двамата с Александра вече са любовници и завинаги ще си останат скандална любовна двойка, достойната дама не отстъпи. Само дето малко се изчерви.

Планирането на сватбата, декорациите, тоалетите, поканите — всичко това отне много време и енергия. Лейди Фийдърстоун беше убедена, че ще е цяло чудо, ако се справят до септември. По този въпрос обаче Грейсън беше непреклонен. Ще се венчаят през септември. Точка!

През цялото това време Джеймс Ардмор, „Аргонавт“, лейтенантите О’Мали и мистър Хендерсън не се появиха нито веднъж. Къде ли се криеха?

— Грейсън... — Александра помилва ръката на съпруга си, която почиваше върху топлия ѝ корем. Отдавна искаше да му зададе един въпрос и може би сега, докато той лежеше до нея уморен, щастлив и

блажено усмихнат, беше подходящият момент. — Какво е направила Бърчърд с теб и капитан Ардмор? Защо казахте, че ви е унижила?

Пръстите му нежно се плъзгаха по копринената ѝ кожа и оставяха навсякъде топли следи.

— Не мога да ти разкажа тази история. Нищо, че си ми жена.

— Но оттогава е минало много време!

— Бях на двацет години. Въобразявах си, че знам всичко и мога всичко. Още тогава не исках да говоря за случилото се, а сега още по-малко.

Александра кимна безмълвно. Чувстваше се щастлива като никога в живота си. Само едно ѝ липсваше, за да е щастieto ѝ пълно, и може би днес щеше да осъществи голямата си мечта. Във всеки случай опитите да задоволи съкровено желание на сърцето си бяха много... радващи.

— Няма да питам повече — пошепна тя и помилва ръката ми. — И без това мистър Джейкъбс ми разказа историята.

Той се опря на лакът и я изгледа мрачно.

— Какво? Този хлапак, дете винаги се прави на премъдър старец... Ще заповядам да го бичуват!

Александра избухна в смях и отново се притисна до него.

— Не го прави, моля те! Двамата с Ванеса са толкова щастливи.

— Побъркали са се един по друг. Дори по време на церемонията се гледаха влюбено. Е, поне на Маги ѝ хареса.

Дъщеря му беше много щастлива от двете сватби. Усърдно помагаше на Александра и си заслужи одобрението на лейди Фийдърстоун. Маги искаше всичките ѝ приятели да са щастливи, защото беше уверена, че тяхното щастие ще се отрази и върху нея. Александра въздъхна доволно в мрака. След няколко години момичето, което вече я наричаше „мама Александра“, ще започне да търси своето щастие.

Мисис Феърчайлд — Ванеса, както се обръщаше към нея, — обяви годеща си с мистър Джейкъбс само няколко дни след завръщането на Александра от страшната морска битка. Двете жени се прегърнаха разплакали, после Ванеса гордо ѝ показа пръстена, който мистър Джейкъбс беше сложил на ръката ѝ: красив четириъгълен рубин, наследство от баба му. Двамата се венчаха на тиха церемония в присъствието само на най-близките си приятели. Направиха го веднага

след като Адмиралтейството обяви амнистия за Грейсън Финли и екипажа му. Александра се радваше от сърце на щастието на бившата си гувернантка и на спокойното задоволство в погледа ѝ, което някога и липсваше.

Вече ѝ беше ясно откъде идва това вътрешно спокойствие и се радваше още повече за приятелката си.

— Щом заговорихме за сляпата любов — отбеляза сънено Грейсън, — искам да ти съобщя, че преди няколко дни слязох в избата за порто... и знаеш ли кого заварих там?

Александра го целуна по носа.

— Нямам ни най-малка представа.

— Моя Оливър и твоята готвачка. Целуваха се и бяха забравили света около себе си.

Александра се закиска доволно.

— Знаеш ли, мисля, че Джефри скоро ще поиска ръката на Джоан. А тя е много щастлива, че един обикновен млад мъж я е харесал. След като ѝ разказах какъв е мистър Ардмор, беше потресена. Той наистина не постъпи добре, като прелъсти бедното момиче.

— Той е безогледен. Когато иска нещо, прави всичко, за да го получи. — Грейсън помълча малко и добави замислено:

— Също като мен.

— Но твоето сърце е пълно с доброта. — Александра помилва гърдите му. — И с любов. Дано мистър Ардмор си намери хубава и мила жена, която да го обикне. Само така ще разбере какво означава истинска любов.

— Съмнявам се — изпухтя Грейсън и след доста дълго мълчание обясни — Той обичаше Сара. Само нея. За съжаление едва сега разбирам какво е изпитвал. Разбрах го, като те видях до него на борда на кораба му.

Александра потрепери в тъмното.

— Хайде да не говорим повече за това. Може би все пак има надежда за капитан Ардмор.

Грейсън я целуна по бузата и се претърколи върху нея.

— А аз се надявам, че ще имам достатъчно време да ти покажа колко те обичам. Защото подозирам, че още не ми вярваш напълно.

— Как да ти вярвам, след като капитан Ардмор трябваше да те принуди да го изречеш?

— Капитан Ардмор да върви по дяволите! Аз те обичам, Александра. Обичам луничките ти, прекрасната ти коса, очите ти, в които искам да потъна... — Гласът му предрезгавя от желание. — Искаш ли да кажа кои други части от тялото ти обичам?

— О, недей! Не ме карай да се изчервявам!

— Тогава ще ти ги покажа.

Той се наведе над нея и помилва с устни шията ѝ. Тя простена сладостно и се притисна към него. Устните му се устремиха към гърдите ѝ.

— Обичам те — пошепна той, притиснал лице към нежната ѝ кожа. — Завинаги.

— И аз те обичам, Грейсън — въздъхна доволно тя. — Ти си моят съсед пират.

ЕПИЛОГ

Топлите юнски ветрове шумяха в короните на дърветата в градината и люлееха катерливите рози, нацъфтели по решетките. Фонтанът шуртеше успокояващо, ято врабчета цвърчаха в клоните на дървото точно над нея. Александра почиваше на една от пейките в сянката му. Беше уморена, но безкрайно щастлива. Мекият вятър носеше миризма на растения, земя и цветя. Тя я освежаваше и радваше душата ѝ.

От доста време не беше излизала в градината. Открадна си този миг, за да се порадва на щастието си. Изпитанията бяха отминали, опасенията бяха скрити дълбоко в сърцето ѝ, макар вече да знаеше, че една майка никога не престава да се страхува за децата си.

Мистър Джейкъбс купи къщата на Александра и се нанесе там със скъпата си съпруга. През следващите месеци разрушиха зида, който разделяше двете градини, и ги превърнаха в зелен оазис за всички. Александра и Ванеса заедно планираха алеите и лехите и избраха растенията. Грейсън и мистър Джейкъбс само се спогледаха и се заеха с мъжките си дела.

Сега Грейсън и Маги бяха горе при близнаците и ги забавляваха. Шарлът получи името на майката на Грейсън. Тя имаше червена коса и тъмнокафяви очи, докато Алексис, кръстен на бащата на Александра, беше със златна косичка и сини очи като баща си. Откакто за първи път видя децата си, Грейсън беше заплепен от тях.

Постоянно им говореше и им обещавахе всевъзможни неща за бъдещето — накратко, държеше се като всеки любещ баща. Разбира се, не занемаряваше дъщеря си Маги. От своя страна, момичето обичаше близнаците дори повече от баща си.

Майчинството и бракът изпълваха живота на Александра през изминалите десет месеца, но и я напрягаха. Вероятно щастието се състоеше от хаос и блаженство.

Сенките се раздвижиха. Александра се надигна леко и се взря в мрака зад дърветата покрай задната стена на градината. Сърцето ѝ

ускори ритъма си. Кой се движеше там? Дали да повика Грейсън или мистър Джейкъбс?

След малко го позна. Той стоеше почти невидим в сянката, тъмносиният жакет, черната коса и тъмната кожа го скриваха напълно. Не се помръдваше. Само я гледаше, когато тя стана и се запъти към него.

Александра се потопи в сянката. Той я чакаше на място, което не се виждаше от къщата, и тя знаеше, че го е избрал много грижливо.

Спря пред него и погледна в ледените зелени очи, които изобщо не се бяха променили. Лицето му беше кораво, устата все така строга, каквито ги помнеше от последната им среща.

— Радвам се да ви видя, мистър Ардмор — поздравя тихо Александра.

Той я погледна втренчено и попита тихо:

— Наистина ли?

— О, да — отговори тя. — Грейсън също ще се радва.

— Не желая да го виждам. Ще иска да се помирим, а аз нямам такива намерения.

Александра смръщи чело.

— Всичко между вас е изяснено. Защо да не бъдете отново приятели?

Той се изсмя развеселено.

— Старите приятели са най-добрите врагове, Александра. Грейсън и аз познаваме отлично слабостите и жестокостта си. Това не се прощава, макар че причините за събитията, отприщили омразата, са у други хора. — Той кимна замислено. — Нашите отношения са твърде сложни за едно просто „прощавай“.

Александра прехапа устни. Думите на мистър Ардмор звучаха окончателно. Стана ѝ ясно, че не може да го убеди, даже да говори, докато не ѝ остане глас.

— Според мен вие твърде лесно се отказвате от шанса да бъдете поне малко щастлив. От друга страна... в момента самата аз съм толкова щастлива, че искам всички около мен да подскочат от радост.

Той се усмихна, но ледът в очите му не се разтопи.

— Вие сте му lika-прилика. Въпреки всички трагедии, които преживя, Финли си остана човек, който се наслаждава на живота. — Усмивката му изчезна. — За съжаление аз не съм като него.

Думите му пронизаха сърцето ѝ.

— Това ме натъжава, капитане. Ще позволите ли да се моля за вас? Ще се моля да срещнете човек, който знае как да ви направи щастлив.

Погледът му омекна още повече.

— Молете се, щом така искате. Нямам нищо против.

— Не можем ли поне двамата с вас да бъдем приятели? — Тя му протегна ръка. — Да оставим миналото зад гърба си. Макар че малко ви се сърдя заради Джоан. Сигурно ще се радвате да чуете, че тя се омъжи за лакея ми и двамата ще поемат гостилницата на баща му.

— Радвам се, че е щастлива. — Той улови ръката ѝ и я покри с другата си ръка. — Днес дойдох да ви помоля за прошка. Нараних ви, а не исках това. Миналата година трябваше да напусна Англия, преди да успея да ви го кажа. Радвам се, че сега сте щастлива, макар и с мъж като Финли.

— Наранихте и Грейсън.

Ардмор се засмя безрадостно.

— Може би сте забелязали, че Финли е учудващо устойчив. Колко време мина, докато се възстанови от последното ни представление?

— Не повече от ден.

— Виждате ли? Той не се нуждае от моето извинение. Проклет да съм, ако го помоля за прошка! Ние се наранихме взаимно и вече не дължим нищо един на друг.

Александра понечи да издърпа ръката си, но той я задържа — меко, но непоколебимо.

— Щом не искате да върнете старото приятелство, поне забравете миналото. Потърсете нови предизвикателства, нови приключения. Ще можете ли?

Ардмор се усмихна иронично.

— Не прекалявайте с клишетата, мадам. Да обърна нова страница... лесно е да се каже. Но ако това ще ви успокои, ще ви кажа, че не съм дошъл в Лондон, за да размишлявам за изгубеното си приятелство със съпруга ви. Не, тук съм по съвсем друга причина и просто се възползвах от случая да ви видя. Вече започнах нови приключения. Намерих ново предизвикателство, както се изразихте.

Александра го гледаше скептично.

— Дали нашето Адмиралтейство ще одобри новите ви приключения?

— С голяма вероятност не. — Той пусна ръката ѝ. — Моля би, не споменавайте пред съпруга си и пред херцог Сейнт Клер, че съм тук, преди да напусна Англия.

Александра не можеше да даде това обещание.

— Как е мистър Хендерсън?

Искрите в очите му ѝ показаха, че е забелязал как тя се измъкна.

— Хендерсън се възстановява бързо. В момента вниманието му е посветено на други дела.

— Значи сте му простили, че се обърна срещу вас?

— Да го кажем така: имам нужда от него. По-късно може би ще му простя.

— Кажете му... — Александра потърси думи, с които да не нарани капитана. — Кажете му, че му благодаря за помощта. Предайте му, че му желая всичко хубаво.

Ардмор се поклони кратко.

— Както желаете. — Отново взе ръката ѝ, вдигна я към устните си и я целуна съвсем леко. — Довиждане, мисис Алистър.

Защо бе употребил старото ѝ име? Александра нямаше време да се уплаши, защото откъм къщата прозвуча гласът на Грейсън:

— Александра!

Та издърпа ръката си, обърна се и излезе на светло. Топлото слънце прогони хладината на сянката. Грейсън излезе от къщата с бебе на ръце. Не носеше жакет, а само риза и панталон — както в деня, когато го видя за първи път. Маги го следваше, прегърнала второто бебе.

— Ето къде си била, любов моя. — Грейсън се наведе и я целуна страстно въпреки протестиращия хленч на Алексис. — Близнаците плачат за майка си. Затова тръгнахме да те търсим.

Александра взе бебето от ръцете му и целуна меката руса косичка. Маги застана до тях и се засмя. Грейсън сложи ръка на рамото ѝ и погъделичка малката ръка на дъщеричката си. Шарлът отвори юмручето си и стисна здраво грапавия пръст на баща си.

— Шуши, муши, миши, биши — запя весело Грейсън.

Маги го изгледа строго, със самочувствието на пораснало момиче.

— Татко, моля те!

Грейсън я оципа по нослето.

— Шуши, муши, миши, биши...

— Татко!

Грейсън хвърли поглед към сянката между дърветата и присви очи, но Александра усети, без да се обръща, че Ардмор е изчезнал.

Грейсън се обърна към жена си. Сините му очи светеха, в погледа му се четеше спокойна увереност. Погледна я втренчено, после изведнъж се усмихна, сърдечно и чувствено.

— Времето е отлично — заяви ведро той. — Какво ще кажеш да направим малък излет с „Маджести“? Близнаците трябва да видят морето.

Маги избухна в смях.

— Почакай поне да проходим, татко!

— Ученето трябва да започне отрано, Маги. Освен това екипажът започва да става ленив. Малко работа няма да им навреди.

— Аз съм съгласна — отговори с усмивка Александра.

Погледите им се срещнаха и дълго не се отделиха. Тя знаеше, че той е разбрал за срещата ѝ с Джеймс Ардмор и е отгатнал за какво са говорили. В същото време погледът му ѝ казваше, че я обича и дори старото съперничество с Ардмор няма да промени това.

Александра вдигна ръка и помилва устните му.

— Щом близнаците свикнат с кораба, бихме могли да предприемем дълго плаване — предложи ведро тя.

Той целуна пръстите ѝ.

— Какво имаш предвид?

— Бих искала да видя Таити...

Маги зяпна учудено. В следващия миг в погледа ѝ блесна надежда. Грейсън изглеждаше по-скоро развеселен, отколкото учуден.

— Пътуването е дълго и опасно.

— Нали ще ни води великият капитан Финли. Той ще ни преведе дори през ада.

Грейсън напразно се опита да изглежда скромнен.

— Напълно си права, скъпа. — Прегърна Маги и огледа гордо голямото си семейство. — Добре, убедихте ме. Заминаваме за Таити.

Наведе се и целуна Александра с цялата си любов. Алексис изгука доволно и Шарлът веднага се присъедини към братчето си.

Грейсън избухна в тих смях.

— Някога всички моряци по седемте морета се страхуваха от ужасния капитан Финли — спомни си той с меланхолична усмивка, — а сега идват цели петима! Бог да им е на помощ!

Издание:

Автор: Дженифър Ашли

Заглавие: Моят съсед пиратът

Преводач: Ваня Пенева

Година на превод: 2010

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: Ирис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2010

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указано)

Печатница: „Инвестпрес“ АД — София

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 13:978-954-455-065-9; 10:954-455-064-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4520>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.